

Reva Asher Smith

**VÕITLUS BARBIE
PÄRAST**

1. peatükk

Kool oli selleks päevaks lõppenud, kuid see tõsiasi ei toonud mulle tavapärasest vabadusetunnet. Tegelikult kartsin ma minna koju, kuigi samal ajal ei suutnud ma oodata vastust küsimusele, mis oli vaevanud mind kogu päev. Enne kui ma sel märtsikuu teisipäeval kooli minema olin hakanud, oli ema vihjanud sellele, mida ma kartsin – isa jätab meid maha. Kuigi see tegelikult toob kaasa teatud kergenduse. Viimaks ometi taastub majas rahu. Võib-olla siis lõpevad lahingute löömine ja karjumine. Või kas lõpevad? Võib-olla olin mina, ilma seda isegi mõistmata, osa tülide põhjuseks. Mu peas kees möll. Isegi juhul, kui see muudaks elu rahulikumaks, ei tahtnud ma tegelikult ikkagi, et isa ära läheb. Miks ei võiks tema ja ema oma jagelemised lõpetada ja üksteist jällegi armastama hakata? Kuid ma teadsin, et see nõuaks palju rohkemat kui minu soovi, ükskõik kui palavat, et asju paika panna.

Mulle näis, et mu vanemate vahekord muutus halvemaks pärast kaksikute – Jimmy ja Julie – sündimist. Ma olin siis täpselt seitsme aastane, ja üheksane siis, kui ema tööl hakkas käima. Võib-olla, ütlesin ma enesele, läks ta tööle sellepärast, et beebid läksid liiga palju maksma. Kuigi alateadlikult ma tajusin, et põhjus oli milleski muus. Igal juhul oli ta töölt koju jõudes alati nii väsinud ja pahur. Ja isa tusatses ka sellepärast, et lõunasöök ei olnud valmis. Nende sõnavahetus pani väikelapsed nutma ja minagi tundsin end pahasti. Seepärast viisin ma kaksikud vahel välja õue või nende tuppa ja mängisin seal nendega või lugesin neile ette. See oli siis, kui mina olin üheksane, ja nüüd olid üheksased n e m a d.

Võrreldes sellega, milline mina tolles eas olin, olid nemad alles titad. Kui mina olin üheksane, toitsin ja vannitasin ja hoidsin ma neid enamuse aega – kogu õhtupoolse aja peale kooli. Tavaliselt oli see tore, sest ma tõesti armastasin oma väikest venda ja õde. Kui te neile põgusa pilgu heidaksite, ei mõtleks te iial, et nad on kaksikud. Vibalikul Jimmyl olid tumedad juuksed ja suured pruunid silmad nagu emal, aga

paksupõselisel Juliel olid heledad kiharad ja sinised silmad nagu minul. Ainult et minu juuksed kihardusid veel vaid lauba ümbruses. Julie arvas, et see polnud üldsegi õige, et tema vennal olid mustad pikad kaardus ripsmed, temal aga olid nii heledad, et neid vaevalt näha võis.

Ma ei usu, et ma oleksin kunagi kaksikute peale armukade olnud, nagu psühholoogide raamatud kaksikute õde-vennade kohta ütlevad. Ilmselt ka sellepärast, et ma oli neist nii palju vanem ega tundnud seetõttu, et nad mulle konkurentsi pakuvad. Kuid nüüd oli küll hetki, kus ma hea meelega oleksin nad surnuks kägistanud. Ühel päeval näiteks lonkisin ma koolist koos Tediga kodu poole, kui nemad tulid jooksuga ja leelutasid: “Barbie peigmees, Barbie peigmees! Barbie Tedi armastab!” Siis lõugas Jimmy nii, et kogu kool kuuleks: “Kas sa lähed talle mehele, Barbie?”

Kuigi Ted selle peale ainult naeris, ei seltsinud ta minuga hiljem koduteel.

Täna, kui ma üksi kodu poole sammusin, arutlesin ma, millised uudised mind seal ees ootavad. Äkki kuulsin ma hõiget.

“Barbie, Barbie! Oota!” Julie tormas minu poole, käed õieli. Ta haaras mu ümbert kinni ning tema kaisutus tekitas mus sooja armastuse hõõguse.

Temast natuke tagapool tuli Jimmy oma rahuliku tervitusega: “Hei, sina, Barb!”

Sasides ta juukseid, ütlesin ma: “Hei, pealik!” See oli mu lemmiksõna tema nokkimiseks ja ta teadis seda, niisiis püüdis ta alati näidata, et see teda vihale ajab. Ta pigistas mind randmest, kuid mitte niipalju, et haiget teha.

“Arva ära, mida me täna koolis tegime?” küsis Julie.

“Me põletasime lusikas suhkrut!” oli Jimmy kärsitu ära ütleva.

“Sina, jõmpsiikas!” hüüatas Julie. “Ma tahtsin ise talle seda jutustada.”

“Noh, jätk ja jutusta, aga sa ajad niikuinii kõik segamini.”

“Ei aja! Barbie, õpetajal oli vana lusikas ja ta palus, et

mina hoiaksin seda piirituslambi kohal ja tema tõmbas tikust tuld ja süütas lambi...”

“Näed, sa unustasid ütelda, et lusikas oli suhkur!”

“Oeh, ole vait! Ja suhkur hakkas sulama ja õpetaja süütas veel ühe tiku ja siis hakkas suhkur pruuniks minema ja siis läks mustaks ja lihtsalt põles kõik ära.”

“Ja must aine, mis järgi jäi, oli süsinik,” lõpetas Jimmy võidukalt.

“Jah, aga kas tead, mis veel?” küsis Julie. “Me hakkame tõelist teadust tegema ja mina hakkam suhkruga sperimenti tegema.”

“See on tore, Julie,” vastasin ma. “Ja mida sina, Jimmy, tegema hakkad?”

“Tema ei hakka midagi tegema,” ütles Julie.

“Hakkan küll!” pasundas Jimmy. “Ma hakkam näitama, kui palju õhku kaalub üles kaks õhupalli ja joonlaua ja natuke nõõri.”

“Häh, see pole üldiselt nii vahva kui lusikas suhkrut põletada,” väitis ta kaksikõde.

“Kena, olgu peale. Nüüd oleme aga juba peaaegu et kodus ja te teate küll, mida me tegema hakkame.”

“Mhhh, tean küll,” pomises Julie. “Koristada ära elutuba ja pesta nõud.”

“Ja sina, Jimmy?”

“Vii välja prahinõu ja pühi ära trepp,” oigas ta nii nagu hakkaks surema.

Oh, kuidas ma igatsesin olla nii muretu ja õnnelik nagu need kaks! Vähe teavad nad, mõtlesin ma, ema ja isa probleemidest või tema kavatsusest lahkuda. Nad olid täiesti mähkunud oma lapselikesse vempudesse, koolisõpradesse ja mängudesse. Ja ma otsustasin neilt mitte ära võtta nende süütut rõõmu.

Kui me liginesime oma väikesele pruunile majakesele, näis seegi vastu peegeldavat mu nukrust. Mahakoornud valge värv aknaraamidil meenutas mulle pisaraid. Kardinat rippusid väheke servast väljaveninult kõveras, venitatuna nelja väikese käe poolt, mis neid liiga sageli sikutasid. Muru vajas lõikamist

ainult muruplatsi servast – mujalt olid väikesed jalad selle lühikeseks kulutanud. Ning mõlemal pool treppi kasvavad põõsad kiratsesid elu ja surma piiril, samuti nagu vana tamme otsast alla lingerdav kiigeköis.

Kogu linn näis mulle narmendavana, välja arvatud Milleri suur uus kaubamaja. Kaks teist kaubamaja olid vanemad kui minu vanavanemad, nii nagu seda oli enamuse maju. Ometi olid paljud neist paremini korrastatud kui meie maja. Ja nood piki Elizabethi järve kallast reas seisvad majad näisid mulle härrastemajadena. Enamik mu sõpru elas väiksemates ja vanemates majades järve äärest kaugemal asuvates vähestes kvartalites. Kuid Beachview'i linnake oli ainult umbes kolm või neli miili pikk ja ligikaudu kümme tänavavahet lai, ning me siis läksime jala või sõitsime oma jalgratastel üksteisele külla.

Beachview'i riigikool asus linna edelanurgas, ainult paari tänavavahe kaugusel meie kodust. “Holy Redeemer”, katoliiklaste kool, paiknes peaaegu linnakese keskuses ning Seitsmenda Päeva Adventistide Algkool oli linna lõunaküljel. Kõik mu sõbrad käisid riigikoolis.

Me ronisime trepiastmetest üles ning Jimmy kribis uksepiidalt natuke värvi maha, oodates, kuni võtit otsisin. Ma viivitasin sellega, sest ma kartsin hetke, mil tuleb astuda tühja majja. Kui me sisse astusime, märkasin hoobilt, et hommikusöögi nõud ootasid puhtaks pesemist. Kuid kui ma pilgu lauast kõrgemale tõstsin, hämmastusin ma, nähes isa lauaga istumas ja kirjutamas. Tema kõrval põrandal seisis kaks kohvrit ja portfell. Ta näis olevat sama üllatunud kui minagi.

“Ohoo, lapsed, ma ei arvanud, et te nii varakult koju tulete!” pomises ta.

Kõik, mida mina teha suutsin, oli jõllitada teda, suu lahti.

“Kuhu sa lähed, isa?” nõudis Julie.

“Kas meie võime kaasa tulla?” lisas ta vend.

“Ei, ma lähen ametiasjus.” Isa voltis paberilehe kokku ja pani sellele peale ema väikese keraamilise kuke.

“Aga kuhu? Millal sa tagasi tuled? Miks meie ei tohi kaasa tulla?” Kaksikute küsimusi sadas kiiresti.

“Ma pean nüüd kiirustama,” ütles ta ainult. “Ema räägib teile pikemalt. Nägemiseni nüüd.” Kuigi ta andis kummalegi kaksikutest väikese musi, ei suutnud mina, kui isa minu poole vaatas, lasta tal seda teha. Pöördudes ära, põrnitsesin ma aknast välja. Siis võttis ta portfelli kaenla alla ning haaras kummassegi kätte kohvri. Julie avas talle ukse. Jimmy püüdis talle järgneda, kuid ma tirisin ta tagasi. Mu vend vaatas mulle küsivate silmadega otsa, kuid ma ei suutnud vastata.

2. peatükk

Pärast seda, kui ma kuulsin autot piki tänavat minema sõitmas, langes mu pilk järsku isa kirjale. “Laura” oli kirjutatud selle välisküljele ja kuigi ma tahtsin seda meeletult lugeda, ei suutnud ma lihtsalt võtta pihku seda väikest paberilehte. Ma tundsin kindlalt, et see peab sisaldama vastuse mind vaevavale küsimusele.

Lasknud pisut vett kraanikaussi, et pesta hommikusöögi nõud, taipasin ma, et kaksikud on kadunud, kuid ei tasunud hakata neid enda abiks otsima. Mu käed nühhkisid mehaaniliselt nõusid ja sama mehaaniliselt panid nad mõned koorega kartulid keema. Lõpuks võisin minna oma tupp ja mõelda – või õigemini, et nukrutseda. See ei muuda aga midagi enam heaks.

Julie ja mina jagasime magamistuba sellest ajast alates, kui kaksikud said seitsmeseks, kuid siiamaani pidasin ma seda oma toaks. Heitnud voodile ja kinnitanud pilgu laeplaatidele, püüdsin ma mõista, kuidas oli mu vanemate lahkeli tegelikult alanud. Kuni kaksikute sündimiseni polnud ka kõik rahumeelne olnud. Ma mäletasin ema püüdmas kokku arvutada, kuidas maksta ära kõik arved ning siis isalt raha juurde küsimas. Kuid tema keeldus, öeldes: “Kui sa ei annaks ära nii palju raha oma kiriku jaoks, oleks sul küllalt raha arvete tasumiseks.” Pärast seda, kui isa oli toast välja läinud, nuttis ema vahel. Teinekord ta lihtsalt istus toolile ja sulges silmad. Ükskord ta ütles: “Kui ma ometi oma ema nõuannet oleksin kuulanud!” Ma polnud

päris kindel, mida ta sellega mõtles, kuid ma arvan, et tema ema pidi olema nõu andnud isaga mitte abielluda.

Ühel laupäeva hommikul oli ema mu kirikusse minemiseks riidesse pannud. Isa astus garaažist välja ja ütles: “Milline kena päev täna on! Kes tahaks minuga maale laadale kaasa tulla?”

“Mina! Ma tahan!” karjusin ma. “Kas me sõidame karusselliga ka ja ratsutame ponidega?”

“Muidugi! Ja võib-olla võidab su ema keeglimängus nuku!”

Ma vaatasin ema poole, lootes teda näha sama õnnelikuna kui mina end tundsin. Kuid tema kortsutas kulmu. “Donald, sa tead, et ma ei tee seda hingamispäeval. Aga me võime minna homme. Ma valmistan toreda suure lõunaeine...”

“Homme, homme!” hüüatas isa. “Seda juttu kuulen ma alati, kui ma tahan, et sa minuga kuskile kaasa tuleksid. Hästi, kui sa ei saa tulla täna, siis pole sul üldse tarvis tulla!” Siis hüppas ta autosse ja kihutas minema. Me isegi ei saanud teada, kuhu ta läks.

Vihane ema peale, nõudsin ma: “Miks me ei läinud koos isaga?”

“Kullake, me ei saa ju mõtelda hingamispäevale, kui me lähesime laadale.” “Jah, aga kui ma ei saa minna laadale, siis ei taha ma minna ka kirikusse mitte,” pahvatasin ma. Kuid me läksime sel päeval kirikusse ja mõnel järgmisel nädalal veel. Aga isa kurtis pidevalt ja lõpuks andis ema järele ning lõpetas kirikus käimise.

Ma arvan, et mõnda aega oli kenasti rahulik. Kuid siis tulid kaksikud. Ema näis olevat nendega nii hõivatud, et tal ei olnud aega koos isaga välja minna või nõudis see lihtsalt liiga palju tööd, et kaks beebit väljaminekuks valmis seada ja nende eest hoolitseda, ükskõik kuhu me siis läksime.

Mu isa pidi ilmselt arvama, et see kõik on emale jõudu mööda. Kuid ema vajab tõesti abi ja nii hakkas ta paluma mind hoida neile lutipudelit ja anda neist ühele kaeratsummi, samal ajal kui tema toitist teist. Tihtipeale sõidutasin ma neid nende kaksikutevankris, sel ajal kui ema pesi või koristast. Ma leidsin,

et see oli päris tore, välja arvatud siis, kui mu sõbrad Lila ja Jeanie tahtsid, et ma koos nendega ujuma tuleksin või me midagi muud oleksime ette võtnud.

Kahjuks ei lõppenud kunagi vaidlused raha pärast. Ma imestasin, miks isa oli ikka veel nii solvav, kuigi me ju enam kirikus ei käinud.

Kui kaksikud olid kaks aastat vanad, läks ema tööle ja seepärast saigi minust nende teine ema. Alguses töötas ta öises vahetuses kella üheteistkümnest seitsmeni, nii et ta saaks lastega kogu päeva kodus olla. Kuid see oli talle liiga koormav ja niipea kui ta sai, läks ta üle pealelõunasesse vahetusse, Seepärast sai minust lapsehoidja kuni ajani, mil isa koju jõudis.

Olles nende eest vastutav kaks kuni kolm tundi päevas, tundsin ma end üpris tähtsana. Kuid isa ei olnud nii hea, et oleks meie jaoks õhtusöögi teinud, kuigi ema harilikult kõik juba valmis oli keetnud, nii et kõik, mida ta tegema oleks pidanud, oli toit ära soojendada. Kui olin umbes kümnene, hakkasin mina süüa tegema. Esmalt ma lihtsalt avasin lastetoitude konserve kaksikutele ning sõin seda ka ise natuke, kui see ei paistnud olevat liiga püdi. Teinekord ma avasin pakisupi või makaronipaki, või soojendasin seda, mida ema oli jättnud.

Kuid üsna varsti lakkas isa õhtusöögiks koju tulemast ning ma proovisin teha ise igasuguseid asju. Nädalalõppudel aitasin emal toitu valmistada ja ei võtnudki kuigi kaua aega, kui ma suutsin valmistada üsna head toitu. Ja kui isa ei tulnud koju selleks ajaks, kui lapsed tuli voodisse panna, vannitasin ma nad ära ja lugesin neile unejuttu. Kuna mind oli õpetatud ütleva õhtupalvet juba siis, kui ma olin väikene, õpetasin ma seda ka neile. Neil oli igaõhtune järjekord, mida nad pidid tegema – ennast pesema, panema selga puhtad pidžaamad, ütleva oma palve, pugema oma voodisse, lamama vaikselt, kuni ma neile teki üle tõmbasin – ja siis äkki istusid nad uuesti, vussides ära voodikatted ja lõkerdades täiest kõrist. Järgmisena tuli muidugi unejutt – või jutud. Harilikult sain ma nad kahe jutuga magama. Nad armastasid rohkem kuulata, kui ma jutustasin.

Kuid ma ei jõudnud selleni enne, kui olin kaheteistkümnene ja nemad viiesed.

Vahel laupäeviti lubas ema mul neid raamatukokku kaasa võtta, mida nad väga armastasid. Seal otsisin nende jaoks välja muinasjuturaamatud või lastejutud ja ma leidsin isegi mõned Piiblijutud. Isa näis vähehaaval üha enam pere elust-olust kaugenevat, välja arvatud need juhud, kui ta oli vihane. Mõnikord harva läksime järve äärde piknikut pidama. Kuid tavaliselt siis, kui me temaga koos kuhugi läksime, sõitsime külla tema vanematele, vanaisa ja vanaema Archerile.

Mul olid vanaema Archeri suhtes segased tunded. Ta pakkus meile alati küpsetisi või kompvekke ning andis lahkumisel kaksikutele ja mulle kümnesendise või veeranddollarilise mündi. Kuid ma tundsin, et temas oli ka midagi natuke tontlikku. Ema tegi närviliseks see, kui vanaema kõneles oma “nägemustest”. Vähemasti ma arvasin, et midagi sellist nad olid. Ta kostitas ema juttudega oma emast, kes juba aastaid tagasi surnud oli ning ütles, et ta tuleb ja seisab tema voodi jalutsis ning kõneleb talle mitmesuguseist asjust. Vanaema Archeri jutu järgi ei olnud tema ema üldse “surnud” – ta oli lihtsalt läinud “teisele poole”, kus ta nüüd vaimudemaailmas edasi elab. Vanaisa Archer sai ka “sõnumeid”. Kui mu nõbu Bab oli Vietnamis, “sai” mu vanaisa “sõnumi”, et ta oli haavata saanud, kuid et tal on kõik kenasti. Mõned nädalad hiljem tuli Babilt kiri, kus ta teatas, et oli saanud kuuliga käevarde ja viibib nüüd hospitalis ning kõik on OK. See hämmastas mind tõesti, kuidas võis mu vanaisa teada, et mu nõbu oli haavatud, enne kui keegi talle seda rääkis. Ma kujutasin ette, et ta peab olema miskit moodi võlur, mida mina ei suutnud taibata. Ema oli väga rõõpast välja viidud mitmete juttude peale, mida vanapaar kõneles. Isa ütles, et see on lihtsalt teatud liiki narrus, aga kui vanadele inimestele see meeldib, siis ei püüa tema neid takistada. Et säilitada perekonnas rahu, käis mu ema vanavanematel külas vaid siis, kui isa just peale käis, kuid talle ei meeldinud sinna minna.

Vaikse nutu hää l tõi mu välja mu ebameeldivaist unelustest. Tõusnud istuma, kuulatasin ma. Hää näis tulevat

Jimmy toast, kuid ma ei osanud öelda, kas see oli tema või Julie hääl.

Avanud tasa ukse, nägin ma Jimmy't lamamas ema voodil ja Juliet põlvitamas põrandal tema kõrval, käed ta kaela ümber. Nad mõlemad nutsid.

“Mis lahti on, põnnid?” pärisin ma.

“Oi, Barbie, me ei teadnud, et isa...”, vastas Jimmy nuuksuval nõrgal häälel. “Me ei taha, et ta meie juurest ära läheb!”

“Miks ta meid enam ei armasta?” küsis Julie.

“Oh, kallikesed, see pole sellepärast, et ta teid enam ei armastaks! Ta tuleb tagasi,” ütlesin ma.

“Aga millal?” nõudis Jimmy. “Ta ei öelnud meile. Ma arvan, et ta ei tule enam kunagi tagasi.”

“Miks sa nii ütled?”

“Noh, ta ei armasta enam ema.”

“Jah,” lisas Julie, “miks nad alati üksteisega pahuksis olid?”

“Ma soovin väga, et isa tuleks koju tagasi, eks ju, Barb?” Mu venna silmis helkis lootus.

“Jah, Pealik, ma soovin ka. Aga mina olen ju veel siin.” Ma istusin nende vahele ja panin oma käe mõlema ümber. “Me jääme üksteise juurde, on ju nii?”

Nad mõlemad ütlesid “uuhh” ja pigistasid mind kuni ma mõtlesin, et lähen pooleks. Julie vaatas mulle otsa ja naeratas. “Pevalik” poetas oma pisarad mu varrukale, kuid ma ei teinud sellest välja, igal juhul mitte sel hetkel. Kuidas ma olin võinud olla nii juhm, mõeldes, et ema ja isa konflikt kaksikutele ei mõjunud?

Püsti tõustes ütlesin ma:

“Tulge, lapsed, sööme midagi.” Siis tulid mulle meelde kartulid ja ma jooksin kööki. Vähesed veetilgad, mis polnud ära aurustunud, tantsisklesid ja särisesid kastruli põhjal. Pööranud gaasi kinni, rabasin ma metallkäepidemest, kiljatasin vaid ja lasksin selle kolinal põrandale kukkuda. Kartulid veeresid igas suunas laiali, kuid mina mõtlesin ainult teravale valule oma pihus. Julie tormas külmutuskapi juurde jääd tooma

ja üürgas Jimmy'le, et too tooks kausiga vett. Poiss kuuletus vastu põrisemata ning Julie viskas mõned jääkuubikud kaussi. “Nüüd suska oma käsi siia sisse!” käsutas ta. Seda ma tegin ja oh, milline kergendus see oli! Julie manitses oma venda jälle, kui too kummardus maha, et kartulid üles korjata.

“Võta pajalapp! Kas tahad ennast ka ära põletada?” Poiss ei leidnud ühtki pajalappi.

“Võta siis kahvel ja torgi kartulid otsa,” ütles õde. Varsti olid vennal kõik viis kartulit koos. Vahepeal tõstis Julie käterätikuga kastruli üles.

Kui ma arutlesin endamisi, millal ema koju tuleb, võistlesid kaksikud üksteisega, kuidas mind aidata, sest olin ma ju “haavatud”. Pärast seda, kui ma olin andnud neile mõned juhised, olid neil varsti mõned kotletid praetud ning hernekonserv üles soojendatud.

Jimmy kattis lauda, kui ema sisse astus. Asetades paika taldrikuid, tõstis ta üles isa kirja.

“Siin on kiri isalt, ema. Kas sa loed selle meile ette?”

Ema lootusetu nägu meenutas mulle ilmet halli kutsika silmis peale seda, kui meie naabrid olid talle peksa andnud. Hetke hoidis ta kirja käes, enne kui selle avas. Siis luges ta selle vaikselt läbi. Ta hoidis oma tundeid vaos.

“Mis seal kirjas on, ema? Kuhu isa läks? Kunas ta tagasi tuleb?” Kaksikute küsimused purskusid üksteise järel.

Ema ei vastanud.

“Ta ei tule üldsegi kunagi tagasi, on nii, ema?” pahvatas Julie välja.

Imestunud ilme veeres üle ema näo.

“Me olime siin, kui ta läks,” selgitasin mina. “Ta ütles, et sina ütled meile, kuhu ta läheb.”

Ema nägu oli kahvatu ja ta lõug hakkas värisema. Sosistanud: “Ma ei tea,” astus ta koridori ja läks oma tupp.

Otsustanud teda sealt mitte tagasi kutsuda, ütlesin ma kaksikutele lihtsalt:

“Hakkame sööma!” Kaksikud sõid ära kumbki ühe kotleti ja lükkasid siis ülejäänud toidu taldriku serva.

“Kas me peame tõesti kõik ära sööma?” päris Jimmy.

“Ma arvan, et ei,” tähendasin ma. “Ka mina pole põrmugi näljane. Kuid aidake mul nõud ära pesta, eks?”

Seekord nad ei nurisenud. Siis, kui nad potte ja panne oma kohale ära panid, tuli ema kööki tagasi. Silmad punased ja nina paistes ning hää l kahe nagu oleks külma saanud, ütles ta:

“Andke andeks, lapsed, ma tahtsin lihtsalt natuke üksi olla.”

Pärast seda, kui ta oli laua äärde istunud, küsisin ma, kas ta soovib, et ma talle midagi soojendaksin.

“Ei, aitäh, kallis. Ma võtan natuke hiljem lihtsalt klaasi piima.”

Me kõik seisime tema ümber ringis ja vaatasime talle otsa. Kuigi ma tegelikult talle kaasa tundsin, olin ma tema peale vihane ka. See pidi olema lõpuks suuremalt osalt tema süü, mõtlesin ma, et isa ära läks. Ta lõug hakkas jälle tõmblema, kui ta ütles:

“Lapsed, ma ei tea, kuidas teile seda öelda.” Ta tõmbas Jimmy ja Julie enda vastu. “Isa ja mina... noh, me ei saanud juba kaua omavahel läbi.” Ma kartsin, et ta puhkeb jälle nutma.

“Kas te annate sisse abielulahutuse, jah?” küsisin ma. Võiks ju need hirmsad sõnad kaelast ära saada, kuigi ma meeleheitlikult lootsin, et ta ütleb: Ei, asi ei ole sugugi nii halb. Kuid ema ei öelnud nii.

“Jah, ma kardan, et nii see on.”

“Kas me kunagi enam ei näe isa?” küsis Jimmy.

“Oh, mitte just nii, kallis,” vastas ema. “Me rääkisime kõigest sellest enne. Te võite minna ja isaga vahel kohtuda... ilmselt küllalt sageli, kui me oleme kõik asjad korda ajanud.”

“Mida te kavatsete korda ajada?” tahtis Julie teada.

“Oh, ma ei tea veel. Aga see kõik võtab üksjagu aega.”

Julie vaatas mulle otsa. Arvates, et ta tahab näha, milline oli minu reaktsioon enne kui ta otsustab, kuidas asjasse suhtuda, püüdsin ma näida ükskõiksemana kui ma end tundsin. Ta võttis mu käe ja lausus:

“Ma olen kohutavalt väsinud. Ma arvan, et ma lähen voodisse.“

“Mina ka,” kordas Jimmy nagu kaja. See pidi küll olema nende elus esimene kord, kui nad tahtsid vabatahtlikult magama minna.

“Tule ja räägi meile juttu, Barb,” ütles ta.

“Ma tulen siis, kui te olete end ära pesnud ja igapidi valmis voodisse pugema.” Ja nad läksid.

Vaene ema, mõtlesin ma. Nad ei öelnud talle isegi mitte “head-ööd”. Näis, et nad tundsid, et mina olen veel ainuke, kellele nad toetuda võivad. Nojah, aga mina ei tahtnud olla ainuke.

Kui nad olid läinud, ütlesin ma:

“Ema, mida me teeme? Kuidas me ilma isata hakkama saame?”

“Ma ei tea, Barbie. Ma loodan, et ta ehk annab meile rohkem raha kui viimasel korral, kuid see ei ole tõenäoline. Ja ma ei suuda tõesti midagi rohkemat meie kõigi toetamiseks teha. Ometi tean ma ühte asja, mida ma teen ja see on palve. Jumalal peab olema mingi lahendus sellele probleemile. Ma tean, et ma muud teha ei saa.”

“Aga ema, mis kasu see toob? Ma olen aastaid palvetanud selle pärast, et sina ja isa...” Millegipärast ei suutnud ma otse välja öelda – see oleks talle veel enam haiget teinud. Kuid ta aimas ütlematagi.

“Et me oleksime ilma tülideta elanud?” küsis ta.

“Nojah, kuid Jumal ei ole mu palvetele ikkagi vastanud.”

Ema näis rõhutuna. Ma teadsin, et tal oli valus nende minu sõnade pärast. Aga see oli tõsi.

“Võib-olla me lihtsalt ei tea, kuidas palvetada,” ütles ta. “Ja võib-olla takistame meie Jumalal vastata. Oeh, ma lihtsalt ei tea. Võib-olla ma peaksin minema ja kõnelema pastor Burke’iga. Ta näib olevat väga sümpaatne inimene. Kuid ma kõhklen ka, kuna ma pole enam nii kaua aega kirikus käinud.”

“Jah, aga sa võiksid seda siiski teha. Ega see ju midagi halba ka tee?”

Just siis hüüdsid Jimmy ja Julie:

“Me oleme valmis voodisse minema, Barbie! Tule ja räägi meile juttu!”

“Võib-olla ma astun pastori juurest läbi homme hommikul,” lõpetas ema. “Ma arvan, et ma lähen nüüd alla ja hakkam pesema.”

3. peatükk

Kui ma elutuppa astusin, istusid mõlemad kaksikud diivanil, juuksed märjad ja näod pesemisniisked. Jimmy oli oma pidžaama valesti kinni nõõpinud ja Julie jagas temaga ikka veel sellepärast maid. Kuid nad mõlemad nägid välja nii armsad ja siirad, et ma lihtsalt pidin neile mõlemale ühe musi andma.

Kuna ma ei suutnud korraga ühtki lugu meelde tuletada, mida neile jutustada, palusin ma neil tuua raamatu, et saaksin sealt lugeda. Korrapealt leppisid nad kokku ühes – oma lemmikraamatu toomises: “Onu Arthuri õhtujutud”. Pärast kolmandat lugu ei paistnud nad põrmugi unisemad olevat kui enne lugemise alustamist. Nii ma siis ütlesingi neile, et nüüd peavad nad igal juhul magama minema.

“Kas sa ei taha kuulata, kui me oma õhtupalved ütleme?” palus Julie.

“Kuidas on emaga? Kas te ei arva, et tal meeldiks siin teiega olla?”

“Me tahame, et sina oleksid, Barbie,” lausus Jimmy.

“Hästi, olgu pealegi seekord, kuna ema niikuinii praegu peseb.”

Pärast nende lühikest “Nüüd ma heidan unele” –palvet, lisasid nad alati mõne oma lause, nagu “õnnista ema ja isa ja Barbiet...” Sel õhtul ei öelnud Julie oma harilikku “õnnista”. Selle asemel ütles ta:

“Armas Jeesus, palun ära lase Barbiel kunagi ära minna ega meid maha jätta! Aamen!”

Ja Jimmy lisas viivitamata: “Eriti siis, kui isa kunagi tagasi ei tule.” Kuid kumbki neist ei palvetanud, et isa tuleks tagasi. Ma ei saanud aru, miks.

Pärast seda kui nad voodisse läksid, tuli ema ülakorrusele ja läks kaksikutele head-ööd-musi andma. Kui ta tagasi tuli, ütles ta:

“Ma arvan, et jooksin nüüd klaasi piima.” Ta avas külmkapi ukse. Hetke pärast küsis ta:

“Kas meil ei olegi piima?”

“Arvan, et ei. Ma mõtlesin, et sa jõuad koju veel sel ajal, kui saab poest läbi astuda.”

“Ega sellest midagi, ma ei olegi väga näljane.”

Mul oli tarvidus emaga rääkida. Järgnenud talle elutuppa, küsisin ma: “Kas me ei saa midagi teha, mis paneks isa tagasi tulema?”

“Kardan, et ma ei soovi teda tagasi sellisena, nagu ta on. Ja selles vanuses inimesel, nagu meie oleme, on küllalt raske midagi suuresti muuta.”

“Sa tavatsesid mulle öelda, et Jumal muudab inimesi, kuid ma ei usu seda enam.”

“Oh, Barbie, Jumal saab muuta inimesi, kui nad tal seda teha lasevad.”

“Miks sina ja isa ei lasknud Tal siis seda teha?”

Ma tundsin, et haavasin ema jälle sügavalt, ja mul oli sellest kahju. Kuid ometi tundsin ma ikka, et emalgi oli osa süüd selles, et isa lahkus.

“Aga sa tead, et isa ei usu Jumalat. Ma ei saanud seda teha üksi – oh, ma ei tea, ma lihtsalt ei tea.” Ta istus seal, pea rinnal ja õlad longus.

Lõpuks tõusis ta üles. “Meil on tarvis natuke magada, Barbie. Hommik on liiga lähedal.”

Hommik ei tulnud minu jaoks üldsegi nii varsti. Mulle tuli meelde möödunud nädalavahetuse kõva lööming – plahvatuseks võiksin ma seda nimetada.

Isa oli olnud kodunt ära kogu nädalalõpu ja keegi ei teadnud, kus ta oli. Küllalt sageli ei tulnud ta õhtul koju, olles astunud töökohal keeglimängu meeskonda, jahindusklubisse ja isegi ostnud endale väikese paadi ja mootori. Kui ema oli tähendanud, et tal on küllalt raha selliste “mänguasjade” ja

“mängude” jaoks, kuid ei ole raha majapidamiskuludeks, ütles isa otseselt:

”Kui te kõik teate, kuidas pinna peale käia ja kraaksuda, miks te siis juba vait ei jää?” Vähemasti nüüd teadis ema lõpuks, kus ta oli, kui ta harrastas oma “mänguasju”. Sel korral ta lihtsalt kadus. Ma ei teinud sellest välja, kuna lõppude lõpuks polnud selleks ka põhjust. Kuid kui ta esmaspäeva pealelõunal koju tuli, oli kära rohkem kui suutsid vastukaaluks anda paar rahu ja vaikuses veedetud päeva.

Loomulikult tahtis ema teada, kus isa oli olnud.

“Mis sul sellega asja on?” torkas isa. “Sulle ei lähe nagunii korda mitte midagi, mis minusse puutub.”

“Mis jutt see on!” ütles ema. “Ma olin ometi mures, mis sinuga juhtunud on, usud sa seda või mitte. Sa oled ometi mu laste isa.”

“Ah tõesti või? Ainus, mille pärast te mures olete, on mu raha. Ja sina kihutad ka lapsed minu vastu üles. Igal juhul pole see sinu asi, kus mina olin. Ja sul ei tarvitse loota, et sa mind siin veel kauem näed, üldsegi mitte. Ma tean, mida ma enam ei taha!” Nii öelnud, tormas ta majast välja, lüües ukse enda taga paukudes kinni.

Kuid ta tuli sel õhtul hilja tagasi ning ei õiendanud ema kallal. Tegelikult ei öelnud ta kellelegi meist peaaegu sõnagi – ta lihtsalt sasis väikeste põnnide pead, kui nad toast välja läksid, et voodisse pugeda. Ta heitis mulle kaastundmust äratava pilgu, otsekui küsides:

“Kas sul pole minust ka enam sooja ega külma?” Mul oleks tast kahju olnud, kui ma oleksin suutnud unustada, kui mõistmatu ta mõned hetked tagasi oli olnud.

Sel ööl lamasin ma tunde ärkvel, püüdes unustada seda masendavat episoodi. Pidi küll olema juba peaaegu hommik, kui ma viimaks suigatasin, sest näis mööduvat vaid mõni minut, kui mu äratuskell helises. Siis oli sama raske ärgata kui enne uinuda. Kuid ma pidin ennast voodist püsti ajama ja kaksikud kooliminekuks üles äratama. Uus päev, mida ma ei igatsenud, oli alanud.

Kaksikud näaklesid nagu tavaliselt selle üle, kelle kord on esimesena vannituba kasutada. Tulemuseks oli tavaliselt see, et ma püüdsin oma duši enne neid ära võtta. Täna ei teinud ma seda ja nii ma teadsin, et me jääme hiljaks, ja et tõenäoliselt saab olema meeletu rahmeldamine, et majast õigel ajal välja saada. Vähemasti polnud isa, kes oleks omakorda vannituba hõivanud.

Tavaliselt sõime me hommikusööki ka kordamööda. Kuid harilikult astusime me uksest välja peaaegu ühel ajal, ema suundus kesklinna poole ning põnnid ja mina keerasime vastassuunda kooli poole.

Mu ema oli asjaajaja ja sekretär hulgikaupmees mr Hobsoni juures. Emale meeldis ta töö, kuid see oli igal juhul vähetasuv. Ja vahetevahel, ema jutu järgi, läks mr Hobsonil kops üle maksa, mis tähendas minu arvates, et ta needis igasuguseid paberivirnu.

Isal oli hea töökoht hoiu- ja krediidiühisuses, kuid ema ei teadnud kunagi, kui palju ta teenis. Ta andis teatud ajal jaopärast mõned napid dollarid, kuid ainult siis, kui ema otseselt küsis raha. Tihti soovisin ma, et ta oleks isa korralikult läbi võtnud, kuid ema tegi seda harva. Kuna ema tavaliselt valas selle erutuse välja kaksikutele, võisin ma peaaegu alati öelda, millal isa oli ema peale karjunud. Jimmy oli enamuses selle purske ohver, kuid tavaliselt palus ema hiljem andeks. Tarbetu on öelda, et meie kodu oli kaugel rahu ja õnne asupaigast.

4. peatükk

Kaksikud ja mina tulime pärast seda, kui isa ära läks, iga päev koos koolist koju, kuigi minu tunnid lõppesid tihtipeale varem kui nende omad.

Mõne päeva pärast saime me isalt kirja. Tagasiaadressiks oli Dallas, Texas, enam kui tuhat miili eemal. Kui ema koju tuli, silmitses ta hetkeks kirja, siis aga torkas selle avamata

endale taskusse. Kuidas ta suutis seda teha? Ma mõtlesin, et ka tema on sama põnevil nagu mina teada saama, millised on isa plaanid. Kaksikud jooksid välja mängima ning mina hakkasin aitama emal õhtusööki valmistada. Suutmata seista vastu ärevale teadmatusesele, küsisin ma:

“Ema, kas see kiri pole isalt?”

“On.”

“No aga miks sa siis ei lugenud seda?”

“Ma arvan, et kardan seda teha.”

“Mhh? Sa pead seda ju igal juhul tegema, eks ju?”

Äkki näis ema pahasena.

“Ei, ma ei PEA seda tegema ja võib-olla et ma seda ka ei tee!”

“Ma ei tahtnud sind pahandada!”

“Jah, aga sa pahandasid!” Ta seisis mõne viivu, segades praesousti. “Anna andeks, Barbie, ma ei ole täna eneses. Mr Hobson ootas, et ma teeksin kolme päeva töö ära ühe päevaga, kuna ta oli kaks päeva ära. Ma tean, et see ei ole põhjus, et sinule kähvata, aga...”

“Sellest pole midagi, ema. Kuid ma lihtsalt lootsin..., noh, isa kohta... sa saad aru...”

“Jah, ma arvan, et sul on sama raske kui minul. Tead mis, vaata sa kastme järele ja ma loen kirja läbi.”

Laua ääres rebis ta ümbriku lahti. Kuni ta vaikselt luges, uurisin mina ema nägu. Ta kortsutas kulmu ja raputas pead. Kui ta lõpetas, ütles:

“Barb, loe seda ise.” Me vahetasime kohad.

Mu käsi värises, kui ma võtsin pihku väikese paberilehe.

“Kallis Laura,” nii hakkas see pihta. “Asjata on püüda taas kokku saada. Ma usun, et teil kõigil on parem, kui mind ei ole. Mu advokaat võtab sinuga kontakti. Ma ei saa saata sulle raha enne, kui ma pole leidnud töökohta. Ütle põnnidele, et ma armastan neid ikkagi. Don.”

“Ma arvan, et ta tõesti algatab abielulahutuse, eks ju? Kas sa nõustud sellega?”

“Mul pole teist valikut, on ju nii?”

“Jah, aga Jenny Silberi ema ei lasknud oma abikaasal lahutada.”

“Aga mis see head toob? Kui isa mind ei armasta, siis pole mingit kasu ennast petta, et ehk armastab.”

Kaksikud löid just siis ukse prõmakaga lahti, igatsedes õhtusööki. Ema käskis neil end puhtaks pesta ja sel ajal kui me sõime, löid nad kogu aeg sellist pidevat lärmi, mida on raske vestluseks nimetada.

Sel õhtul ei suutnud ma uinuda, niisiis otsustasin ma pisut õppida. Kuigi mul oli tulemas suur kontrolltöö ajaloos, ei suutnud ma üldsegi asja juures püsida. Ma mõtlesin kogu aeg oma vanematele.

Ema näis olevat nii... noh, nii abitu! Ma mõtlesin sellele, mida mu parim sõber Lila ühel päeval oli öelnud. Me hakkasime rääkima jalgsimatkast ja viinerite röstimisest, mida me reedel pärast kooli klassiga teha plaanitsesime. Kui ma ütlesin, et ma ei saa tulla, kuna kaksikuid ei saa üksi jätta kella poole kuuest kuueni, kuni ema koju tuleb, hüüatas Lila:

“Hästi, Barbie! Kõik mõtlevad, et need on SINU kaksikud, ja mitte su ema omad, selle põhjal, mismoodi sa nende eest alati hoolitsed!”

“Jah, aga ma armastan neid,” vastasin ma, “ja ma ei soovi, et nendega midagi juhtuks.” Just nii ma ka mõtlesin. Kuid tema märkus puudutas uuesti väikest saladuslikku vimma, mida ma tundsin, kui ma võrdlesin oma elu teiste tüdrukute omaga. Nüüd näis, et olin hakanud üha enam üle võtma ema kohustusi.

Samas taipasin ma, et ema ei olnud võimeline asjadega toime tulema ja minust polnud talle kindlasti mingil viisil abi olnud. Ma mõtlesin sellele, kas mitte tööle minna, kuid ma teadsin, et ma ei saa kodust luba isegi siis, kui ma seda tahan, sest ma polnud veel kuusteist. Ja ma ei tahtnudki seda. Koolis käia oli tore. Kui ma end tundides täielikult haarata lasin, sain ma vähemasti natukesekski ajaks unustada kodused asjad.

Aga võib-olla aitaks ka osalise koormusega tööst? Arvestades sellega, et ema ei olnud suuteline mulle enam taskuraha andma, mõistsin ma, et mu vajadused ei lõpe koos taskuraha lõppemisega. Kuid ma pidin juba ka aitama küllalt

palju kodus, kuna ema töötas ja peres olid kaksikud. Ainus aeg, mil ma olin võimeline tööd tegema, oli pärast õhtusööki. Ma võisin väga hästi oma kodused tööd teha ära näiteks lapsehoidmise töö kõrvalt – kui laps oleks küllalt noor, nii et ta läheks voodisse varakult. Loomulikult ei tooks lapsehoidmine palju sisse. Igal juhul otsustasin ma vürtspoodi kuulutuse üles panna ja vaadata, mis saab.

Kulus ainult paar päeva, kui keegi naine mulle helistas. Ma olin ärevuses. Ta tahtis teada, kui kogenud ma lapsehoidmises olen ja kui ma rääkisin talle, et olin praktiliselt üles kasvatanud mu kaksikutest venna ja õe, palus ta mul läbi astuda. Ta elas ainult kolm kvartalit kaugemal. Niisiis võtsin ma kaksikud kaasa ja läksin kohta kohe peale kooli vaatama. Maja juures käskisin ma neil välisukse juures oodata, kuni ma mõni minut ära käin.

Mrs Sprach näis olevat kena ja tema väike poeg oli nagu nuku. Neliteist kuud vana, õppis ta just alles käima. Kuid ta soovis, et ma oleksin seal pealelõunal kella 5-9, esmaspäevast reedeni. Ta töötas kuuest keskööni ning ta abikaasa ei tulnud koju enne üheksat. Ma ütlesin, et ma kuulan ära, mida mu ema ütleb ning astun tema juurest siis hiljem õhtul läbi.

Muidugi olid kaksikud põnevil pärima mu külaskäigu põhjust, kuid ma ei tahtnud neile rääkida enne, kui ma olen kindel, et ma tööd saan. Sellepärast ütlesin ma ainult, et tahtsin näha oma sõpra, kes selles majas elab.

Pärast kui ema töölt koju tuli ja põnnid veel õues olid, küsisin talt, mida ta arvab lapsehoidja ametist. Ta oli lausa vihane, et ma otsisin tööd ilma esmalt temaga nõu pidamata. Kuid ta rahunes maha niipea, kui ta taipas, et ma lihtsalt püüan aidata lahendada ühe inimese sissetulekuga elatatava pere rahaprobleemi. Siis rääkisin ma talle, et mul tuleb kodust ära minna kell kolmveerand viis peale lõunat, et jõuda Sprachide juurde kella viieks.

“Kuid ma ei saa igal õhtul kella viieks koju tulla. Ma ei saa lubada kaksikutel vabalt ümbruskonnas ringi joosta.”

Kui ma küsisin talt, kas ta ei saa oma tööaega nihutada, ei meeldinud talle see mõte.

“Neile võib halvasti mõjuda see, kui nad pärastlõunal mõneks ajaks üksi peavad jääma,” ütlesin ma. “Kui mina olin nii vana nagu nemad, hoolitsesin ma nende eest, mäletad?”

Ema ei öelnud enam midagi, kuid järgmisel päeval veenis ta oma bossi lubama tal töötada kella poole kaheksast kella neljani, mitte aga poole üheksast viieni nagu seni ning mina astusin mrs Sprachl poolt läbi, et talle öelda, et ma võtan koha vastu.

Kuigi ma olin oodanud, et kaksikud ei ole vaimustuses mu äraolekust igal õhtul, ei olnud ma valmis ka selliseks plahvatuseks, mis järgnes sellele, kui ma rääkisin neile oma uuest tööst.

“Kes meid siis voodisse paneb ja juttu loeb?” hüüatasid nad mu imestuseks.

“Nojah, aga ema on ju kodus, te teate seda.”

“Aga mis siis, kui ta ära läheb?”

“Ta ei lähe ära niikaua, kui mind kodus ei ole,” veensin ma neid.

“Aga võib-olla ta läheb vahel,” raius Julie. Jimmy noogutas nõusolekuks.

“Sa lubasid, et sa ei jäta meid kunagi maha, mäletad? Me ütlesime, et me oleme üksteise külge kasvanud.”

Nüüd hakkasin ma nende tundeid mõistma. Isa oli ära läinud, ning see oli lõonud nende maailma ära selle õigelt aluselt. Kui isa võis neid maha jätta, siis miks ei võinud seda ema? Nüüd kartsid nad, et nad kaotavad viimati ka minu. Ma ei teadnud, kuidas ma suudan panna nad minusse uskuma, kuid mul oli TARVIS saada tööd.

“Kuulake, põnnid,” ütlesin ma. “Mitte miski siin maailmas ei pane mind teid maha jätma. Kuid me peame lihtsalt saama natuke rohkem raha! Isa ei saa meile praegu sentigi saata ning ema töö ei anna nii palju, et katta kõik kulutused ning et saaks osta toitu ja riideid meile kõigile. Kui mina maksan ise oma riiete eest ja koolilõuna ja muude koolitarvete eest, jääb emal rohkem raha teie jaoks.”

“Ma ei taha mingeid asju, Barbie! Ma tahan lihtsalt, et sina oleksid siin meiega.” Pisarad pesid roosad kriimud Jimmy

määrduvad väikestele põskedele ning Julie peitis oma näo minu sülle.

“Oh, te vennikesed! Ma ei te, mida teha! Aga kui te tahate üleüldse, et ma teile täna õhtul unejuttu räägin, siis peate küll kohe kiiresti ennast pesema minema ja siis voodisse hüppama.”

Me võtsime “Õhtujutud” jälle välja ja ma lugesin neile loo väikesest poisist, kes kaotas oma purjeka ja palvetas siis, et ta saaks selle tagasi. Mõne päeva pärast leidis ta selle pruugitud asjade kauplusest märkega “müügiks”. Ta teadis, et see on tema oma, sellepärast, et tema nimetähed olid purjeka küljesse kraabitud. Et seda tagasi saada, pidi ta selle eest uuesti maksma. Ja see ongi põhjus, võeti loos kokku, miks Jeesus ostis meid tagasi enesele, pärast seda kui me olime kaduma läinud. Kaksikutele meeldis see lugu. Kui ma olin lõpetanud, ütles Julie:

“Barbie, kas meie ka võime palvetada millegi pärast, mida me oleme kaotanud?”

“Arvan, et küll,” vastasin ma.

“Kas me võime palvetada, et me saaksime isa tagasi?”

Kuigi ma ei teadnud, mida öelda, teadsin ma, et ma ei tohi tappa lootust, mis kiirgas tüdruku silmist. “Kindlasti me võime, kallid. Aga ma ei tea, milline on Jumala vastus.”

“Jah, aga me proovime seda. Jimmy, kas sina ka?”

“Ikka. Sina palveta esimesena, Barbie.”

No SEDA ei olnud ma küll oodanud. Kuid nende pärast ma tegin seda. Mõlemad nad jätkasid oma “heidan-unele” –palvet nii:

“Palun, Jumal, tee, et meie isakene tuleks meie juurde tagasi.”

Ema oli vürtspoes ostmas vajalikke toiduaineid sel ajal, kui mina rääkisin kaksikutega. Kui me põlvedelt püsti tõusime, seisis ta uksele ja naeratas meile. Kui ta meie poole astus, käed välja sirutatud, tundsin ma tema ees piinlikkust. Jimmy ja Julie ootasid, kuni ta nendeni jõudis ning kui ta kummardus, et neile head-ööd-musi anda, andsid nad talle omakorda musi, kuid mitte väga innukalt. Tagatipuks hüppas Jimmy püsti ja rabas tal piha ümbert kinni ning puhkes nutma. Ema surus ta enda

embusse ning poiss nuuksus tükk aega. Ema pisarad segunesid poisi omadega ning ema hakkas teda patsutama ja rääkima talle, et kõik läheb hästi.

Lõpuks kogus Jimmy end niipalju, et öelda:

“Ema, ma kardan. Ega sa ei lähe ju ära, palun, ema?”

Sel ajal kui Jimmy nuttis, liibus Julie minu vastu.

Ema töötas üha uuesti, et ta ei jäta meid kunagi maha. Kuid endiselt närised kahtlused mu meelt ja kui see tegi muret mulle, kui palju hullem pidi see olema kaksikutele.

5. peatükk

Minu esimene õhtu Sprachide pool polnud hoopiski nii tore kui ma olin arvanud. Tegelikult oli see peaaegu nuhtlus. Beebi karjus kaks tundi, hoolimata lisa lutipudelidest ja kiigutamisest, nii et mul ei jäänud mingit võimalust vaadata oma kodutööd. Ta polnud harjunud jääma võõra inimese hoolde. Kuid lõpuks jäi ta ärakurnatuna magama mõned minutid enne ta isa koju jõudmist.

Mr Sprach näis olevat õnnetu, kui ma vastasin ta küsimustele, kuidas väike Eric end ülal pidas.

Ma käisin seal veel kahel õhtul. Mrs Sprachil oli alati veel midagi minu jaoks teha – toidunõud pesta, triikida või muud – nii ei jäänud mul aega koolitööde tegemiseks. Siis ütles ta, et ta tõepoolest ei vaja mind enam, sest ta ei suuda püsida mõttega töö juures, kuna mõtleb kogu aeg sellele, et laps ootab teda. Ta vaatab, kas lapse vanaemal on võimalik tema järele vaadata.

Niisiis kestis minu esimene töö kolm päeva, või pigem – kolm õhtut.

Uuesti panin ma kuulutuse üles vürtspoe teadetetahvlile. Nädal möödus ja keegi ei helistanud. Jimmy’le ja Juliele oli suureks rõõmuks see, et ma jälle õhtuti kodus olin. Kuid ma muutusin üha enam närvilisemaks, mõtiskledes emast ja isast ja tulevikust.

Reedene hinneteleht anti kätte ja esimest korda mu elus oli mul D (=2, mitterahuldav). Samuti oli kolm C-d (=3, rahuldav – Tõlk).

Kunagi varem polnud mul olnud midagi alla B (=4, hea). Aga ma teadsin, miks. Ma ei olnud küllaldaselt ära teeninud isegi mitte C-d.

Klassijuhataja kutsus mind esmaspäeva hommikul oma kabinetti. Ta soovis teada, kas mul olid tekkinud mõned erilised probleemid kodutöödega.

“Ei,” vastasin ma, “ma polnud neid lihtsalt teinud, selles on asi.”

“Selleks peab olema põhjus,” käis ta peale. “Su hinded on alati olnud eeskujulikud, sellepärast olen ma kindel, et su ülesanded pole sulle järsku nii raskeks muutunud, et sa neid lihtsalt tegemata jäta.”

“Ma arvan, et ma ei ole lihtsalt mõelnud kodutööde tegemisele.”

“Kas sa ei tunne ennast hästi?” Ta näis olevat otsustanud mult välja pinnida põhjuse.

“Nojah,” vastasin ma, “mul oli õhtuti töö.”

“Ahaa, nüüd ma mõistan. Ma soovitan sul sellest loobuda, kuna sul pole vältimatult vajalik seda kohta pidada.”

“Ma tulin sealt juba ära.”

“Jah, aga siis peab olema veel midagi muud.”

“On.” Ja siis, ei tea miks, rääkisin ma talle lahutusest, kuigi olin enda peale vihane, et ma seda tegin.

“Sellise probleemiga on küllalt vähesed lapsed meie õpilastest silmitsi seisnud,” lausus ta, kui olin lõpetanud. “Ja sellele pole tõesti hõlpsat lahendust. Kuid kui sa suudad endale selgeks teha, et see on su vanemate probleem ja mitte sinu oma – et sinul ei ole selle tekkimises osa – võib see aidata sind kohanemisel muutustega, mis su elus nüüd tulnud on. Ja palun, tule ning räägi mulle oma murest igal ajal, kui sa tunned selleks vajadust.”

Tema mõistev ja kaasatundev hoiak üllatas mind tõesti. Kuid see ei aidanud mul lahendada küsimust, kuidas saada rohkem raha pere ülalpidamiseks.

Reedel võrdlesime Lilaga oma hinnetelehti. Tema oma oli isegi hullem kui minu oma. Kuna see oli tema kolmas kehv hinneteleht, oli ta ema selle üle tõsiselt ärritatud. Lila oli väikese koormusega töötanud Krugeri apteegis, kuid ta vanemad olid öelnud talle, et niikaua, kui ta hinded pole paranenud, peab ta tööst loobuma. Ja nad pidasid oma sõna.

Esmaspäeval pakkus ta oma töökohta mulle. Mr Kruger ütles, et ta annab mulle nädalase katseaja, kuid ta lootis, et ma olen visa ega lahku nädala või kahe pärast. Ma ütlesin, et tahan proovida.

Kellaajad olid küll probleemiks. Mulle pandi ette töötada kella neljast seitsmeni peale lõunat. Mida teevad kaksikud, enne kui ema koju tuleb? Ta oli juba oma kellaiega muutnud ja ma teadsin, et ta ei saa hommikul enam varem alustada. Lõpuks otsustas ta, et kaksikud jäävad lihtsalt poolteiseks tunniks üksi.

Kui kahe nädala jooksul polnud põnnidega midagi halba juhtunud, hakkasin ma end nende pärast kergemini tundma. Ma arvan, et ka ema, sest ta ei öelnud enam selle kohta midagi.

Kuid ma ei suutnud endiselt oma kooliasjadega toime tulla ja see hakkas mulle muret tegema. Üksvahe püüdsin ma hommikul varem üles tõusta, kuid midagi katkestas alati mu õpingud. Siis leidsin ma, et võtan selleks aja nädalalõppudel, kuid mulle pandi ette töötada kogu laupäeva ja pühapäeva pärastlõunal.

Ühel laupäeva hommikul pidas Lila mind kinni, kui ma kauplusest tulin. Ta näis olevat üsna erutatud, kuid ma ütlesin talle, et ma kiirustan tööle.

“See on hea,” noogutas ta, “ma tahtsin sulle lihtsalt midagi rääkida. OK, kas saadan sind Krugeri juurde?”

“Tore. Mis sind siis erutab?”

“No näiteks number 1: Ma nägin ükspäev pärast kooli Tedi ja ta küsis sinu järele!”

“Tõesti!” kirtsutasin ma nina.

“Jah, tõesti! Ta küsis: “Hei, kuidas elab su sõbranna Barb?” Ja mina ütlesin: “Kenasti. Kuid ta on väga seotud oma perekonnaga.””

“Lila! Miks sa talle seda ütlesid?”

“Noh, ma olen kindel, et ta juba teadis seda. Igal juhul ta ütles, et sa olevat tõepoolest tore tüdruk ja et ta tahaks sind jälle näha.”

“Mhh, ta teab mu telefoni numbrit.”

“OK, aga kuula,” jätkas Lila. “Ma ütlesin talle, et ma kavatsen järgmisel laupäeva õhtul väikese peo korraldada ja et sina oled samuti seal, nii et ta võiks läbi astuda, ja ta ütles, et ta on kohal, kui kell kukub!”

“Lila, mis pidu?”

Ta ainult naeris. “Oh ma mõtlesin selle tolsamal hetkel välja ja ma tean, et sa oled vaimustatud – noh, ta meeldib ju sulle ka, eks ju?” Äkitselt ta tõsines.

“Noh, ütleme nii. Aga sul pole tarvis ringi käia ja Cupidot (armujumal – Tõlk) mängida.”

Ma nägin, et olin talle haiget teinud, seepärast lisasin kiiresti:

“Kõik on hästi, Lila. Mulle meeldib see kavatsus. Aga mida su ema ütleb? Kas ta teab sellest peost?”

“Muidugi. Ja ta ütles, et OK, me lihtsalt peame ennast ise teenindama.”

“See pole probleem,” ütlesin mina. “Kuid sa tead ju, et ma tulen töölt koju peale kuut. Ma tulen nii kiiresti kui ma saan, eks. Aga mis su teine suur üllatus on?”

“Ohoo! Tead sa seda poekest postkontori kõrval? Sedasama, millel on punased kardinad akende ees? Ja selle aknaklaasile on kirjutatud “VAIMULIKUD TEADAANDED”?”

Kui ma noogutasin, küsis ta:

“Kas sa tead, mida need vaimulikud teadaanded tähendavad?” Ma ei teadnud.

“Tulevikukuulutamised! See vana leedi on teetassi paksu pealt lugeja ning mu nõbu Shelly käis oma poisiga ühel päeval seal. Kahe dollari eest öeldi neile nende tulevik. Ta ütles neile, et nad abielluvad ja aasta pärast on neil kaksikud!”

“Ooo!”

Lila noogutas. “Nad juba kavatsesid abielluda, kuid nad ei olnud seda mitte kellelegi rääkinud. Nad arvavad tõesti, et sel vanal leedil on “midagi”!”

“Ma arvan, et peaaegu igäüks võib neile kahele otsa vaadates ÄRA ARVATA, et nad varsti abielluvad!” Ma naersin.

“Nojah, aga ta rääkis neile muid asju ka, mida keegi teine ei tea,” väitis Lila, nagu erutusest hõõgvel, “kuid nad ei rääkinud mulle, mis need olid.”

Nüüd hakkas see mind huvitama. Ma imestasin, kuidas suutis naine neid asju teada. Võib-olla suudab tema mulle öelda midagi meie perekonna tuleviku kohta.

“Kuule, Lila, kas sa arvad, et ta suudaks mulle öelda midagi mu vanemate kohta?”

“Ma ei tea, aga miks mitte teda külastada?”

“Kellel on kaks dollarit?” küsisin ma. “Minul ei ole.”

“Sul on homme,” lausus Lila.

“Oh, muidugi! Ma saan täna palka. Ja möödunud nädalal andsin ma kogu oma raha ema kätte, nii et ma arvan, et ma võin sel nädalal natuke enda peale kulutada.”

“OK, lähme siis homme.”

“Oota, ma olen pärastlõunal tööl. Kas ta on ka hommikul avatud?”

“Eks küsime talt.”

Peaaegu Krugeri juures väljas, vaatasin ma kella.

“Ma ei saa enam aega viita. Tõepoolest, ma pean nüüd kohe tööle hakkama. Sa mine ja küsi ta käest pärastpoole, on ju?” “Kena,” vastas Lila. “Pärast näeme.”

6. peatükk

Lila astus mu juurest pühapäeva hommikul kell üheksa läbi, olles määranud meile vastuvõtu poole kümneks. Ma olin erutatud ja väheke närvis. Aga kui me kohale jõudsime, muutus mu närvilisus hirmuks. Ainult üks tuhm, paljas elektrikipirn

andis ruumile valgust. Paks tolmukiht kattis ärapeetud vaipa nii, et ma isegi ei suutnud mõistatada, mis värvi see kunagi oli olnud. Tolmurullid, mis olid koondunud toa nurkadesse, rullusid väheke edasi-tagasi, kui ust avati ja suleti. Kõveraksrullunud servadega katkikärisenud tähtkujude kaart peitis enda alla osa pleklist seina. Terve maja lõhnas tolmu ja hallituse järele.

Äkki avanesid toa tagaseinas rasked eesriided ja nähtavale ilmus vana naine, minu ettekujutuses olnud nõia kuju kehastus.

“Tere hommikust, tüdrukud! Kes teist soovib esimene olla?”

“Oi,” pomisesin ma, “ma mõtlesin, et me võime koos tulla.”

“Oh ei, ühekaupa, ühekaupa!”

Lila ja mina püüdsime vastastikku õhutada teist enne minema ja mina võitsin. Nii läks Lila eesriide taha, mina aga võtsin kätte tolmuse, kortsus ajakirja, mis lebas logiseval laual. Selle kaanel olev pilt, mis kujutas klaaskera, ümbritsetuna kummituslike olevustega, mis näisid olevat vaimud, tõi mulle judinad ihule. See pilt meenutas mulle vanaema ja vanaisa Archerit ja nende “sõnumeid”. Ma hakkasin värisema ning tahtsin majast välja joosta. Kuid ma ei suutnud lahkuda ilma Lilata – vähemasti ma mõtlesin, et ei suuda.

Mõne minuti pärast tuli mu sõber naeratades tagasi. “Sinu kord,” ütles ta. “Loodan, et sul on sama head sõnumid kui mul.”

Kuigi ma tundsin end tooli külge naelutatuna, sundis miski mind tõusma ja järgnema vanale teepaksult ennustajale tema väikesesse tuppa.

“Istu nüüd minu kõrvale,” käskis ta ning juhtis mu väikese ümmarguse laua juurde, mida kattis must kangas, mis rippus maani. Hõbedane teekann ja väike tass koos alustassiga seisid keset lauda.

Ma mõtlesin, et ma pean ehk jooma natuke teed või midagi taolist, enne kui ta teetassilt lugema hakkab. Kuid tal oli juba kimp teelehti tassis ning ta hakkas neid ringi keerutama,

kallutades tassi kord ühele, kord teisele küljele. Siis silmitses ta seda mõned viivud. Lõpuks ütles ta:

“Ai-ai! Ma näen üksjagu kurbust su tulevikus.”

Mu süda puperdas ja ma suutsin vaevu hingata. Osa minust ei tahtnud kuulata seda, sest ma lihtsalt teadsin, mis see on. Lootusetu, abitu tunne valdas mind.

“Vaatame nüüd,” jätkas ta. “Ma näen... ahaa... ma näen kedagi kaugel. Kedagi, kes on väga üksi. See isik tuleb hiljem tagasi ja...” Mu süda trummeldas. Vana naine jätkas mõne lühikese lausega, kuid ma peaaegu ei kuulnudki, mida ta rääkis. Kui ta kõnelemise lõpetas, ulatasin talle kaks dollarit ja astusin nagu unes Lila juurde.

Ta heitis mulle kiire pilgu ja ütles:

“Noh? Sul paistab olema ka häid uudiseid!”

“Õigus! Ta ütles mulle, et isa tuleb varsti tagasi!”

“Vahva!” õnnitles Lila mind. “Tahad sa minu head uudist kuulda?”

“Muidugi,” valetasin ma. Mis võis veel olla tähtsamat pärast seda ilmutust, mille ma olin just äsja saanud!

Kuna mul oli vaja koju rutata ja jõuda ära teha mõned õppeülesanded, enne kui tuleb töölemineku aeg, tänasin ma Lilat, et ta oli minu jaoks avastanud teetassi pealt ennustaja ning ütlesin, et näen teda homme koolis.

Sel pärastlõunal pidin ma küll klientidele väga hajevil olevana välja nägema, sest ma suutsin vaevu mõelda millestki muust kui sellest, mida ütles ennustaja. Ma arutlesin pidevalt, kui varsti isa tagasi tuleb. Kas ma peaksin seda ütleva ka Jimmy’le ja Juliele? Siis äkki ma mõtlesin: Kust sa tead, et isa tagasi tuleb? Lihtsalt sellepärast, et üks kummituslik vana naine ütles. Kuid see ei pruugi osutada tõeks. Ja mis siis, kui see seda polegi? Pole mõtet kaksikuid üles kihutada. Ei, ma ei ütle neile. Kui isa tuleb, las see jääb neile siis imeliseks üllatuseks.

Ja siis hakkasin ma kaaluma, kas see kõik ongi ikka nii imepärane. Kas tülitsemised ei hakka viimati jälle otsast peale. Oh, ma ei teadnud, mida ma tahan, kuid mis tähtsust sel oli? Asjad ei toimu ega jää toimumata minu tahtmise järele. Ja kas

nad toimuvad nii just sellepärast, et vana ettekuulutaja ütleb, et nii läheb!

Emal oli õhtusöök laual, kui ma pühapäeva õhtupoolikul töölt tulin. Ta palus mul minna kutsuma kaksikuid, kes olid Hallide õues mängimas Sandy ja Lenny'ga. Ma hõikasin neid, kuid nad ei kuulnud mind ja nii läksin ma üle tänava ning astusin Hallide tagaaeda. Julie ja Sandy mängisid aiatrepil paberist nukkudega.

“Kus Jimmy on? Ema soovib, et te mõlemad tuleksite õhtust sööma!”

“Ma ei tea,” vastas Julie. “Ta mängis enne Lenny'ga.”

“Kus Lenny on?”

“Ma olen siin,” vastas Lenny kõögist. Ma küsisin temalt, kas ta teab, kus mu vend on.

“Ta ütles natuke aega tagasi, et läheb koju.”

“Ahaa. Võib-olla ta ongi oma toas,” otsustasin ma.

“Tule nüüd, Julie, me lähme. Täna sind, Lenny.”

Kuid Jimmy't ei olnud ei majas ega aias, ka naabruskonnas mitte. Mu ema läks Hallide juurde, kes kutsusid Lenny ja me kõik küsitlesime teda. Ei, tema ja Jimmy polnud omavahel tülitsenud. Nad olid ainult mänginud Lenny rongiga ja ühekorraga oli Jimmy öelnud, et ta ei taha enam mängida ning läheb ära koju.

Emal oli väga murelik ilme. Ma tean, kuidas ta end tundis. Ma tundsin end samuti – nagu suur kaljupank rõhus mu rinda nii, et ma ei suutnud hingata.

Mr Hall kutsus naabrid kaasa poissi otsima. Nad kammisid läbi iga ava, iga garaaži ja isegi trepi- ning põõsaalused. Kuid me ei leidnud minu venda.

Edasi kutsus ema politsei, kes palus meil mitte muretseda. Nad saadavad oma teenistusautod kohe välja. Kui ma nägin ema nutmas, ei suutnud ka mina pisaraid tagasi hoida.

Siis astusin ma sisse Lila poole ja nendegi pere ütles, et nad lähevad ja otsivad teda. Kuigi nad ei tahtnud Lilat lubada meile tulla, küsisin ma, kas ta võiks tulla niikauaks kui nende pere ka väljas on. Nii lubati ta välja.

Iga natukese aja pärast helistas ema politseisse, kuid neil ei olnud uudiseid. Temagi tahtis minna ja poissi taga otsida, kuid talle öeldi, et ta jääks koju, et olla kohal, kui nad Jimmy leiavad.

Lila ja mina läksime minu tuppa – me mõtlesime, et püüame teha natuke kodutöid. Siis ütles Lila:

“Tuleta meelde, mida ennustaja sulle ütles? Ma usun, et see oli Jimmy, kellest ta rääkis ja mitte su isa. Ja kui ta teadis, et ta ära jookseb, siis võib-olla teab ta ka, kus ta on.”

“Lila! Ma arvan...” Kuid oli juba liiga hilja, et tema poole minna.

“Lähme sealt hommikul läbi, kui Jimmy selleks ajaks tagasi pole,” pani Lila ette.

Keskööl ütles politsei, et nad on otsinud teda kõikjalt, kus pimedus lubas. Nüüd tuli neil jääda hommikut ootama.

Lila pere tuli talle kell 12.30 järele. Pärast seda läksime me emaga voodisse, kuid kumbki ei suutnud uinuda. Isegi Julie oli ärkvel ja nuttis.

Hommikul ütles ema, et ta ei lähe tööle. Kuid ta tahtis, et Julie ja mina läheksime kooli. Julie nuttis ja ütles, et ta ei tunne ennast hästi, nii jättis ema ta koju. Kuid mina läksin ja nii nagu kokku lepitud, kohtusime Lilaga koridoris. Siis lipsasime uksest välja enne kui kell helises ja ruttasime teetassi pealt ennustaja juurde.

“Võib-olla ei võta ta meid ette teatamata vastu,” muretsesin mina.

“Oh, niipea, kui ta raha näeb, siis, arvan ma, ei ütle ta ära.”

“Oi-jah! Ma unustasin raha hoopiski võtta!”

“Pole miskiit, mul on,” ütles Lila, “lähme!”

Vana naine näis üllatununa, nähes meid ukse taga, kuid Lila sirutas ette kaks dollarit ja tõsi mis tõsi, ta kutsus meid sisse.

“Ma ei oodanud teid nii kiiresti tagasi, tüdrukud.”

Astudes tema sabas paksu eesriide taha, pahvatasin ma:

”Ma tahan teada, kus mu vend on?”

“Oh, seda sa tahad, mis? Noh, vaatame, ma ei tea, kas vaimud on valmis mulle seda näitama. Me peame lihtsalt ootama ja vaatama.”

Ta pani mõned värsked teelehed tillukesse tassi ja valas nad tulise veega üle. Siis hakkas ta neid liigutama nagu varemgi. Pärast, umbes viieminutilist istumist muutusin ma nii närviliseks, et suutsin veel vaevu paigal püsida. Valanud vee ära, silmitses ta uuesti teelehti. Lõpuks ütles ta: “Ma näen pikka joont... See läheb selles suunas.” Ta osutas läände. “See peab olema tee, maantee. Ah, ei, see näib pigem nagu raudtee rööpmestik... oohh.” Ta hää l äks nõrgemaks ja madalamaks otsekui mingit sorti lugulaul ja siis ta peatus. Tõusnud püsti, tõmbas ta kõrvale eesriide, et mind välja lasta.

Raudtee... raudtee! Ma mõtlesin. Kas Jimmy peaks rändama ühte sellist teed pidi?

Kiiresti ütlesin ma Lilale, mida ettekuulutaja ütles.

“Mida ma peaksin tegema? Kas peaksime ütlema politseile või meie perele või kellele?”

“Ma ei tea,” vastas Lila. “Las ma mõtlen.” Pärast mõnda sekundit ütles ta: “Nad nõuavad meilt aru, miks me koolist puudume. Parem on, kui me kellelegi ei ütle. Jookseme vaksalisse ja vaatame, kas leiame ta ise üles. Sinna on ainult paar tänavavahet.”

Beachviewi vaksal asus linna serval tärglisevabriku kõrval. Suutmata välja mõelda midagi paremat, hakkasime kahekesi astuma raudteejaama poole. Me vaatasime rööpaid pidi siia ja sennapoole, ja siis ei teadnud me enam, mis edasi teha. Ma tahtsin minna ja küsida jaamaülemalt, kas ta pole Jimmy't näinud, kuid kindlasti oleks ta küsinud, miks ma koolis pole. Viimaks lonkisime me rööpaid pidi paari tühja kaubavagunini, mis seisid kõrvalteel, arutledes selle üle, kas me tõesti oleme teinud vea, et siia tulime. Siis tundus mulle, et ma kuulsin häält. Järsult peatudes tõmbasin ma Lila kahe vaguni vahele.

“Kuula,” sosistasin ma. Hetke pärast kuulsime me jälle häält. See kõlas väheke sedamoodi nagu väikelapse nutt, kuigi sel näisid olevat sõnad. Hääl ei olnud mehe oma, see oli päris kindel, seepärast hiilisime oma peidupaigast välja ja liikusime

ettevaatlikult hääle suunas. See tuli sellest samast kaubavagunist, mille taha me end peitnud olime.

Vaguni uks oli umbes seitsme tolli jagu lahti. Kuigi ma püüdsin sisse piiluda, oli seal liiga pime, et midagi näha. Ma surusin kogu jõust ust ja Lila ka, kuid me suutsime seda liigutada ainult umbes tolli jagu. Aga siis me ei kuulnud enam häält. Ma püüdsin pista oma pea läbi prao ja mõne hetkega harjusid mu silmad pimedusega niipalju, et ma nägin miskit ühes vaguni nurgas liikumas. Siis hüppas see miski püsti ja karjus:

“Barbie! Barbie!” Minuti pärast seisis Jimmy mu ees, püüdes mind kaisutada. Kui ma lõpuks oma pea prao vahelt välja tõmmatud sain, vingerdas tema sealt läbi ja me lihtsalt hoidsime üksteisest mõned minutid kõvasti-kõvasti kinni, pisarad põski mööda alla voolamas.

“Mis imet sa siin ometi teed, Pealik?” küsisin ma viimaks, kui rääkida suutsin.

“Ja-jah, sa oled tõepoolest kogu linna pahupidi pööranud,” naeris Lila.

“Me oleme kogu öö sind otsinud. Sa ajasid meid kabuhirmu, sa vana võrukael!” (See oli sõna, mida ema ütles olevat pärinud oma iirlasest vanaemalt.)

“Oo, ära ole mu peale pahane, Barbie! Ma tahtsin lihtsalt minna ja isa üles otsida. Aga see rumal rong seisis kogu öö ainult siin ja ei liikunud paigastki! Ma mõtlesin, et ma olen selleks ajaks juba Dallases!”

“Oi, Jimmy!” pahvasin ma. “Sa ei saa mitte kuhugi sõita kaubavagunis. Ma olen ütle mata rõõmus, et see kogu öö siin paigal püsis.”

“Tulge,” ütles Lila, “viime selle lapsukese koju. Kui me toome tagasi kadunud lamba, siis unub ehk igapähe l kavatsus meid koolist popitegemise eest karistada.”

Me hoidsime Jimmy l üks ühest, teine teisest käest kinni ning kiirustasime kaubahoovist välja. Poiss oli must ja räpane, ma kartsin, et keegi meid kinni peab. Umbes poole tee peal koju peataski meid politseiauto. Esimese hooga ma ehmusin, kuid siis mõtlesin ma: Ei, nad on rõõmsad, et ta on üles leitud.

“Vaadake, politseinikud, me leidsime mu kadunud venna,” ütlesin ma.

“Aaa! Sina siis oledki Jimmy Archer?” küsis politseinik.

“Jah, sir,” vastas mu vend vaikse vagura häälega.

“Ja kust te ta leidsite?” “Kaubavagunist,” vastas Lila.

“Noh, olge siis rõõmsad, et see vagun koos temaga minema ei sõitnud. Sinus on vist väheke iirlast, ah?” kihistas ta. “Nüüd aga, hop, masinasse ja ma sõidutan teid koju.”

Mu vend oli rohkem hirmul kui mina ja niipea kui ta nägi ema, puhkes ta nutma.

“Ära mulle peksa anna, ema,” nuuksus ta, “ma ei tahtnud sulle hirmu teha. Ma tahtsin ainult minna ja isa üles otsida.”

Hetke surus ema teda enda vastu, siis ütles:

“Nüüd aga marss vannituppa, noormees, ja siis on meil hommikueineks natuke pannkooke.”

Julie oli vaadanud vaikselt kõrvalt, kui Jimmy oli tagasi tulnud. Aga kui ta nüüd õest mööda astus, et vannituppa minna, haaras tüdruk venna käge ja lausus:

“Jimmy, ma palvetasin sinu pärast kogu öö!”

“Sina? Kas sa üldsegi ei maganud?” küsis poiss hirmunud häälel.

“Ma ei maganud hetkegi!” vastas öde pidulikult. Ja ma olen kindel, et ta ei teadnudki, et ta oli maganud.

Tänapäev politseinikku, helistas ema oma töö juurde, et öelda neile, miks teda kohal pole. Siis helistas ta kooli, et teatada, et meiega on kõik korras ning paluda luba jätta meid koju, et magada, kuna me olime enamuse ööst üleval olnud. Juhataja ütles, et ta on nõus.

“Aga mis minust saab?” tahtis Lila teada.

Me leidsime, et on parem, kui ta jutustab oma emale ära, kuidas me Jimmy leidsime. Siis võttis ka tema ema kooliga ühenduse ja sai loa Lila koju jätta. Mr Barrett oli tõesti üks mõistev koolijuhataja.

Pärast hommikueinet heitis Jimmy diivanile pikali ja uinus kohemaid. Lila ja mina aitasime emal maja korda seada ning Juliegi läks voodisse.

“Mis asi teid, tüdrukud, viis mõttele otsida Jimmy't kaubavagunist?” küsis ema veidi aja pärast.

Lila ja mina vaatasime teineteisele otsa. Kas rääkida talle teetassi pealt lugejast? Lõpuks ütlesin ma:

“Noh, see leedi ütles meile, et ta peaks olema kuskil raudteel.”

“Leedi? Missugune leedi?” Ma mõistsin, et ta oli segaduses. “Sina räägi talle,” ütlesin ma Lilale.

“Postkontori juures elab teetassi pealt lugeja,” alustas ta, “ja ta annab tõepoolest mõningaid õigeid teateid. Ta ütles mu nõbule Shelly'le palju asju. See on nagu mingisugune nõidus. Nii me mõtlesime, et tema aitab meid võib-olla ka Jimmy't leida. Ja ta aitaski! Mingi asi ütles talle, et Jimmy on raudteel.”

Mu ema vaatas sellise näoga nagu näeks vaimu. Ta silmad lausa tungisid õudusest pealuust välja.

“Barbara! Miks, kas sa ei tea, et see pole muud kui spiritism?”

“Spiritism?” Mu pea oli otsekui tühi. “Ma ei tea midagi spiritismist. Aga ma tean, et teetassi pealt lugeja aitas meil Jimmy asupaiga leida.”

“Jah, ma olen kindel, et ta on Saatanaga mestis. Saatanaga kurjad inglid teavad meist kõike. Nad teadsid väga hästi, kus Jimmy oli ja ütlesid seda vanale naisele,” jäi ema kindlaks. “Nojah, aga miks nad siis meile seda ei öelnud?” pärisin ma.

“Oh, Barbara! Kas sa tahaksid Saatanalt teateid saada?”

“Miks just nii, arvan ma. Aga ma olen ikkagi rõõmus, et ettekuulutaja seda tegi, sest nii leidsime me Jimmy üles.” Lila noogutas: “Mina ka!”

“Kuula, Barbie! Me peame külastama pastor Burke'i! Me peame saama abi Jumalalt, enne kui selles peres midagi halvemat juhtub!”

“Mine pealegi, kui sa tahad, ema,” ütlesin ma talle. “Aga ma ei suuda küll kujutada, millal sinul selleks aega leiduks:”

Emä näole valgus taas see abitu, julgusetu ilme. Aga ma tahtsin õppida end temast mitte nii palju mõjutada lasta. Üha enam näis mulle, et ma pean nüüdsest alates ise kõige üle otsustama hakkama.

7. peatükk

Lila ja mina läksime Julie ja minu tuppa. Mu õde magas oma voodis, nii heitsime me koos Lilaga minu omasse. Sulgenud silmad, mõtlesin, et ma uinun otsekohe. Kuid pool tundi hiljem olin ma ikka endiselt ärkvel, siis heitsin ma pilgu Lilale. Keerutades pöidlaid vahtis ta lakke.

“Ohoo, sa oled ärkvel,” ütlesin ma.

“Jah, ma mõtlesin laupäeva õhtu peale. Kõige selle Jimmy erutusega olin ma peo unustanud.”

“Oi, jah! Mina samuti. Kas sa oled mõned veel kutsunud?”

“Ainult sinu ja Tedi. Aga ma olen kindel, et kõik teisedki tulevad – enamik neist igal juhul.”

See polnud kerge, kuid lõpuks me jõudsime otsusele, keda kutsuda ja mis mängu mängida. Kehakinnitus oli suurim probleem ning Lila oli selle koha pealt samasugustes rahalistes raskustes nagu minagi.

“Äh, võib-olla on parem, kui kogu sellele peole käega lööme,” tegin ma ettepaneku.

“Aga mis Tediga saab? Ta mõtleb, et ma olen loll.”

”Hmm. Kuidas oleks, kui lihtsalt ütleks teistele, et tuleme lihtsalt natukeseks kokku? Me ei pea seda peoks nimetama. Me võime lihtsalt kuulata veidi plaate ja lõõgastuda.”

Lila leidis, et see oli hea. Siis pöörasime me mõlemad külge ja jäime magama.

Umbes kell neli äratas Julie mu üles, toksides mind ribide vahele.

“Kas te ei kavatsengi üles tõusta?” nõudis ta. “Lila ema tuli Lilale järele.”

Me raputasime end ärkvele ning Lila hakkas jahtima oma kammi. Ta ei tahtnud kunagi voodist tõusta ilma oma pikki musti juukseid sirgeks harjamata. Lõpuks ütlesin ma:

“Võta, kasuta minu harja.” Siis saatsin ma ta autoni ja ta ütles, et helistab mulle pärastpoole.

Vaadanud enne majja tagasiminekut postkasti, tõmbasin sealt välja müügikataloogi, reklaamlehed ja kirja. Oeh, oh, mis

see siis on? mõtlesin ma, kui nägin postitemplit “Texas”. Kuid ma kannatasin seni, kuni jõudsin majja, et seda siis uurida.

Kindel see, kiri oli isalt, adresseeritud emale. Millegipärast ma tõepoolest haavusin selle kirja peale. Mõned tunnid tagasi olin ma võimeline ignoreerima ebameeldivat jututeemat lahutusest ja kõiki neid probleeme, mis olid sellega seoses. Nüüd tõi see kiri kõik selle taas mu meeltesse tagasi nagu mingi õel draakon painajalikus unenäos.

Ulatanud kirja emale, sirvisin ma ülejäänud posti. Maksulehed – gaas, elekter, telefon. Ja tagatipuks märkasin ma automaksu. See tegi mind eriti tusaseks, sest isa oli võtnud ja sõitnud vaid kaks aastat vana Buickiga Texasesse ning jätnud emale kulunud Chevy ja automaksud.

“Ma loodan, et sa ei maksa seda automaksu!”

“Pärast seda kui kõik maksud on tasutud,” vastas ta, “ei jää meil isegi niipalju, et maksta majamaksu, veel vähem siis auto eest, mida meil pole.”

Ema avas pikalt ootamata isa kirja, aga mina ei küsinud, millest seal juttu oli. Selle asemel teatas ema ise kirja sisu, võib-olla sellepärast, et selles öeldu teda pahandas.

“Kuula ometi! Isa ütleb, et ta tuleb koju siis, kui ma saadan talle lennupileti raha. Mina peaksin TEMALE raha saatma? Tema peaks seda MEILE saatma. Ma ei suuda isegi kõiki arveid tasuda.”

Ma ei öelnud kohe midagi. Viimaks ma küsisin, kas ta ei ütle midagi lahutuse kohta.

“Mitte sõnagi. Kujuta ette, ta tahab, et me unustaksime kogu vahejuhtumi. Kena, ta võib tulla tagasi, kui ta seda tahab, aga ta peab leidma selleks ise raha.”

“Kas ta ütleb, on ta juba tööd leidnud?”

Ema ütles, et selle kohta pole midagi märgitud, aga ta ilmselt pole saanud, kui ta küsib raha kojusõiduks.”

“Nojah, kui ta tuleb, ei saa ta ka ilmselt siin tööd. Pank ei võta teda tagasi pärast seda, kui ta nii järsku ära läks.”

“Sul on tõenäoliselt õigus, Barb,” ohkas ema. Jimmy magas diivanil siis, kui ma postiga sisse astusin. Aga ta pidi ärkama

selle peale, kui ta kuulis ema ja mind rääkimas. Meie mõlema imestuseks tõusis ta diivanil istuma ja nõudis:

“Ema, kas isa tõesti tahab koju tulla?”

“Jah, ma arvan küll, kuid tal ei ole raha.”

“Noh, aga mul on oma hoiukarbis päris palju. Kui palju vaja on?”

Ema naeratas. “Ma ei tea päriselt, aga ma tean, et vaja on kaugelt enam kui on sinu hoiukarbis.”

“Aah! Ma tahan, et ta tuleks koju! Ma usun, et Julie annab ka oma raha. Ma lähen ja küsin.” Ta hüppas põrandale ja läks ukse juurde.

“Oota, Jimmy, tule tagasi!” kutsus ema, aga poiss oligi läinud.

Paari minuti pärast tormas ta uksest uuesti sisse, Julie kannul, mõlemad kõlistasid oma hoiukarpe.

“Näed, ema? Ma ju ütlesin, et Julie aitab. Ma usun, et me saame niipalju kokku. Tule, loeme üle!”

Ema näole ilmus jälle see abitu ilme.

“Kuulake, põnnid,” ütlesin mina. “Odavaim lennupilet Texasest siia maksab rohkem kui sada viiskümmend dollarit. Ma tean, et teil pole nii palju.”

Poiss kortsutas kulmu ja tema õe suu vajus lahti. Siis Jimmy silmad löid särama:

“Ma tean! Isa võib AUTOGA koju sõita. See on odavam, on ju?”

“Hei, see on hea idee!” hüüatas Julie. “Me palume tal sõita. Ma olen kindel, et me saame bensiini jagu raha kokku.”

“Oo-da-ke üks minut!” katkestas neid ema. “Ma ei taha teile pettumust valmistada, kuid isal ei ole enam autot. Ta müüs selle ära, et maksta toidu ja oma toa eest, kus ta elab ja seegi raha on nüüd läbi!”

Julie näis kohe nutma puhkevat. “Sa tahad öelda, et isal ei ole enam midagi süüa?” nõudis Jimmy.

“Einoh, seda ta ei ütle,” rahustas ema teda, “ma loodan, et tal on veel toidu jaoks piisavalt. Kuid ta ei ole veel tööd leidnud.”

“Kas me ei saa teda siis mingil viisil koju tuua?” anus pois.

“Ma kardan, et ei, poeg,” ütles ema. “Meil endil ei pruugi varsti pea kohal katust olla.” Ta nägi välja sama sünge kui kaksikud.

Samad vanad mured, ainult suuremad ja rohkemal arvul! Kas mina muutun kunagi peast nii põrunuks, et abiellun? Või ei ole need asjad alati sedamoodi? Ma teadsin mõningaid oma kaaslasi, kelle vanemad näisid olevat õnnelikud – aga võib-olla ma olin näinud neid ainult nende parimail hetkil. Ühes asjas olin ma kindel – kui ma kunagi üldse abiellun, mõtlen ma selle asja üle esmalt kaua aega, ja ma tahan olla kindel, et meil on mitmed asjad eelkõige lahendatud, eriti rahaasjad ja lastekasvatamine.

Et unustada probleeme, mis näisid mind lämmatavat, pöörasin ma lahti teleri. Kuid sellest ei olnud kuigipalju abi. Kas ükski pere saab olla nii õnnelik nagu filmis nähtud Bradyle pere? Kas igäühe probleemid olid nii hõlpsasti lahendatavad kui Bradfordinde omad seriaalis “Kaheksast piisab”?

8. peatükk

Laupäeva pealelõunal astus Lila apteeki just enne mu tööaja lõppu. Ta tahtis olla kindel, kas ma ikka tulen pärast tema “peole”. Siis saatis ta mind pool teed kodu poole, tahtes teada, mis ma arvan sellest, kui tema nõbu Shelly tuleb ka ja võtab kaasa oma peigmehe, Bruce. Mul ei olnud mingeid vastuväiteid, siis küll igatahes mitte. Hiljem võinuks ma küll teisiti otsustada.

Kui ma sel õhtul Lila juurde jõudsin, oli Ted juba seal. Mul jäi peaaegu hing kinni, kui ma teda uuesti nägin. Ta õlad näisid isegi laiemad kui varem ning ta sinistes silmades oli endiselt see eriline sädelus. Pruunid juuksed kähardusid ta laubal nagu alati. Ta näol välgatas tervistusnaeratus ning Lila näis

rahulolevana nagu kass, kes on just alla neelanud kanaarilinnu. Siis Lila kadus.

“Hei-hei, Barbie, tore on sind jälle näha!” ütles Ted.

“Nii see on! Näha SIND, ma mõtlen.” Me mõlemad naersime. See oli Tedi juures üks armsamaid asju – tal oli nii hea huumorimeel ning ta ei püüdnud kunagi kedagi kimbatusse viia.

Mõned minutid istusime me diivanil ja vestlesime. Ma lootsin, et ta ei lähe liiga isiklikuks, kuid just seda ta tegi. Ei olnud möödunud viit minutitki, kui ta küsis minult, kas ma käin kellegagi kindlalt, ja kui ma ütlesin ei, ütles ta:

”Kuidas oleks selles suhtes minu väljavaated?”

Ma tahtsin seda teatud mõttes küll, kuid rohkem ma ikka kartsin ka. Sel ajal kui ma püüdsin mõelda, kuidas viisakal kombel ei öelda ja samas teda kui sõpra säilitada, helises uksekell.

Tulid Shelly ja Bruce. Ma teadsin, et Shelly oli 19 ja poiss vanem, seetõttu ei suutnud ma taibata, miks nad olid tahtnud tulla peole, kus oli punt vanema kooliastme esimese ja teise kursuse õpilasi. Kuid varsti sain ma aru.

Bruce'l oli kaasas lame karp, mis näis sellisena, nagu võiks see sisaldada pizzat. Kuid niiviisi kaenla all ja serviti? Kuigi ma tahtsin talt küsida, mis seal karbis on, ei jätkunud mul julgust. Lila tutvustas meid ja võttis siis välja oma kõige uuema plaadi.

Just siis jõudis kohale Dave, Lila noormees koos Jeani ja Jerry'ga. Lila tutvustas neid Shelly'le ja Bruce'le. Siis lülitas ta sisse stereo. Ma arutlesin, kas Lila teadis, mis oli selles karbis.

“Hei, kuule, mis seal on, kas pizza?” küsis Ted. (Ta polnud hoopiski häbelik tüüp!) “Siis tuleb kindlasti rabamine, kui on pizza!” naeris ta.

“Vabandust! Mitte pizza,” vastas Bruce, Shelly lihtsalt itsitas. “Karp, mida te näete, sisaldab väga erilist vineerplaati,” ütles Bruce, võttes hoolikalt “asja” karbist välja. “Sellel on maagiline jõud!”

“Jõud? Mis sorti jõud?” uuris Jean. “Kas see on magnetiline jõud?”

“On magnetiline! Täitsa õige!”

Jerry käitus nii, nagu oleks tegemist suure naljaga. “Hei, see peab olema seotud lendava vaibaga! Kas me kõik saame sellega sõitu teha?”

“Kuulge, teie sellid!” hüüatas Shelly. “Siin on tõepoolest midagi taolist.”

Bruce hoidis “vineerikänkrat” meie silme ees, et võiksime seda uurida.

“Ahaa, see on ainult Quija laud!” ütles Jerry.

“Mis sa sellega mõtled – ainult?” protesteeris Bruce. “Kas sa oled kunagi sellist asja tegutsemas näinud?”

See oli lame lakitud laud, umbes kaheksateist tolli pikk ja kaksteist tolli lai. Tähestiku väikesed tähed moodustasid väikese kaare keskpaiga ümber. Tähestiku all olid reas numbrid – nullist üheksani. Ühes nurgas oli sõna “jah”, vastasnurgas “ei”.

Ja selle allservas oli sõna “Nägemiseni”. Kuu ja päikese ja mingite müstiliste tegelaste kujutised kaunistasid lauda. Siis näitas Bruce meile väikest kolmnurkset puutükki, peaaegu südamekujulist, kolme tillukese jalaga.

“Kui te vähegi tegelete hingeelu asjadega, siis võib see teile tõepoolest ette öelda tulevikku,” selgitas Shelly. “Te veel imestate!”

Ajal, mil ta edasi rääkis, hüppasid minu mõtted tagasi meie perekonna probleemidele. Ma ei uskunud tõesti mitte, et see laud omaks mingit maagilist väge. Kuid ometi oli mul imelik soov seda proovile panna. Kui selles üldsegi midagi on, siis võiks see ehk mulle mõne viite anda...

Ted haaras mu käe. “Tule, Barbie, proovime. Mida sa teed, Bruce? Näita meile, kuidas see värk töötab!”

“Siin on vaim! Vaadake, ma panen vineeritahvli laua peale ja te istute kumbagi külge. Siis panete te mõlemad oma sõrmed õrnalt selle väikese osuti peale... ei, see tükk seal, see südamekujuline,” juhendas ta. “No niiviisi. Nüüd on kõige kergem alustada sellest, et te küsite lihtsalt mingi küsimuse, millele saab vastata kas “jah” või “ei”. Hiljem, kui te olete

rohkem kogenud, saate te küsida kõike ja välja veerida vastused. Sel juhul on tarvis tähestikku.”

“Ohohool!” naeris Ted. Ta asetas oma parema käe kaks sõrme väikesele osutile. Kui mina panin ühe sõrme selle teisele poole, tundsin ma imelikke tõukeid oma käsivarres. Järsku tundsin ma kabuhirmu – ma ei suutnud öelda, miks. Kuid mu käsi hakkas värisema ja loomulikult kõikus väike osuti. Ted heitis mulle imestunud pilgu. Pannud oma käe minu oma peale, küsis ta:

“Hei, mis lahti on? Kas tunned ennast hästi?” Jõuetuna püüdluses naeratada, vastasin ma: “Kõik on hästi. See tundub lihtsalt tontlikuna.”

“Oh, ära võta seda nii tõsiselt,” ütles Bruce. “See on tegelikult ju ainult mäng.”

“Jah, jah, see on ju mäng,” kinnitas Jerry.

“Kui sul on hirm, las ma proovin. Jean ja mina proovime seda, eks, Jean?”

“Loomulikult! Vaatame, mis saab!” Pisut pettununa ütles Ted: “Hästi, Barb ja mina oleme järgmised, kui teie olete ära proovinud. On ju, Barb?”

“Arvan küll,” pomisesin ma ning Jean ja Jerry võtsid meie asemel kohad sisse.

“Noh, mida me sellelt asjakeselt küsime?” ütles Jerry. Siis tegi ta ette pühaliku näo ning hõõrus käsi kokku.

“Quija laud! Quija laud! Mida sa siis tead? Ütle meile tõtt või mine minema! Hei, vennikesed, kas pole poetiline?”

Me kõik naersime ning Bruce tähendas:

“Ohohoo, sa oled suurepärane! Nüüd mõtle küsimus välja. Ja tehke kiiresti, sest kõik tahavad proovida.”

“Ma tahan teada, kas ma saan inglise keeles läbi,” avaldas Jean pärast hetkelist mõtlemist.

Kui Jerry hakkas naerma, protesteeris Jean: “Mis siin naljakat on? Mul ei lähe inglise keel hästi!”

“Kuulake, te peate keskenduma oma küsimusele,” katkestas neid Bruce. “Kui te võtate seda nagu nalja, siis see ei toimi. See on mingit laadi vaimne telepaatia või midagi sarnast.”

“Ei, see ei ole lihtsalt vaimne telepaatia,” parandas Shelly. “See on vibratsioon. Kui te keskendute mingi asja mõtlemisele, millele te tahate vastust saada, siis vaimne vibratsioon paneb osuti liikuma õigesse suunda.”

“Ma ei jaga sellest tõepoolest midagi!” ütles Ted. “Kui see tõesti iseenesest liiguks, oleksin ma rabatud.”

“No kas ma saan oma küsimust esitada või mitte?” nõudis Jean.

“Lase käia!” vastas Bruce. “Te mõlemad keskenduge inglise keele teemale. Ja kõik olgu vait.”

Äkitselt oli toas selline vaikus, et oleks võinud kuulda nõõpnõela kukkumist. Lila ema isegi vaatas korraks üle kõõgiukse sisse.

Jean ja Jerry asetaskid mõlemad oma sõrmed väikesele osutile, ning Jean ütles aeglaselt: “Kas ma saan inglise keele eksamil läbi?”

Me kõigi silmad olid kinnitatud osutile ja suud lahti. See oli üleloomulik. Osuti liikus väheke vasakule ja Jean sosistas: “Ära liiguta seda, Jerry!”

Jerry sosistas vastu: “Ära sina seda liiguta! Ma ei tee mitte midagi, ainult ootan!”

“Vaikust!” ütles Bruce madala häälega ning asetaski sõrme suule.

Ma tundsin imelikke värinaid taas ning kummalist, karedat tunnet kurgupõhjas. Lila istus sealsamas, silmad jõllis ja suu pärani lahti. Dave heitis talle pilgu ja võttis ta käe.

“Miskit moodi jube, eks ju?” märkis ta.

Väike osuti hakkas taas nihkuma, suundudes “ei”-ga märgitud serva poole. Liikudes sinnapoole, surus Jean osutile. See peatus. “Hei, Jean, kas sa ise peatasid selle?” päris Dave.

“Nojah, lihtsalt natuke,” naeris tüdruk. “Ma ei tahtnud, et see rumal asi mulle ütleks, et ma ei saa läbi!”

Bruce oli erutatud. “Te ei tohi asju oma käega segada, ma rääkisin ju. Olge mõistlikud või see asi ei funktsi!”

“OK, ma lasen tal endal minna,” lubas Jean. Tema ja Jerry puudutasid osutit jälle ja see liikus kenasti otse sõnani “Nägemiseni!”

“Oih! Näete, mis te nüüd tegite!” hüüatas Bruce. “See asi ei taha vahelesegamist. On selge, et ta ei pruugi täna õhtul üldse enam funktsida!”

“Oh, lollus!” ütles Jerry. “Ma tahan ka küsimuse esitada.”

“On parem, kui me pisut ootame,” ütles Bruce. Lila pani peale teise plaadi ja niipea kui see läbi sai, küsis Jerry:

“Mis sa nüüd arvad, Bruce?”

“No ma arvan, et kui sa tahad, võid sa proovida.”

“OK,” ütles Jerry. “Läks lahti. Kallis, kallis Quija laud! Ütle mulle, palun, kas mu isa muretseb mulle auto.” Tema ja ta kaaslane asetaskid taas sõrmed osutile. See liikus aeglaselt ja kindlalt otse “jah” poole.

“Nojah, ma arvan, et sa tead, kuidas kätte saada sellist vastust nagu sa tahad!” naeris Jean. “Sa lükkasid lihtsalt seda näitajat sinnapoole, eks ju?”

Poiss lihtsalt itsitas ta üle. “Sa ei usu tegelikult üldse, et siin on tegemist kodukootud maagiaga, on ju?”

Bruce saatis talle terava pilgu. “Tead, Jerry, siin ei ole midagi, mille üle nalja heita. Sa kas teed seda korralikult või mine minema.”

“Hei!” katkestas Dave. “Ma mäletan, et sa ütlesid, et see on ainult mäng.”

“Nojah, teatud mõttes seda ta on. Aga kui sa tõesti tahad vastust millelegi saada, ütleb see seda vaid siis, kui sa keskendud, oled kannatlik ja usud selsesse.”

Ma taipasin, et Bruce püüdis oma vastuolulisi seisukohti mõistuspärastada.

Siis tegi Lila suu lahti. “Kuulge, mina usun selsesse tõepoolest. See funktsib. Kes tahab seda koos minuga proovida?” Ta vaatas Davele otsa.

“No olgu peale,” vastas too. “Ma proovin. Aga ma tõepoolest ei tea, mida küsida.”

“Mis sest,” lausus Lila. “Mul on tosin küsimust. Quija laud! Quija laud! Anna mulle, palun, vastus. Kas isa viib meid koolivaheajal Kaliforniasse?”

Tema ja Dave puudutasid vaevalt väikest osutit Quija laua peal. Bruce ütles:

“Keskenduge!” Nad tegid seda, vaadates üksteisele silma. Aeglaselt hakkas osuti liikuma ning libises siis otse “ei” juurde.

Dave näis olevat rabatud. “Ma mõtlesin, et sa tahad, et see ütleks “jah”.”

“Ma tahtsingi,” vastas Lila. “Aga ta läks sinna täiesti iseenesest.”

“Nojah, nüüd ei jää muud üle kui oodata juulikuuni, et näha, kas see oli õige, arvan ma,” tähendas Jean.

“Oeh, see näib mulle tõepoolest kohutavalt veider,” ütles Dave ja mina nõustusin temaga.

Bruce naeratas nüüd. “Kangesti tore, ah? Aga nüüd kas proovite uuesti, Ted ja Barb?”

Mul ei olnud kavatsust enam selle Quija lauaga jamada. Kuid äkitselt kuulsin ma ennast kokutamas “Jah”.

Milline ebausklikult kartlik tunne!

Mulle otsa vaadates küsis Ted: “Tahad ikka või?”

Jälle vastasin ma: “Jah”.

“Kena, kui sa tahad.” Mu käsi läks automaatselt väikese osuti kohale. Ted pani oma käe ka.

“No mis sul küsida on?” õhutas Bruce.

Ma kõhklesin. Kuigi ma tahtsin nii palju küsida lahutuse kohta, ei tahtnud ma seda kõigi teiste ees teha. Ja siis kuulsin ma end ütlevat: “Kas mu vanemad saavad jälle kokku?”

Järgnes minutiline absoluutne vaikus. Ilmselt rabas see enamikku mu kaaslastest. Ma polnud rääkinud kellelegi peale Lila, et mu isa ja ema vahel üleüldse mingeid lahkhelisid on.

Kõigi silmad vaatasid nüüd Quija lauda. Söandamata hingata, ma ootasin. Ja siis, ilma et Ted või mina oleksime midagi liigutanud, tormas väike osuti “jah” juurde.

“Mõtle nüüd, kui vahva, Barb!” sõnas Lila. “Nüüd võid sa muretsemise jätta.”

Ma tundsin end üllatuslikust ilmutusest peaaegu tuimendatuna. Siis ütlesin ma: “Mul on veel üks küsimus, kas võib, Bruce?”

“Lase käia. Ma arvan, et sa oled saanud õige psüühilise otsa peale, Barb!”

Kuigi mulle ei meeldinud see öeldu, palusin ma Tedil panna käed koos minuga Quija laua osutile.

“Mida sa küsida tahad?” päris ta mult.

“Kas ema ja isa hakkavad endiselt tü ... tähendab, kas nad saavad omavahel hästi läbi, kui ta tagasi tuleb?”

Jean ja Jerry olid kimbatuses ja Lila oli tõeliselt üllatunud selle peale, mida ma ütlesin, kuid ka mina olin seda. Igal juhul libises Quija laua osuti kiiresti “ei” juurde. Mu süda tundus järsku tinasena ja ma ütlesin enesele, et ma olen tobu, kui ma pööran tähelepanu sellele asjale. Nüüd tundsin ma seda vana kohutavat tunnet, mis valdas mind siis, kui Jimmy oli kadunud.

“Ted, nüüd ei tunne ma ennast küll hästi,” teatasin ma. “Kas sa saadad mind, palun, koju?”

Bruce hüppas jalule. “Oi, jätka, Barbie! Ära mine ära. Minuti pärast läheb see kõik üle. Kuulake,” pöördus ta ja vaatas kogu seltskonnale otsa, “kas te nõustute sellega, et Quija laual on võimalused? Teate, me võime sellega raha teenida, kuulutades inimestele ette asju. Barb näib siin olevat loomupärane meedium. Inimesed tulevad ja küsivad ja ma olen kindel, et laud talle häid vastuseid annab. Just sellepärast ma tõingi selle täna õhtul kaasa, et seda demonstreerida ja välja selgitada, kes seda tõesti edukalt kasutada võib.”

Tema jutu ajal muutusin ma üha enam ja enam närvilisemaks. Lõpuks hüppasin ma püsti.

“Kahju küll, Bruce, aga mind jäta välja!” Ma suundusin ukse poole. Kui ma selle avasin, järgnes Ted mulle. Pärast hetkelist peatumist, et tänada Lilat õhtuse “nalja” eest, me lahkusime.

Kui me kodu poole läksime – kevadõhtu oli jahe ja kaunis – olin ma liiga erutatud, et õhtut nautida. Ma ei rääkinud tükk aega midagi. Viimaks ütles Ted:

“Barbie, ma ei teadnud, et su kodurahval on probleeme. Mul on tõesti kahju.”

“Aitäh, Ted. Ma ei ole sellest palju rääkinud, kuid mul ei ole kodus lõbus.”

“Ma tean. Ma tean... seda kõike.”

“Sa tead?” ütlesin ma üllatunult. “Kuidas?”

“No ma mõtlen seda, et ma tean, mida tähendab, kui kodurahval ühtmeelt ei ole.”

“Oi! Sa tahad öelda, et sul on samad probleemid?”
 ”Ahh! Võib-olla sa ei tea, kuid minu perekonnanimi ei ole sama, mis mu vanematel. Mina olen Burnham, nemad aga Rogersid.”

Ma püüdsin iga hinna eest mitte näida rabatud, kuid see oli raske. “Sa tahad öelda, et nad ei ole su tegelikud vanemad.”

“Ema on. Kuid ema ja tegelik isa läksid lahku siis, kui ma olin 12, see oli mürgel, eriti kui ema uuesti abiellus.”

Mõned minutid sammus Ted vaikides, aeg-ajalt pilku tähtede poole heites. Siis sirutas ta end ja võttis mu käe ning ta nägi välja nii õnnetu, et ma tahtsin lohutada teda nii nagu ma lohutasin Jimmy't, kui ta end halvasti tundis. Kuid kõik, mida ma teha sain, oli kergelt suruda ta kätt ja öelda:

“Oi, Ted, mul on tõesti kahju! Ma arvan, et sa tead, mis tunne see on. Kuid sa oled endiselt ... vapper. Soovin, et mul võiks olla ... noh, sinu tugevus või mis asi see on. Vahel ma tunnen, nagu ma oleksin sellest juba üle.”

“Eks sa tead ju seda vana ütlust: Välimus on tihti petlik. Kuid mul on üks väike saladus. Kui asjad lähevad liiga karvaseks, nojah... ma ...”

“Mida? Mis see saladus on?” nõudsin ma.

Ta kõhkles. Lõpuks ütles: “Oh, see pole sinu jaoks, Barbie.”

“Mida sa silmas pead? Kui see käib sulle, miks ei peaks see siis käima ka mulle?”

“Noh, põhjus on selles, et ma ei tahaks, et sa alustaksid...”
 Ta hääl värises.

“Alustaksin? Millega? Millest sa räägid? Uimastitest?”

“Ei, mitte uimastitest.”

“No aga millest siis?”

“Oh, ükstupuha. Ma ei tahaks seda nimetada.” Ted hakkas kiiremini astuma, ja me jõudsime paari minuti pärast minu majani. Ta saatis mu ukseni. “Barb, sul läheb kõik hästi. Unusta lihtsalt see, mida ütlesin, palun!”

“Hea küll, aga ütle mulle ühte asja. Kas siis läheb asi paremaks, kui kõik on möödas – lahutus ja varanduse jagamine ja kogu see värk?”

“Jah, mõningal määral. Vähemalt ei ole kogu aeg kahevahel. Kui mitte su vanemad ei hakka jälle kohtuma. Või kui nad ei hakka lahinguid lööma selle üle, kelle juurde sa elama jääd või midagi sarnast.”

“Oeh, sa oled kõike seda läbi elanud, ah?” Ma hammustasin huulde. “Ma loodan, et see läheb kaksikutest ja minust üle.”

“Ma loodan, et nad ei püüa teid otsustama panna, millise vanema juurde te elama kavatsete asuda,” nentis Ted, natuke kauges ja isegi kurva varjundiga hääles.

“Kas sinuga juhtus nii?”

”Jah, ja see oli kohutav! Ma armastasin mõlemaid vanemaid. Ja ma olin nende mõlema peale pahane ka. Ma ei unusta iialgi seda päeva, kui ma seisin kohtu ees, ja kohtunik ning isa ja ema vaatasid alla minule. Ma tundsin, nagu oleksid nad kõik süüdistanud mind kogu selles kupatuses ja ma tahtsin lihtsalt vajuda läbi põranda. Kui ma nutma hakkasin, ütles kohtunik, et me arutame seda asja pärastpoole ning et praegu võin ma minna koju, kus olin üles kasvanud.”

“Oi, Ted! See pidi küll kohutav olema!”

“Seda ta oli! Ja ma hakkasin karjuma ja jooksin oma ema juurde, kisades: “Ära lase neil mind ära võtta!” Siis rääkisid nad midagi veel ja ma hakkasin koos emaga koju minema, kuni järgmise väljakutseni. Kuid isegi emaga oli kõik nagu halb uni. Lõpuks otsustas kohus, et ma võin elada oma ema juures kuni kooliaasta lõpuni ja külastada igal teisel nädalalõpul oma isa. Koolivaheajal olin isa juures. Niiviisi oli ka kahel järgmisel aastal. Siis abiellus mu isa uuesti ning tema uus naine ei tahtnud, et ma seal käiksin ja nii jäin ma emaga ning külastasin isa lihtsalt vahetevahel.”

“Ja siis? Kas sa ei näegi teda rohkem?”

Ted raputas pead. “Ainult jõulude ajal, kui ta toob mulle uue särgi või midagi säärast.”

Ma ei teadnud, kas öelda tema probleemide kohta veel midagi või mitte. Kuid ta lihtsalt seisis seal edasi, vaadates üles taeva avarusse. Niisiis ma küsisin viimaks:

“Kuidas su uus isa on? Väga kena?”

“Oh, mu meelest on ta OK. Ta on rahulikku tüüpi inimene. Vähemasti ei tülita ta mind millegagi.”

“Jah, seegi on suur asi, eks ole? Minu isa läks põlema iga väikese asja pärast, nojah, ta tegi seda siis, kui ta oli siin. Sa ei võinud eales teada, mis teda närvi ajas. Kuid ta oli küllaltki lõbus, kui tal oli hea tuju. Ma tunnen temast tõesti puudust, kuigi on palju rahulikum, kui ta ära läks.”

“Minu isa oli ka umbes selline. Ma ei tea, mis on halvem, kas isa, kes mittemillestki ärritub, või isa, kes kunagi midagi ei räägi.”

Ma nõustusin temaga, et seda oli raske öelda. Siis küsis ta: “Millal sinu rahva lahusus lõpule jõuab?”

“Ma ei tea, kas see ametlikult veel alanudki on. Ma arvan, et mu isa tahab tulla tagasi... ta läks Texasesse tööd otsima. Kuid ma ei usu, et ema teda tagasi võtta tahaks ja mina ei tea ka, kas mina sooviksin teisiti. Kuigi on raske maksta makse ja kõige vajaliku eest.”

Järsku meenus mulle Bruce ja Quija laud.

“Ted, mida sa mõtled sellest Quija lauast? Bruce hirmutas mind tõepoolest. Ma arvan, et polnud temast kena püüda meid oma rahategemise plaani meelitada.”

“Kogu kupatus oli tõepoolest veider,” ütles ta.

“No aga mis sa arvad, mis pani osuti liikuma?”

“Löö või maha, aga ma ei usu tõesti, et see midagi teab. Kuidas võib tükk puud... Ma ei tea. Selles on midagi müstilist, nagu näib.” Ta raputas hämmelduses pead.

“Jah, aga ma tahan nii meelega teada saada, mis mu vanemate loost välja tuleb.”

“Ma tean. Aga kuula, Barbie. See, et sa selle pärast muretsed, ei tee asja põrmugi paremaks. Usu mind.” Ted pidas vahet ja vaatas mulle pika pilguga otsa. Siis ta lisas:

“Barbie, sa pead enda ümber nagu mingi kooriku ehitama ja elama oma elu edasi.”

“Kuid, Ted, kui ma näen oma väikest venda ja õde kannatamas selle pärast, mida mu vanemad on teinud... noh, ma ei saa lihtsalt ükskõikne olla.”

Ta mõtles hetke. “Ei, ma arvan, et ei. Barbie, ma olen rõõmus, et sa oled seda tüüpi, kes ei saa... see näitab, et sa pole isekas inimene.”

“Mul on muidugi lihtsam seetõttu, et mul ei ole ühtki venda ega õde. Nüüd on mul küll. Mu väike poolõde. Ta on tõesti terane, Patti. Ta on ainult neljane, aga selline tarkpea, et lase aga olla.” Ta peatus ja naeratas. “Patti on üks vähestest säravatest laikudest mu elus.”

“Mõistan,” vastasin ma. “Samamoodi nagu kaksikud minu jaoks.” Mõeldes neile, suutsin ma vaevu pisaraid tagasi hoida. “Ma parem lähen nüüd, enne kui ema mind otsima tuleb.”

Ted pani käe ümber mu õlgade. Just enne kui ta minekule pöördus, ütles ta: “On tõesti tore, kui on kellegagi neist asjust rääkida.”

“Jah, tõesti on.”

“Kuule, Barbie, ükskõik, millal sa tunned, et tahad südameelt midagi ära öelda, helista mulle ja ma astun läbi.”

“Kindlasti, Ted.” Ta tõmbas mind endale natuke lähemale ja ma olen kindel, et ta tahtis mind suudelda... Ma arvan, et ma oleksin seda ka lubanud, aga just sel hetkel süttis trepi kohal tuli. Nii astusin ma sammu tagasi ja ta laskis mu käe lahti.

“Head ööd, Barb! Kas kohtume esmaspäeval sööklas?”

Kui ta trepist alla jooksis, hüüdsin ma talle tagant järele:

“Ma tulen sinna! Huvasti!”

9. peatükk

Kui ma välisukse avasin, seisis seal ema hommikumantlis.

“Rõõm, et sa nii varakult koju tulid, Barbie. Pidi see vast suur pidu olema.”

Kuigi mul polnud tuju temaga rääkida, olin ma üllatunud selle üle, et ta leidis, et ma tulin varakult koju. Ma heitsin pilgu

oma kellale – see oli 12.45. Siis taipasin ma, et ta oli sarkastiline. Ted ja mina pidime olema jutelnud palju kauem kui ma mõtlesin.

“See polegi tegelikult nii hilja!” kaitsesin ma ennast. “Me tulime Lila juurest ära enne ühtteist ning Ted ja mina seisime siinsamas ja ajasime juttu.”

Barbara Jane (ema nimetas mind nii ainult siis, kui ta oli vihane), sa tead, et su õhtune kodusoleku kellaaeg on 11.30 – ja see tähendab, et sa oled siis MAJAS, MITTE väljas selle ees!”

“Oi, ema!” purskasin ma. “Nüüd ma tean, kuidas tundis ennast isa, kui sa teda äraoleku pärast hurjutasid.” Hetkel, mil ma seda ütlesin, kahetsesin ma öeldut ja ma olen kindel, et ema kahetses oma vastust:

“Noh, kui sa hakkad toimima nagu su isa, pead sa olema valmis, et sind koheldakse samamoodi nagu teda!”

See viis mind raevu! Pisarad voolamas, jooksin ma oma tупpa, karjudes: “Oh, ma vihkan sind! Ma vihkad teid mõlemaid!”

Ma mõtlesin, et ta jookseb mulle tagant järele, püüdes mind rahustada nii, nagu ta tegi siis, kui ma väike olin. Kuid ma eksisin. Ma viskusin lihtsalt kõige riietega voodisse, olles vihane ja ühtlasi ennast haletsedes. Pikka aega ma nutsin, kuid lõpuks suunasin ma oma mõtted Tedile ja sellele, kui sümpaatne ta oli. Oli nii hea teada, et keegi teine saab aru, mida ma tunnen, ja minust hoolib.

Pühapäeva hommikul tahtsin ma väga veel voodisse jääda, kuid ma teadsin, et pean oma ajaloo ülesande enne ära tegema, kui ma apteeki tööle lähen. Kui ma töölt tulin, olin ma alati liiga väsinud, et veel midagi konkreetselt mõelda.

Kui ma kööki astusin, istus seal ema, samas hommikumantlis, otsekui polekski ta kogu öö jooksul voodisse läinud. Sekundi jooksul mõtlesin ma, kas ta hakkab mulle loengut pidama. Kuid kõik, mis ta ütles, oli: “Anna andeks, et ma su vastu öösel karm olin, Barb. Kuid ma ei oleks hea ema, kui ma ei muretseks su pärast, kui sa öösel väljas oled. Kas annad andeks?”

“Muidugi.” Ma võtsin külmkapist natuke apelsini mahla ja piima. Ema vaatas mind sel ajal, kui ma klaasi otsisin ja leivaviilu tosterisse panin.

“Kuidas pidu oli? Kas sul oli tore?”

“Minu meelest küll.” Miks ta nii uudishimulik oli? Mu leivaviil hüppas välja ja ma istusin laua taha vastu, et käärule võid peale määrada. Ma soovisin, et ta jätaks mind üksi, nii et ma saaksin süüa ja oma kodutöö ära teha. Kuid ta jätkas.

“Mida te tegite? Kas te mängisite mõnd lõbusat mängu?”

Ärritatuna vastasin ma: “Me ei mänginud ühtki mängu. Ja see polnudki pidu. Lila soovis ainult, et me tuleksime kokku ja kuulaksime tema uusi heliplaate.”

Kahtlane naeratus levis üle ema näo.

“Jah, ja mida te veel tegite, kui ma küsida tohin?”

“Sa võid küsida, aga ma ei pea sulle jutustama!” Mu tõrksus hämmastas mind ennastki, kuid ma kaotasin järsku isu ja ka kannatuse. Ja ma arvasin, et ema oli selle juba kaotanud.

“Kas Ted pole see, keda ma nägin ühel õhtul mitte kaua aega tagasi purjus vaarumas?”

“Purjus? Ted? Sa oled hull!”

“Hästi, Barbara, ma tahan teada, MIDA sa TEGID sellel peol!”

Nüüd olin ma tõesti vihane. “Mida sa silmas pead?”

“Ma olen kuulnud, mis on toimunud mõnedel sellistel teismeliste pidudel!” Ema teatas seda süüdistaval toonil.

“Ah et oled või?” norisin ma. “Hästi, aga see polnud üks SELLINE teismeliste pidu!”

“Miks sa siis sel juhul ei jutusta mulle, mis te tegite?”

“See pole hoopiski see, mida sina mõtled!” karjusin ma. “Me lihtsalt naljatasime Quija laua ümber.”

Kui ma oleksin meelega kavatsenud teda šokeerida, poleks mul see paremini õnnestunud. Absoluutselt jahmunud, hakkas ta kõrgendatud häälega mu peale karjuma:

„Quija laud! Mis, see pole ju muud kui Saatana riistapuu! Oh, Barbie! Palun, palun, ära tee enam kunagi tegemist selle neetud asjaga!”

Sisimas ütlesin ma: “Ära muretse, ma ei tee!” Kuid ma ei soovinud pakkuda talle rahuldust, et oleksin seda välja öelnud.

Emma tuli ümber laua minu juurde, käed välja sirutatud, kuid ma olin liiga vihane, et lasta tal mind puudutada.

Ma hüppasin püsti ja jooksin nuttes oma tupp. Julie magas ikka veel teises voodis. Ma pöörasin näo seina poole ning tõmbasin teki üle pea, et mu nutt ei ärataks teda üles. Kuid ei möödunud kahte minutitki, kui ma tundsin ta käsi oma randmel ja kuulsin teda ütlemas:

“Mis viga on, Barbie?”

“Mitte midagi, kullake,” vastasin ma. “Su suurel õel on lihtsalt natuke rumalalt hirm, see on kõik!”

“Mida? Mis sind siis hirmutas?”

“Oh, mitte midagi erilist.”

“Noh,” nõudis ta, “kui see ei ole midagi tähtsat, miks sa siis nutad?”

“Lihtsalt sellepärast, et ma olen rumal,” püüdsin ma teda veenda. Siis üritasin ma naerda. “Vaata, ma ei nuta nüüd, eks?”

“Vist küll.” Kuid ta ei lahkunud. Ta läks ja istus oma voodile, varbad põrandat puudutamas, ning kõlgutas jalgu edasi-tagasi. Siis ta ütles:

“Ma usun, et ma tean, mis sind hirmutas.” Ootamata vastust, jätkas ta:

“Sa kardad, et isa ei tule tagasi ja et me satume hoolekande alla.”

“Hoolekande? Kust sa seda üldse kuulnud oled?”

”Jimmy’lt.”

“Ja kust tema selle võttis?”

“Kust mina tean! Aga sa oled, ah?” Ta jõnksutas pead üles-alla.

“Mis ma olen?”

“Hirmul, et me hoolekande alla satume.”

“Oh, Julie,” ütlesin ma, “sa kujutad endale asju lihtsalt ette.”

Siis ütles ta: “Mis asi see hoolekanne üldse on?”

“Noh, see on raha, mida sa saad riigilt, kui sa oled tõesti vaene.” Ma neelatasin raskelt.

“Ooo! Tähendab, et niisama ilma?”

“Jah.”

“Kas me pole nüüd vaesed? Kas poleks päris kena saada natuke ilma raha?”

“Julie!” Ma püüdsin näida vapustatud. “Ei, me ei vaja seda. Ja me ei satu hoolekande alla!”

”Miks mitte? Siis ei tarvitseks sul meid maha jätta ja tööle minna.”

“Ei, meil pole seda tarvis!” kuulutasin ma.

“Aga miks?”

Ma tõesti ei teadnud, välja arvatud see, et ema luges seda häbiks, ning paar last meie koolist, kes olid hoolekande all, ei omanud peaaegu üldse sõpru.

“Mis sa sellest räägid, nüüd, Julie. Parem mine ja söö natuke hommikust ja siis võid sa välja mängima minna. Pärast teed sa ära oma voodi ja korrastad toa, nii.”

Kui me kööki jõudsime, oli Jimmy juba seal, sõi kaerahelbeputru. Julie istus ta kõrvale ja ma andsin talle kausi ja lusika.

“Kus ema on?” küsisin ma Jimmy'lt.

“Peseb.”

“OK. Kui te olete söömise lõpetanud, peske mu eest nõud ära, eks? Mul on palju õppida.”

“Kas sa ei söö hommikueinet?” küsis Julie.

“Ei, ma ei ole näljane.”

Jimmy heitis mulle uudistava pilgu. “Mis sinuga lahti on? Su silmad on jälle punased.”

Tema kaksikõde kummardus ta poole ja ütles talle kuuldava sosinaga: “Jäta ta rahule, või ta hakkab jälle nutma.”

Visanud talle põgusa naeratuse, läksin ma tagasi oma tuppa ajaloo õpiku taha. Lugesin läbi umbes viis lehekülge ja arutlesin siis, millest seal juttu oli olnud. Sõnade asemel nägin ma silme ees Quija lauda selle mustade tähtedega. Ma ei suutnud endale mõõnda, et Quija laud oli minu jaoks samasugune dilemma nagu ema jaokski. Ometi oli sel minu jaoks külgetõmbav lumm.

Äkitselt mu mõtted kahestusid. Teetassi pealt lugeja... Quija laud... nad olid mingil veidral kombel väga sarnased. Ja ema väitis, et Saatan kontrollis neid mõlemaid. See oli hirmutav pool. Kuid see näis olevat minu jaoks ka ainuke tee teada saada, mis tulevikus juhtub.

Aga isegi siis, kui ma teada saan, kas see midagi lahendab? Ja kui Quija laud ütleb mulle tulevikku, peab selle taga olema üleloomulik jõud.

Ma püüdsin eemaldada nutu jälgi oma näolt, ning läksin tagasi kööki väikest einet võtma, enne kui tööle lähen. Ema rääkis telefoniga ja ma arvasin, et kuulsin teda ütlevat just siis, kui ma välja astusin: "Aitäh, pastor Burke!"

Lila tuli apteeki pärastlõunal. Me ei saanud kuigipalju rääkida, kuna mr Kruger oli meie lähedal arveaparaadi taga. Kuid ta tahtis teada, kas ma ei tahaks uuesti teetassi pealt lugeja juurde minna. Hoolimata tundest, et ma ei tahtnud, ütlesin ma: "Vast kah." Niisiis läks ta kohe sinna ja palus vastuvõttu järgmise laupäeva hommikuks.

10. peatükk

Ted ootas mind kooli einelaua sissepääsu juures esmaspäeval. Järjekord oli pikk, seepärast jäi meil ainult umbes viisteist minutit, et süüa ja juttu ajada. Ta tahtis teada, kuidas mul emaga laupäeva õhtul läks ning oli pettunud, kui ma jutustasin talle ema kahtlustustest.

Siis ütles ta: "Barbie, sa ei pea mulle vastama sellele küsimusele, kui sa ei taha... aga kas su isal kunagi oli mõni naistuttav, kõrvalt...?"

"Ma tõesti ei tea," vastasin ma aeglaselt. "Ma arvan, et mu ema kahtlustas teda mõnda aega. Miks sa küsid? Kas sa tead midagi, mida mina ei tea?"

"Ei, ei! Asi pole selles. Ma isegi ei tea su isa. Küsisin niisama... noh, minu isa ja ema tavatsesid üksteist palju petta. Ja see mõjus mulle kohutavalt. Ma olen juba kaua tahtnud

kellegagi kõigest rääkida, aga noh, ei olnud kedagi. Barb, kui ma sind koorman...” Ted näis olevat nii muserdatud!

“Ei, Ted! Sa ei koorma!” julgustasin ma teda. Ta meenutas mulle niiväga Jimmy't, kui too oli nutu äärel.

Esimene kell helises, seepärast ütlesin ma:

”Miks mitte minna täna koos koju? Ma pean kell neli tööl olema, aga meil jääb natuke aega, et juttu ajada.”

“Jah,” vastas ta ja siis ruttasime me kumbki oma järgmisse tundi.

Ma kindlasti ei õppinud sel päeval kuigi palju ei koduloos ega isegi mitte inglise keele tunnis. Seevastu arutlesin ma pidevalt, miks sellisel toredal poisil on nii palju ebaõnne. Kui me pärast kooli kohtusime, ütlesin seda talle ja tema ütles:

“Tead, mis? Ma mõtlesin sedasama just sinu kohta.”

Me mõlemad naersime ja tundsime end pisut paremini. Siis tähendas Ted:

“Tead mis? Kui ma kunagi üldse abiellun – ja pane tähele, ma ütlesin, kui... siis alatiseks!”

“Mina ka. Aga ometi, kujuta ette, kui see, kellega sa abiellud, sulle selja pöörab... noh, kujuta ette, et tema või temake muudab meelt?”

“See võimalus on jah, alati,” nõustus Ted. “Võib-olla on parem lihtsalt üksikuks jääda. Siis ei saa nii haiget.”

“Jah, kuid sa kindlasti jääd ilma ka paljudest asjadest.”

“Võib-olla hulgast murest lihtsalt!” tähendas ta.

“Elu on vahel kohutavalt raske ette kujutada!”

“Muidugi!” nõustus ta. “Ja ma ei abiellu kunagi, kui ma pole leidnud kedagi, keda ma tõsiselt usaldan, ning olen sada protsenti kindel, et me sobime.”

“Ai, Ted, ma ei arva, et see oleks võimalik – sada protsenti.”

“Hästi, siis ma ei abiellu kunagi.” Ta oli minutikese vait. Me olime peaaegu jõudnud minu tänavanurgani. “Ma loodan, et sina ja mina jääme alati sõpradeks, Barbie.” Kuid ta ei öelnud midagi kavaleriks olemisest, ja ma olin rõõmus. Ted ulatas mulle raamatud, kuid ei tulnud minuga ukseni.

Kui ma trepist üles astusin, istusid seal Jimmy ja Julie, paljuütlevad naeratused näol. Ometi ei öelnud nad sõnagi. Küllap nad mäletasid, kui vihane ma olin, kui nad olid meid kunagi varem õrritama hakanud.

Lila ja minu kolmas külustus teetassi pealt lugeja juurde oli laupäeva hommikul kell 8.00. See algas samuti nagu kõik teised – sama tolmune tuba, räbaldunud ajakiri, afgaanlasest vana naine. Kuid selle lõpp oli kindlasti erinev.

Seekord tahtis Lila teada, kas tema noormees, Dave, sõbrustab veel kellegagi tüdrukutest. Ta kahtlustas Mary Bartaki, uut tüdrukut, kuna Mary oli poetanud vihje või paar kord lõunalauas. Ma imestasin, miks see talle üldse nii tähtis on. Näis alati, et ta oli võimeline oma suurte pruunide silmade ja läikivate juustega võluma ükskõik millist poissi, kui ta vaid soovis.

Just nüüd oli kõik, mida ma teada tahtsin, see, mis saab meie perekonnast ... emast ja isast ja kõigest. Seepärast olin ma rõõmus taas ettekuulutaja juurde minemise üle.

Kuid hetkel, mil ma välja astusin, soovisin ma, et ma poleks temast eales midagi kuulnud.

Teetassi pealt lugeja näis tegevat Lilale alati rõõmu. Ta ütles talle, et Lila noormees on “kindel nagu sammas”.

Kuidas ma küll soovisin, et vanal naisel poleks eelmistel kordadel õigus olnud. Siis ei oleks ma pidanud nii palju muretsema, kui ta oma õudusttekitava ettekuulutuse andis.

Kui ma sisenessin ta väikesesse tolmusesse ruumi, pani ta mu istuma enda vastu. Ta silmitses teelehti väikeses tassis pikka aega. Siis vaatas ta mulle otsa ja seejärel taas tassi. Viimaks ta ütles:

“Ma näen, et üks sulle armas inimene lahkub. Kuid oma surmajärgses elus on ta õnnelik.”

“Lahkub?” Ma ütlesin seda kõrge, vabiseva tooniga. “Te mõtlete: sureb? Kes sureb?”

Pisut erutatuna pomises vana naine:

“Seda ei suuda ma näha.”

“Kuid ma ei taha, et keegi sureks!”

“Nojah, aga keegi teine võtab tema koha.”

“Ma ei taha kedagi teist! Ma tahan just seda peret, kes meil on.” Ma tundsin end hüsteeriliseks muutuvat.

Ettekuulutaja vaatas mulle külmalt otsa. “Ma ei oma kontrolli vaimude üle,” ütles ta.

Midagi polnud kogu mu senises elus mind nii raputanud. Kui ma astusin nende tihedate eesriiete vahelt välja, hüüatas Lila:

“Barbie! Mis lahti? Sa näed välja nagu hakkaksid sa surema!”

“Ma soovin seda küll,” vastasin ma.

“Mida ta siis lõppude lõpuks sulle ütles?”

“Ainult seda, et keegi meie perest sureb!”

“Sureb!” Ka tema läks näost valgeks ning hetk või paar ei öelnud ta midagi. Siis lausus:

“Oh, Barb! Sa ei pea KÕIKE, mida ta ütleb, uskuma. Lihtsalt sellepärast, et ta on veidike õnnestunud äraarvamisi teinud, ei ole veel vaja mõelda, et...”

“Sul on õigus,” ütlesin ma, püüdes end veenda, kuid asjatult.

“Võib-olla oli mu emal õigus. Ma arvan, et ma lõpetan selle tee pealt lugejaga igasuguse läbikäimise. Ema ütles, et ennustamine on sama, mis spiritism.”

“Hmm,” ühmas Lila. “Ma ei tea, mida võiks öelda minu ema, kui ta teaks, et ma siin käin. Ta leidis, et Shelly oli rumal, kui siin käis ning ütles, et see on paljas raharaiskamine. Aga ma arvan, et tal ei tule eladeski pähe, et ka mina siin käin. Vähemasti ei kavatse ma seda talle rääkida.”

Me ei rääkinud teel Krugeri juurde midagi enamat. Mina läksin tööle ja Lila suundus sisseoste tegema. Kogu selle päeva jooksul tegin ma väikesi vigu. Näis nii, nagu puuduks mul oma mõtete üle kontroll. Kui tööaeg viimaks lõppes, kõndisin ma juhmilt koju. Kuigi ma püüdsin käituda tavaliselt, kui kaksikud oma hariliku entusiastliku tervitusega tulid, pidid nad ometi tajuma, et miskit oli lahti, sest Julie ütles:

“Kuule, Barbie, sa oled nagu uimerdis. Mis lahti on?”

Ma naersin, aga ma teadsin, et see kõlas kunstlikult.

“Mitte midagi!” seletasin ma. “Ma olen lihtsalt väsinud.”

“Kuule! Jäta parem see töö sinnapaika, kui see sind nii väsitab,” teatas Jimmy.

Et jututeemat vahetada, küsisin ma: “Kuidas koolis läks?”

“Me ei käinud täna koolis. Kas sa ei mäleta, et on laupäev?” kuulutas Julie, vaadates mulle pingsalt otsa.

“Oh, muidugi. Unustasin hetkeks.”

“Aga arva ära, kus meie käisime?” küsis Jimmy, hääles erutus.

“Hingamispäevakoolis!” ütles Julie vahele.

“Mis sina!” karjus Jimmy. “Ma ise tahtsin talle seda öelda!”

“Lihtsalt sellepärast, et sina ka alati segad mulle vahele!” itsitas tüdruk.

Just siis kutsus ema meid õhtusöögile. Ilmselt sellepärast, et mul siis oli see kohutav hirm, mis tegi mu keha tinaraskeks, ei suutnud ma vastata samaga, nähes õnnelikku naeratust õe näol.

Kui me laua taha istusime, protesteeris Jimmy: “Ema, palun käsi Juliel lõpetada mulle vahelesegamine, kui ma tahan Barbiele midagi rääkida.”

“Jäta see nüüd,” ütles ema. “Ja ma soovin, et te kõik kummardaksite pea. Me täname, enne kui me sööma hakkame.”

“Mida me täname?” päris Julie.

“See on palve, tänu Jumalale toidu eest.”

“Nii nagu siis, kui me voodisse läheme?”

“Pane lihtsalt silmad kinni ja sa kohe kuuled.”

Me kõik kuuletusime ning ema alustas:

“Armas Isa taevas, täname Sind selle toidu eest, mida Sa oled meie ette asetanud. Palun õnnista seda ja tee meid kindlaiks täitma Sinu tahet. Ja tänan Sind õnnistuste eest, mida saime täna kirikus. Jeesuse nimel, aamen.”

“Kas me nüüd võime sööma hakata?” küsis Jimmy.

“Jah,” vastas ema.

“Mulle see meeldib,” kommenteeris Julie. “Kas me teeme seda mõnikord veel?”

“Me hakkame seda tegema iga kord enne söömist. Ja Jimmy, sa võid jutustada nüüd Barbiele hingamispäevakoolist, kui sa tahad.”

“Ah jaa. See oli vahva, Barb! Meie ruumis oli palju lapsi – nad nimetasid seda esmaseks.” Ta tegi vahe niikauaks, et kühveldada endale ette mägi kartuliputru.

Ta õde kasutas väikest pausi ära, et öelda:

“Ja nad jutustasid loo ühest väikesest printsist...”

“Julie!” röögatas ta vend. “Ma ise räägin! Vaata, see prints oli vigane ja ta isa ja vanaisa mõlemad olid ühes ja samas sõjas tapetud. Aga tema isa kõige parem sõber, Taavet, hoolitses tema eest.”

“Aga laulmine? Sa jätsid nii palju vahele,” tähendas Julie.

“Oota, ma jõuan sinnani. Ja nad palvetasid ja neil olid mõned mängud – sedamoodi nagu mõistatused ja me kõik saime ajakirja.” Ta hüppas üles, et seda tooma minna, kuid ema käskis tal oodata, kuni me ära oleme söönud. “Noh, seal on tõepoolest head jutud sees ja ma võin neid ise lugeda,” lõpetas ta. “Me läheme järgmisel nädalal jälle, on ju, ema?” pöördus Julie ema poole.

“Ma arvan küll nii. Ma usun, et me nüüdsest peale hakkame käima iga nädal. Ja Barbie, ma soovin väga, et ka sina tuleksid. Seal on tore klass sinuealisi noori.”

“Nojah, aga ma just sain Krugeri juurde töökoha. Ma ei hakka ju seda kohe üles ütlema.” Ema ei öelnud selle peale enam midagi. Aga kaksikud sädistasid pidevalt hingamispäevakooli toredatest asjadest.

Kui me söömise lõpetasime, ütles ema:

“Barbie, sa näid nii väsinuna. Kas sa ei tahaks natukeseks puhkama minna? Me peseme kaksikutega nõud ära.”

“See kõlab suurepäraselt,” vastasin ma ning läksin oma tupp. Kuid see õudne seesmine tühjusetunne, mille õhtusöögi vestlus oli osaliselt mu mõtteist välja tõrjunud, tuli nüüd tagasi ja hullemini kui enne. Ma tõusin üles ning vaatasin üle oma raamaturiivi, et midagi lugeda, kuid miski ei rahuldanud mind. Lõpuks otsustasin ma tagasi kööki minna. Vähemasti oli seal keegi, keda vaadata ja kuulata. Ema riputas just varna oma

põlle ning kaksikud olid valmis välja jooksma, et veel mõned minutid seal mängida, enne kui pimedaks läheb. Kuid ema kutsus nad tagasi:

“Praegu on veel hingamispäev. Istume ja ma loen teile midagi.”

“Kas piiblijuttu?” küsis Julie.

“Muidugi,” ema luges loo Naamanist ja tema väikesest teenijatüdrukust. Ma püüdsin kuulata, kuid mu mõtted veeresid tagasi teetassi pealt ennustaja ettekuulutusele. Siis küsis ema, kas kaksikud ei tahaks laulda ühte oma hingamispäevakooli laulu. Nad ei mäletanud mitte ühegi laulu sõnu peale “Jeesus armastab mind”. Niiviisi laulsime me kõik koos “Jeesus armastab mind”. Ükskõik millisel teisel juhul oleks mulle tundunud rumal laulda väikeste laste laulu, kuid koos Jimmy ja Juliega näis see kõlbavat.

Kui ema ütles, et me kõik palvetame, kuna oli päikeseloojangu aeg, muutusin ma tõrksaks, vähemalt mõttes. Kuid ma kummardusin koos teistega põlvedele ja ema palvetas. Ta palvetas peaaegu sellise häälega, nagu oleks ta nutnud, kuigi ta näis olevat õnnelik. Kaksikud palvetasid just niisamuti nagu enne voodisse minekut ja siis oli kord minu käes. Kuid ma lihtsalt ei saanud seda teha. Kui ma suu avasin, ei tulnud sealt välja ühtki sõna. Lõpuks ma ütlesin: “Oh ema, ma ei saa!”

Hüppasin üles ja jooksin oma tuppa. Ma peaaegu soovisin, et kaksikud mulle järgneksid, kuid nad ei teinud seda. Ma tahtsin, et nad oleksid tulnud – ma polnud kogu oma elus tundnud end nii üksi. Näis, nagu oleksid ema ja Julie ja Jimmy kõik koos olnud väikesel ohutul saarekesel, aga mina seisin väljaspool oma kohutava surmahirmuga – isa pärast? Jimmy pärast? Või kasutas ennustaja meessoost asesõna üldmõistena, sel juhul võib kõne alla tulla ka ema või Julie?

11. peatükk

See laupäevaõõ oli üks piin. Unenäod matusetalitustest, surnukirstudest, vaimudest ja hingedest vaheldusid üksteisega mu lühikestel suikumishetkedel.

Pühapäeva hommikul ärkasin ma meeletu peavaluga. Õnneks ei pidanud ma tööle minema enne keskpäeva, kuid isegi siis valutas mu pea nii kõvasti, et ma soovisin koju jääda. Ma ei julgenud rääkida emale peavalu tõelist põhjust ometigi mitte ja nii läksin ma Krugeri juurde ning peavalu jätkus kogu pealelõuna. Ostjate vahe sees jätkasid mu mõtted võitlust, et leida mingit lahendust, mingit abinõu, mis tõkestaks õnnetust, mida ennustaja ette kuulutas.

Viimaks läksin ma kodu poole, vaevalt nähes tänavat enda ees. Siis kuulsin ma Jimmy häält: “Barbie! Barbie! Jookse!”. Ta jooksis mulle vastu ning otse tema taga tuli Julia, hüüdes:

“Meil on üllatus!”

“Ole vait!” käratas Jimmy. “Kes nüüd jälle vahele segas, mis?”

Just siis, kui ta astus kõnniteelt alla, et tulla üle tänava, keeras ümber nurga auto. Ma kiljatasin, autopidurid kriiksusid ning Jimmy hüppas sammu tagasi, õuduse ilme näol. Tegemata välja juhi vihasest kisast, jooksin ma Jimmy juurde. Tõmmanud ta tagasi kõnniteele, põlvitasin ma ta kõrvale, haarates tast kramplikult kinni ning nuttes kergenduspisaraid. Kas tragöödiat, mida ennustaja oli ette öelnud, oli just vältida saadud? Ma ei teadnud. Kahmanud neil käest kinni, marssisin ma koos nendega koju. Äkiline oht oli pühkinud “üllatuse”, oli see siis mis oli, neil peast, vähemalt osaliselt.

“Jimmy?” hüüatasin ma. “Kas sa mõistad, et sa oleksid võinud surma saada! Oh, kuulake ometi mu sõna, põnnid! Te peate olema palju ettevaatlikumad. Ärge jookske pea laiali otsas ringi. On nii, eks?”

“Me proovime, Barbie,” lubasid nad ja ma teadsin, et nad niiviisi ka mõtlesid. Kuid nad olid liiga väikesed, mõtlesin ma,

et suuta pidada seda lubadust. Mina pidin nende JÄRELE vaatama.

Kui ema palus õnnistust õhtusöögile, tänas ta Jumalat Jimmy kaitsmise eest ja muidugi toidu eest. Ma arutlesin, kas Jumalal oli tõepoolest toidu asjaga pistmist. Siis kui me sõime, avaldasid kaksikud oma üllatuse:

“Järgmisel pühapäeval läheme me piknikule!” teatas Jimmy.

“Oo,” ütlesin ma, “kellega?”

“See on koguduse väljasõit ja meil on siis pallimängud ja jooksud ja auhinnad...”

“Ja jäätis!” karjus Julie mulle peaaegu et kõrva.

“Vahva ju!” ütlesin ma neile. “Kuid ärge nii kõvasti kisage. Ja olge ettevaatlikud. Ma ei taha, et teiega midagi juhtuks.”

“Oh, mitte midagi meiega ei juhtu,” kuulutas Jimmy. “Meil on lihtsalt tore olla!”

“Kas ka sina lähed?” küsisin ma emalt.

“Küllap ei, ma ei ole seda üldse mõelnud. Mrs Durkin, hingamispäevakooli eestseisja, ütles, et ta võtab kaksikud oma hoole alla, kui ma ei saa minna. Mul on siin nii palju teha – pesu pesta, parandada ja mis kõik veel.”

“Oi!” Ma tundsin vana hirmu taas.

“Ema, miks sa ei lähe koos nendega ega hoia neil silma peal? Ma võin pesta ise, enne kui ma tööle lähen. Ma kardan, nad võivad – noh, midagi võib juhtuda.”

“Ära muretse, Barbie. Kõik on korras. Mrs Durkin on väga vastutustundlik inimene ja mitmed lapsevanemad on veel seal. Aga kui sa muretsed, miks sa siis ise ei lähe? Ma mõtlen, et olekski hea, kui sa koos noortega vaheldust saaksid.”

“Ema, ma ei tunne sealt ühtki inimest. Ma tunnen end siis nagu kõrvalseisjana. Ma OLEN kõrvalseisja.”

“Nojah, sa võid seda olla,” vastas ema, “hetke või paar – see on kõik. Ma ütlen sulle, et need inimesed on nii sõbralikud, et sa tunned juba vähe aja pärast end nagu kodus.”

“Jah, aga seal pole ühtki minuealist. Ainult lapsevanemad ja väikesed põnnid nagu kaksikud.”

“Hmm, ma ei teadnudki, et sa oled nii häbelik, Barbie. Igal juhul on see väljasõit tervele kogudusele ning me võime kaasa võtta oma pereliikmed ja sõbrad. Niiviisi on seal kahtlemata ka teisi noori.”

“Aga sina oled see, kes kuulub kogudusse, niisiis pead sina minema, mitte mina.”

“Barbie, sa tead, et pühapäev on mul ainuke päev, mil ma saan pesu pesta ja triikida ja nii edasi.” Ta vaatas hetkeks aknast välja. “See on päev, mil ma saan kodutöid teha. Ma ei tea isegi, millal me saame oma muru niidetud.”

“No ma ütlesin sulle, et ma pesen pesu ära enne tööle minekut,” korrutasin ma.

“Ja mina ja Julie niidame muru ära – kui Barbie meile niiduki käima paneb.” Jimmy naeratus oli täis entusiasmi.

Eriliselt rõõmsa näoga ütles Julie:

“Jah! Siis võime me kõik minna piknikule!”

Kuid ema protesteeris: “See algab kell kümme ja lõpeb kell kolm, on meeles? Pole mingit võimalust, et me kella kümneks kõik tehtud saame. Kahju küll.”

Jimmy ja Julie mossitasid ning läksid minema. Kuid kogu nädala keelitasid nad mind piknikule tulema. Ja kui ema ei lähe, siis teadsin ma, et lähen mina. Kuid kuidas töölt vabaks saada? Ja ma kaotan päevaraha. Ometi ütlesin ma kaksikutele, et ma vaatan, mis ma teen. Ma tõepoolest ei tahtnud mrs Krugerilt vaba päeva küsida. Ja läks nii, et ma ei pidanudki vaba päeva küsima. Lila vajab natuke raha oma ema sünnipäevakingi jaoks ning ta palus, et ma lubaksin tal pühapäeval apteegis töötada. Ta ütles, et mrs Kruger on nõusoleku andnud, kui minul selle vastu midagi ei ole.

Nojah, ma vajasin ka raha, aga ma vajasin hingerahu veel enam. Niiviisi tegime me leppe ja ma leidsin end minemas põnnidega piknikule. Imelikul kombel ma isegi ei muretsenud kohtumise pärast nii paljude võõraste inimestega. Kõik, mida ma vaid tahtsin, oli olla kindel, et mu venna ja õega midagi ei juhtu.

Mrs Durkin tuli meile 9.45 järele. Ta näis olevat tõepoolest kena inimene ning püüdis vestlust alustada. Ma tahtsin olla

sõbralik, kuid selline hirmutunne valdas mind, et ma tundsin, et käitusin veidralt. Korra küsis Julie: “Mis lahti on, Barb? Kas sa ei tunne end hästi?”

Sundides end naeratama, laususin ma lihtsalt: “Ei, kõik on korras!”

Kui me kohale jõudsime, käisin ma kaksikutel sabas, kuhu nad iganes läksid, kuni Jimmy tahtis poistega palli mängida, kuid tüdrukutel oli samal ajal jooksvõistlused. Ma ei saanud olla korraga mõlemas paigas ja ma ei teadnud, mida teha. Kuid Jimmy jooksis minema, enne kui ma teda peatada sain ja siis ma lihtsalt seisin seal, vaadates kord järele talle, kord otsa Juliale. Siis kutsus üks umbes minuvanune tüdruk Juliet.

“Meil on vaja just ühte tüdrukut kärujooksu. Tule, Julie, Donnal ei ole paarilist.”

Võistluseks valmistudes hüüdis Julie mulle: “Tule, Barb!” Ma järgnesin talle, püüdes ometi hoida silmas ka oma venda. Tüdruk, kes Julie jooksmas palus, ütles talle midagi ja siis tõmbas mu õde mind kättpidi järele ning tutvustas mind sõbraliku punapeaga. “Barb, see on Cindy ja tema on minu hingamispäevakooli õpetaja.” Julie lai naeratus ütles mulle, mida Julie tüdrukust mõtles.

“Hei, Barb. Ma olen väga rõõmus, et sul oli võimalik piknikule tulla. Tule siiapoole ja saa tuttavaks mu sõbra Tamiga.”

Ma järgnesin talle väikeste tüdrukute salga juurde. Pikk kena blond tüdruk organiseeris jooksu. “Tam, ma tahan sind tuttavaks teha Julie õe Barbiega,” ütles Cindy talle.

“Tore! Hei, Barb! Oleks just vaja, et sa meid selles kärujooksus aitaksid.”

Võimetuna vastu panema tema naeratavale kutsele, hoidsin ma ilma pikemata üht nõõriotsa, mis tähistas finišijoont. Cindy kogus kõik “kärutajad” ja “kärud” kokku ning ütles: “Tähelepanu! Valmis olla! Start!”

Enne kui ma arugi sain, olin ma kesk tegevust, kisamist, kui väikesed tüdrukud üksteist ergutasid. See oli tore, kuid sügavuses luuras ikkagi see piinav hirm. Kui tuli Julie kord olla käru ja ta käed kõverdas ning kaaslane temaga minema tormas,

ei jõudnud ma küllalt kiiresti järele, et vaadata, ega ta viga saanud. Temaga oli kõik korras, kuid just siis kuulsin ma hüüatusi palliplatsilt ning mu kõht tõmbus külmaks. Ma pidin ilmselt kahvatuma, sest Tammy vaatas mulle üllatunult otsa.

“Miks nad kisendavad?” hingeldasin ma.

“Näib nii, nagu keegi oleks lihtsalt värava löönud. Võib-olla Marty – ta on tõeline tabaja! Ja kui terane ta veel on!”

“Hei, kas tahad teda pärast näha?” küsis Cindy.

“Jah,” vastasin ma. Kuid ainus, millele ma mõtlesin, oli küsimus – kes sureb?

Umbes kell üks lõppes pallimäng. Mrs Durkin puhus vilet ja kutsus kõik kokku. Cindy ja Tammy panid mind istuma endi vahele pika piknikulaua äärde. Ma tahtsin minna ja tuua kaksikud enda juurde, aga teised ütlesid: “Nendega on kõik korras! Las nad olla väiksemate hulgas.”

Ma püüdsin süüa, kuid ainuke asi, mille ma suutsin alla saada, oli tarretis. “Oled sa dieedil või midagi niisugust?” päris Cindy mu kõrvalt. “Kui sa oled, siis ei tarvitseks sul seda pidada. Tead, mina sooviksin olla sama kõhn nagu sina ja Tammy.”

Siis kuulsin ma Tammy’t vaikselt ütlemas: “Ära vii teda segadusse. Võib-olla on ta häbelik.” Kuid ma olin liialt mures, et sellest hämmeldusse sattuda. Just siis hüüatas Tam: “Vaadake, kes siin on!”

Pikakasvuline, krässus juustega poiss ja ta tõmmu kaaslane, väikese armiga otsmikul, tulid lähemale. Tammy kutse peale keerasid nad teelt kõrvale ja tulid otse sinna, kus me istusime. Nad kõik naeratasid ning pikem sikutas Tammy’t kergelt juustest. Tammy palus tal maha istuda. Siis ütles tumedapäine nooruk: “Aga mina? Ma lõin kolm väravat ja keegi ei kummarda mu ees!” Ta tegi nagu mossitaks.

“Ai-ai, vaene laps!” mängis Cindy toredasti kaasa ning kõik naersid. Siis ütles Tam: “Kuulge, poisid, siin on meie uus sõber, kellega ma tahan teid tuttavaks teha. Barbie, see on vägilane Marty (tema oli see blond) ja see väheke lühem poiss on Väike-Tim! Sa võid nüüd maha istuda, Väike-Tim!” Ta oli vähemasti kuus jalga ja kaks tolli pikk.

Naeratused noorukite näol laienesid veelgi: “Tere, Barb! Rõõm sinuga tuttavaks saada.”

“Kas sa tead Jimmy Archerit, väikest poissi, kes üsna hiljuti hakkas hingamispäevakoolis käima?” küsis Cindy. “Tema ongi Barbie vend, üks kaksikutest.”

Kaks poissi näisid hämmastunud: “Barbie kaksikvend?”

“Ei, ta ei ole kaksikvend Barbiele. Teine kaksikutest on Julie.”

Oma imestuseks naersin ma koos teistega ja see oli nii hea. Me kõik tõusime ja istusime Cindy tekile, mis oli murule laotatud ning mõneks minutiks unustasin ma tegelikult täielikult kaksikud – kuni Marty küsis: “Kas su kaksikvend mängib sageli pesapalli?”

“Mitte just väga, kuid ma arvan, et see meeldib talle. Miks sa küsid?”

“Seepärast, et väiksemate poiste hulgast oli ta täpseim lööja.”

“Oh, ta on kõigest vaimustuses. Ta püüab peaaegu kõike teha. Vahel ta ajab mulle lihtsalt hirmu peale.”

Siis küsis Marty, kus koolis ma käin. “Ma käin Beachviewi rahvakoolis,” vastasin ma. “Kus teie käite?” Kuna ma polnud sellest grupist kedagi varem Beachviewis näinud, olin ma üpris kindel, et nad käivad adventistide koolis.

“Me käime SPA noorteakadeemias. Kuid see on ainult kümneklassiline, nii et järgmisel aastal läheme me Fairplanesi Akadeemiasse. Ka see on tore kool.” Nad rääkisid edasi oma koolist ja oma sõpradest, kuni Cindy lõpuks ütles:

“Kuule, Barb. Kas sa ei tahaks järgmisel nädalal koos oma perega kirikusse tulla? Meil on oma hingamispäevakooli osakond ning mr Rhodes, meie juht, on tõesti tore!” Teised noored ühinesid temaga entusiastlikult.

“Kas sa saad tulla? Meil oleks väga hea meel,” lisas Marty.

Ma ütlesin, et ma vaatan; siis ütlesin ma, et lähen heidan kaksikutele pilgu peale. Ma suutsin vaevalt uskuda seda, et Marty ütles, et ta tuleb minuga kaasa. Pärast seda, kui ma kinkisin talle parima naeratus, mida suutsin, astusime me palliplatsi poole. See oli tühi ja mu süda vajus jälle

saapasäärde. Marty märkas mu ärevust ning ütles: “Tule. Ma usun, et ta on iga-aastase veesõja grupi juures.”

Tõsi ta oligi, ma leidsin Jimmy salkkonna põnnide juurest, kes üksteist joogikaevu juures veega pritsisid. Kui Julie mind nägi, jooksis ta minu juurde ja kuulutas:

“Barbie! Vaata Jimmy't! Ta on läbimärg ja kindlasti külmetab!”

Nii mõtlesin ka mina. Ma lausa nägin vaimusilmas teda juba vähkremas kopsupõletikus, viidamas haiglasse ja lõpetamas surnuaias. Üle keha värisedes jooksin ma oma venna juurde, rabasin ta käest kinni ja tõmbasin ta eemale. Marty lihtsalt naeris ja ütles: “Ai-ai, miks sa ei luba tal mõnuleda? Väheke vett ei tee talle kurja.”

Kuid ma olin liiga erutatud, et kuulata põhjendust. Marty'st välja tegemata käratasin ma: “Mida ma pean sinuga peale hakkama? Sa pead kohemaid muretsema endale kuskilt kuivad riided.”

Ma ei suutnud mõista, miks ükski emadest polnud üritanud veesõda lõpetada.

“Ah, jäta mind rahule!” protesteeris poiss. “Sa lihtsalt ei taha, et mul natuke lõbus oleks!” Ta rapsas end minu haardest lahti ja pistis jooksmas. Marty lihtsalt seisis seal ja vaatas pealt. Ma tormasin Jimmy kannul minema ning mu adrenaliin pidi küll lausa lennates tõusma, sest ma sain ta vähem kui minuti jooksul kätte. Vedades teda enda taga, Julie sörkimas kõige taga, hakkasin ma otsima mrs Durkinit. Olen kindel, et selleks ajaks, kui ma leidsin, olin ma hüsteerikas. Ta oli kohe nõus meid koju sõidutama, kuigi ta lisas: “Täna on küll aprilli kohta haruldaselt soe ilm. Ma olen kindel, et Jimmy'ga midagi ei juhtu. Lihtsalt rahustu nüüd. Me palvetame, et ta ei haigestuks.”

Siis tegi ta palve enne kui auto käivitas. Kui ta meie kodu juures peatas, vabandasin ma, et ta oli sunnitud piknikult lahkuma.

“Oh, sellest pole midagi,” ütles ta. “Ja ma olen kindel, et üks noor mees – ma ei mõtle Jimmy't – oli sinu varasele lahkumisele rohkem vastu kui mina.”

Mu nägu lõkendas ning ma olin väga erutatud, et talle vastata. Ma teadsin, et ta mõtles Marty't ning see mõte andis mulle pisut rõõmu juurde. Kuid pärast mu äsjast käitumist ei taha ta tõenäoliselt mind enam kunagi näha.

Enne kui ma kaksikutega tупpa sain, kuulutas Jimmy: “Sa oled kõige hullem vussitaja, keda ma oma elus näinud olen! Mis sinuga üldse lahti on, Barb? Igal pool käid sa ringi nagu tormipilv. Kõikjal käid sa Juliel ja minul sabas. Sul poleks olnud tarvis meid sellelt väljasõidult ära tirida.” Vihast nutma puhkedes hüüdis ta: “Oh, ma vihkan sind!”

Ma ei teadnud, mida öelda. Mu mõistus ütles, et ma olin toiminud rumalasti, kuid ma lihtsalt ei suutnud midagi parata. Mulle näis, et mingi võõras jõud, mida ma ei suutnud määratleda, hoidis mu tunded oma haardes. Ja ma ei suutnud kaksikutele selgitada, kuidas ma ennast tundsin.

Kui ema Jimmy't nägi, käskis ta poisil kohe riided ära vahetada. Siis püüdis ta teda rahustada. Kuid vend ei kõnelnud minuga õhtusöögi ajal ning tegi mulle nägusid niikaua, kui ema käskis tal lõpetada. “Voh! Ma mõtlesin alati, et Barbie on mu sõber! Kui rumal ma küll olin!”

“Kuula nüüd, Jimmy,” hüüatas ema. “Barbie tegi lihtsalt seda, mida ta arvas sinu jaoks parima olevat.”

Jimmy vastuseks oli ainult vali ja väljendusrikas uratus.

12. peatükk

Pärast seda kui kaksikud olid valmis sel õhtul voodisse minema, vaatasin ma üle Julie ja enda toa ukse. Julie kutsus mind enda juurde. “Palun andeks, et ma sulle muret tegin, Barbie!”

“Mida sa silmas pead? Sina ei teinud mulle muret, kullake?”

“Ma kaebasin sulle tema peale.”

“Jah, aga ma võisin isegi näha, mis Jimmy tegi. Ma soovin siiski, et ta ei oleks minu peale pahane.”

“Vaatame, kas ta annab andeks!” õhutas ta. Me koputasime Jimmy uksele ja siis lipsas Julie sisse. “Misasja sa tahad?” urises Jimmy.

Julie astus sammu sissepoole ja tõmbas mind enda järel. “Barbie tahab ära leppida,” ütles ta.

“Äh, ma ei lepi!” Viha väreles ta hääles.

“Miks?” küsis Julie nii magusal toonil kui ta vähegi oskas. “Ta tahtis sind aidata.”

“Noh, aga ta ei aidanud! Ta rikkus mu päeva ära ja tegi mind teiste laste silmis otsekui titaks!”

“Jimmy,” kaitsesin ma ennast, “see on ainult sellepärast, et ma sind armastan ja tahan sind ohtudest hoida.”

“Jah, aga ma ei taha sinu käest mingit kaitset, kas kuuled?”

“Aga ma kardan, et midagi võib sinuga juhtuda.”

Ta tõusis istuli ja puuris pilgu minusse. “See ongi see asi, mida ma ära ei mõistata, Barb. Sa näid kogu aeg nii hirmul olevat ja sa ei ole üldsegi enam rõõmus. Mis su'ga ülepea lahti on?”

“Oh, Jimmy!” Ma tahtsin teda sülle võtta ja kõvasti kaisutada. Aga ma teadsin, et ta rabeleks lahti. “Mul on põhjus, miks karta, aga ma ei saa seda sulle öelda.”

Ta viha näis sulavat hämmelduseks. “Mis sa sellega mõtled?”

“Jah, mis sul see põhjus on?” kordas Julie kajana.

Ma teadsin, et ma ei tohi öelda, kuid ma ütlesin:

“Keegi hoiatas mind... et... aga ma ei saa teile seda rääkida!”

“Sa pead seda tegema, kui sa juba alustasid!” nõudis Jimmy.

“Nojah, keegi hoiatas mind, et midagi halba juhtub meie perekonnas.”

Ma silmasin hirmuvarju Julie sinisilmades. Jimmy nägi välja endiselt hämmeldununa. “Tule lähemale, Barb. Millest sa räägid? Mis juhtub?” nõudis ta.

“Isa juba läks ära,” lisas Julie. “Kas see pole juba küllalt halb?”

“On küll,” ütlesin ma. “Kuid see on veel midagi halvemat. Õeldi, et surm tuleb meie perekonda. Ja ma tahan lihtsalt hoolitseda selle eest, et see ei tabaks teid, kaksikud!”

Jimmy suu vajus lahti ja Julie näis kohutatuna. “Kes seda ütles?” nõudis Jimmy.

Ma ei tahtnud rääkida neile ennustajast, seepärast ütlesin ma: “Üks vana naine, kes võib tulevikku ette öelda.”

“Sa mõtled, et keegi peale Jumala veel seda teab?”

Nüüd nägin ma, et olin tõesti džinni pudelist välja lasknud. Ja ma ei teadnud enam, kuidas teda sinna tagasi toppida. Kuid mu omaenda hirm tõrjus välja mu mõistlikkuse, tumestades mu terve mõistuse, kuni ma vaevalt teadsin, mida ma rääkisin.

“Jah, keegi peab veel teadma,” selgitasin ma, “kuna ta ütles mulle, et sa jooksed ära ja pärast ütles ta, kust sind leida.”

“Tema ütles?” Kaksikute silmad olid nagu suured tõllarattad ning nende väike nägu tõsines, siis hirmus. Kuid Jimmy oli otsustanud mind rääkima panna, seda ma taipasin. Seepärast oli juba ükskõik, kas lõpuni rääkida, kuna olin alustanud.

“Jah, ta ütles. Nii, et te nüüd siis mõistate, miks ma teie mõlema pärast muretsen. Ma tahan, et te lubaksite mulle, et te olete nüüd ekstra ettevaatlikud ja ei lausu sõnagi vastu, kui ma kogu aeg teil silma peal hoian, on nii?”

“On,” vastas Julie tasa. Aga Jimmy, kes alati enne mõtles, väitis: “Noh, aga mis on sellest kasu, kui olla ettevaatlik? Kui leedi ütles, et keegi sureb, siis ta sureb, ükskõik siis kuidas, on ju nii?”

“Oh, Jimmy, ma ei tea!” ütlesin ma, meenutades järsku ema. Tõsiselt muserdatuna tahtsin ma lihtsalt magama minna ja unustada kõik. Kuid ma pidin miskitmoodi kaksikud maha rahustama.

“Kuulge, põnnid, jätame nüüd selle asja üle muretsemise. Tooge mulle oma “Piibli jutustuste” raamat ja ma loen teile mõne loo.

Aeglaselt läks Julie raamaturiivi juurde ja võttis sealt “Piibli jutustused”. Tema ja ta vend järgnesid mulle elutuppa.

Ema vaatas üle söögitoa ukse. Ta püüdis seal arveraamatut klapitada.

Ma lugesin loo loo järel, kuni Julie silmalaud hakkasid kinni vajuma.

“Teil on nüüd aeg voodisse minna,” ütles ema. “Teil on ühe päeva kohta olnud küllalt lusti ja lugusid.”

Ma kuulasin ära, kui kaksikud ütlesid oma palve ja siis valmistusin ka ise voodisse minema. Jälle üks uneta öö mulle, mõtlesin ma, kui teki alla pugessin. Kuid ma pidin olema magama jäänud, sest õudne kiljumine ajas mu üles. See oli Julie, kes oli painajalikku und näinud. Ma hüppasin voodist välja ja jooksin tema juurde.

“Ärge laske Jimmy't ära viia!” karjus ta. Ka ema jõudis kohale. Julie oli juba küllalt ärkvel, et mõista, et ta oli und näinud, kuid ometi ta nuttis. Nii viis ema ta kaasa oma voodisse.

Mõnda aega ma lamasin, püüdes taas uinuda. Kuid ma kuulsin pidevalt hääli. Lõpuks süütasin valguse. Mitte kedagi polnud toas. Lülitanud sisse koridori tule, piilusin ma Jimmy tupp. Mitte midagi peale vaikse unenohina. Siis klõpsasin põlema lambid elutoas ja trepikojas ning vaatasin välja akendest. Kõik naabermajad olid pimedad.

Olin ma und näinud? Ma heitsin uuesti pikali ja mõne minuti pärast tulid hääled uuesti. Ma lülitasin kontrolliks raadiot ja telerit – need olid väljas. Nüüd hakkasin ma kahtlema oma mõistuses. Kuid mõned viivud peale seda, kui ma kolmandat korda olin pikali heitnud, kuulsin ma jälle hääli, eristatavalt mehe ja naise häält. Naisehäält kõlas kangesti tuttavana. Kui ma katsin kinni oma kõrvad, kuulsin ma neid ometi. “Ükskõik, kes te siis olete, kas te palun, ei lõpetaks, et ma võiksin natuke magada?” tahtsin ma öelda. Kuid kui ma avasin suu, ei suutnud ma teha piiksugi. Äkitselt valdas mind õudusetunne. Tuba näis täituvat lämmatavate olevuste juuresolust. Kaame varjukuju ilmus mu voodi kõrvale. See näis olevast keegi, keda ma kunagi varem olin näinud, ja siis, kui ta kõnelema hakkas, tundsin ma ära tädi Belle hääle. Kuid tädi Belle oli surnud siis, kui mina olin üheksa aastane! “Barbara!”

Lõpeta muretsemine, kallid,” ütles see kogu. Selle nägu hakkas omandama äratuntavaid jooni - tädi Belle omi.

Ma olin liiga hirmunud, et vastata.

“Sa muretsed kaksikute pärast, kas pole?” jätkas ta, see “tädi Belle”. “Nemad jäävad veel mõneks ajaks sinuga. Aga su isa, minu vend Don, tuleb üsna varsti hauatagusesse ellu. Ta saab siin olema palju õnnelikum, nii et ära muretse.”

Don – oli see isa, kellest ta rääkis? Kuid kes oli ikkagi see “tema”? Kas mu tädi Belle vaim? Järsku kuulsin ma ennast karjumas: “Mine ära! Sa ei ole mu tädi Belle! Koristage end siit!” Siis muutus see lahke nägu õelaks ja kummardus mõnitavalt irvitades minu poole. Ma tundsin jäiseid sõrmi oma kõril. Hingetu, hirmust kangestunud, ei suutnud ma enam karjuda.

Paljas mälestuski sellest kohutavast viirastusest paneb mind võbisema. Ma tundsin, et mu hingamine katkeb. Kägistuses, lämbumises ma võitlesin, rabeldes ja pekseldes kätega. Siis äkki avanes mu toa uks ja ema seisis lävel. Jäised sõrmed tegid viimase kohutava pigistuse ja lasksid siis lahti! Kui ma ahmisin värsket õhku, olevus haihtus ja ma lihtsalt lamasin seal hingeldades, otsaesine higist märg. Ema kummardus mu kohale ja küsis: “Barbie, kullake, kas ka sinul oli luupainaja?”

“Oh, ema! Ma ei näinud und! Ausalt! Ma lamasin siin täiesti ärkvel, kui ma nägin seda õudset asja – nagu vaimu.” Endiselt värisedes, ei suutnud ma otsekohe rääkida.

“Oi, kullake, see pidi olema uni!”

“Ei, ema, see ei olnud. See oli kohe pärast Julie painajat.”

Ema näis hämmelduses. “Jah, see oli ainult pisut aega pärast seda. Ma ei olnud ise veel magama jäänud. Ma arvasin kuulvat sind ringi luusimas.”

“Jah, ma tahtsin välja selgitada, kes kõneles. Ema, kas sa ei kuulnud ühtki häält?”

Ema ütles, et ei, ta polnud kuulnud, aga võib-olla oli ta olnud poolunes.

“Nojah, aga mina olin TÄIESTI ärkvel. Ja see kogu tuli mu voodi juurde...”

Kui ma lõpuks kogu loo ära rääkida sain, hüüatas ema:

“Oeh, Barbie! See pidi olema Saatan ise! Või vähemasti üks tema inglitest. Ma kardan, et see õudne teetassi pealt lugeja on juhtinud sind otse tema lõksu. Oh-jaa ja see Quija laud! Palun, Barbie! Ära tee nende asjadega rohkem enam tegemist!”

“Ära muretse, ema. Ma luban seda!” töötasin ma talle. “Ma ei taha eladeski enam kogeda midagi säärast.”

Siis palus ema mul koos temaga palvetada. Ma põlvitasin tema kõrvale ning ta palvetas, et Jumal võiks mulle andeks anda ja Saatan minust eemale hoida. Kuid mina lihtsalt kuulasin, suutmata ise palvetada. Vähemasti mitte kõva häälega.

Kell oli selleks ajaks juba kolm ja ema läks tagasi voodisse. Jätnud toas tule põlema, püüdsin ma lugeda. Mu silmad libisesid üle sõnade, üle paragrahvide, kuid nende tähendus ei jõudnud mu mõistusesse.

Ma olin järgmisel päeval koolis uimerdis. Möödunud öö elamus valdas mu mõtted. Oli tunne, nagu oleks minus kaks inimest, kes isekeskis vaidlesid. Mu kaine mõistus ütles:

“Surnud sugulased ei tule hauast tagasi.” Kuid mu emotsionaalne pool väitis:

“Aga teetassi pealt lugeja ettekuulutused on tõdenenud!”

“Ei, kõik läheb OK.”

“Oih, aga midagi juhtub isaga või kaksikutega!”

Üha ja üha lõputult korrutas mu mõistus samu väiteid. Mida ütles miss Alexander ajaloo tunnis või kas mr Tabori matemaatika kontrollküsimused olid kerged või rasked, ei suutnud ma endale meelde tuletada. Ma ei suutnud ära oodata kaksikute vahetundi ja siis söögivahetundi, mil ma võisin joosta üle kooliõue algklasside hoonesse. Piiludes sisse nelja ruuduga aknast, nägin ma Juliet ja Jimmy't nende laudade taga lõpetamas oma lantši. Kergendustundega kiirustasin ma tagasi oma raamatukapi juurde ning otsisin üles inglise keele tunniks vajalikud raamatud. Kuid mu kartused kasvasid kiiresti, kui ma pärast kooli lõppu kaksikute klassi läksin ja neid sel ajal seal polnud. Õpetaja ütles, et nad olid juba ära läinud. Tormanud koju, leidsin ma nad istumas välistrepil ja ootamas mind.

“Mis ime läbi te nii ruttu siia saite?” nõudsin ma.

“Me jooksime!” hingeldas Julie. “Jimmy ja mina tahtsime jõuda siia siis kui sinagi.”

“Sellepärast, et me ei taha, et sa apteeki lähed,” lõpetas poiss.

“Ooh, tulge nüüd sisse, te teate ju, et mul on töökoht. Ma ei tahaks teid samamoodi üksi jätta nagu teie ei taha. Kuid see on ainus tee, kuidas me võime maksta maksude ja muude asjade eest.”

“Me võime lihtsalt saada abiraha ja siis võid sina olla meiega kodus,” pani Julie ette.

“Oh, Julie, sa lihtsalt ei mõista! Nüüd peate te mõlemad olema head lapsed ja olema kodus, nii et mul pole tarvis teie pärast muretseda, kuni ema koju tuleb, lubate?”

Julie hakkas nutma: “Ma ei taha, et midagi sinuga juhtuks, Barbie. Palun, jää siia!”

“Jah, Barb! Sa tead, mida ettekuulutaja ütles?” lisas Jimmy.

“Ah see on asi, mis teid vaevab. Ma soovin, et ma poleks seda teile rääkinud.”

“Nii soovin ka mina!” ütles Jimmy.

Seades näole laia naeratuse, patsutasin ma neid kumbagi õlale. “Hei, põnnid, olge rõõmsad! See solk ennustaja kohta, millega ma teid eile kostitasin – noh, see on lihtsalt mullitamine.”

Julie silmis läikis lootus. “On see tõsi?”

“Tõsi mis tõsi. Ma olen leidnud, et niisugused ennustajad on tegelikult võltsijad. Lihtsalt head väljamõtlejad, ei midagi muud. Unustame nüüd kõik nendega seotu ära, eks?”

Nõrga naeratusega vastas Julie: “OK”

Kuid Jimmy nõudis: “Aga mis siis, kui nad EI OLE võltsijad? Kas viimati seegi pole uus solk, millega sa meid kostitad?”

Ta õde näis jälle kõhklevat. Keda või mida peaks ta uskuma? Ma mõistsin, et ma polnud poissi maha rahustanud ja olin tüdrukut ainult erutanud.

Ragistades ajusid, et lahendust leida, arutlesin ma, kas mrs Hall ei tahaks neid oma hoolde võtta seniks, kui ema koju tuleb. Ma astusin tema poolt läbi, ja ta ütles, et võtab küll,

ainult et Lenny ja Sandy ei tule koju enne poolt kuut, kuna neil on akrobaatika ring. Jimmy ütles, et ta juba teadis seda ning et ta igal juhul ei taha sinna minna. Nad tahtsid mind lihtsalt koju jätta. “Teate, ma PEAN NÜÜD minema, põnnid!” ütlesin ma.

Kuid enne kui ma ukсени jõudsin, rippusid nad mõlemad mu küljes ja tõmbasid mind diivanile pikali.

“Kuulake,” ütlesin ma neile. “Te olete liiga tundlikud! Taltsutage nüüd ennast ja laske mul minna.” Julie vingerdas niikaua, kui ta sai oma käed panna ümber minu kaela ja Jimmy istus kaksiratsa mu kõhule. Ma olin abitu.

“Olgu peale, jään koju. Aga te peate laskma mul helistada mr Krugerile.”

Nad hüppasid kähku mu pealt ära ja ma tundsin end vabana, et välja joosta. Kuid ma ei saanud reeta nende usaldust minusse.

Mu boss oli õnnetu, kui otse öelda. Ta ütles, et proovib Lilat kätte saada ja et võib-olla ta pigem palub tal tööle asuda minu asemel. Ma ei teadnud, mida öelda. Kuid ma pidin püüdma kaksikud maha rahustada. Juttude rääkimine oli neile alati hea rahusti, nii palusin ma tuua mulle raamat ja me lugesime.

Loomulikult oli ema üllatunud, nähes mind kodus, kui ta kell viis kohale jõudis. Kui ta mult selgitust päris, olin ma lihtsalt sõnatu, kuid Julie ja Jimmy olid sealsamas ja vastasid ta küsimusele.

“Me ei tahtnud lasta tal minna sel põhjusel, et me kartsime, et midagi võiks temaga juhtuda,” ütles Julie.

Ja Jimmy lõpetas: “Nii nagu ettekuulutaja ütles.” Oh, oh, nüüd olin ma sees, mõtlesin ma! Ma pidin ütlema midagi usutavat, ja kiiresti.

“Ema, ma püüdsin neile rääkida, et see rämps on kõik lihtsalt kokkusattumus ning ennustajad on lihtsalt võltsijad. Nüüd kui sa oled siin, võin ma ehk tööle minna, kas jah?”

Nad noogutasid ebakindlalt pead. Ema raputas pead:

“Oh Barbie, see on õudne!”

Üritades mitte kuulata, läksin ma telefoni juurde ja informeerisin mr Krugerit, et ma kohe tulen. Kui ma tööle

jõudsin, heitis ta mulle veidra pilgu, kuid ei öelnud midagi. Ja ka ema ei pahandanud minuga, kui ma koju jõudsin, Jimmy vihje pärast ettekuulutajale.

13. peatükk

Pärast seda kohutavat ööd muutusin ma iga päevaga üha närvilisemaks, kuni ma lõpuks ei suutnud millelegi keskenduda. Ema otsustas, et ta viib mu arsti juurde.

“Kes selle eest maksab?” küsisin ma.

“Sellest pole lugu. Küll me selle eest kuidagimoodi hoolt kanname.”

Kuid ma ütlesin talle, et ta raiskab ainult oma aega, kuna ma EI tule. Ja seetõttu, et ema polnud kunagi olnud väga tugev isiksus, võitsin ma selle argumendiga, vähemalt ajutiselt.

Kuid ma olin endiselt kange mõttest, et Saatan mind kuskil rünnata võib. Ühte asja ma teadsin – ma ei räägi kaksikutele sellest kunagi.

Järgmisel päeval nägin ma Tedi ning jagasin oma läbielu temaga. Me mõlemad läksime kolmapäeval varakult sööklasse ja leidsime nurgakohad.

“Kuidas sul läheb, Barbie?”

Ma jutustasin talle möödunud pühapäeva ööst. Tema märkus üllatas mind väheke. “Tead mis, Barb? Mul on tunne, et su emal on õigus, et see on Saatana rämps. Selle Quija laua taga peab olema mingi jõud. Ja tolle vana ennustaja vihjed on mitmel korral liiga õiged, et olla lihtsalt lõbusad äraarvamised.”

“Kuid kas sa tõesti mõtled, et Saatan võib ennustada tulevikku?”

“Oo, ma ei tea. Ma loodan, et ei! Kuid selle taga peab midagi olema.” Me mõlemad võbisesime selle mõtte juures.

“Ted, mida sa usust arvad? Kas sa kuulud mõnda kirikusse?”

“Mkhh. Keegi meie perest ei kuulu. Ma arvan, et Jumal peab ikkagi olemas olema. Mis sina mõtled?”

“Ma ei tea. Ma uskusin tõeliselt Jumalat siis, kui olin väikene. Kuid nüüd ma kahtlen. Asjad on niivõrd segased. Kui Jumal tõesti oleks, siis korraldaks Ta asju paremini – sa mõistad, teeks inimesi õnnelikumaks. Teeks ju?”

Ted lõpetas söömise ja vaatas aknast välja. “Sul võib olla õigus. Kuid selle asja juures on üks imelik koht. Kui ettekuulutaja asjade taga on tõesti Saatan, miks on siis nii võimatu, et on olemas ka Jumal?”

“Hmm. Ma ei ole sellele kunagi mõelnud,” vastasin ma. “Kuid kui on olemas Jumal, siis ma soovin, et Ta tuleks ruttu ja teeks midagi meie peres – ja teie peres ka!”

Reedeks olin ma sellises psüühilises seisundis, et ma ei suutnud üksi tuppa jääda. Kus vähegi võimalik, seal käisin ma kaksikutel sabas ja kui ma koolist koju tulin, oli seal ema. Millegipärast oli ta korraldanud nii, et ta sai reedeti varem lahti, sellest ajast alates, kui ta uuesti kirikus käima hakkas.

Ma küsisin talt, kas ta läheb järgmisel päeval kirikusse. “Muidugi, ja ma loodan, et ka sina tuled. Ma arvan, et see teeb sulle head, vabaneda igapäevasest ja seltsida mõnede kenade noorte inimestega.”

“Ohoo, kas sa mõtled, et inimesed, kellega ma koolis seltsin, ei ole kenad.”

“Ma ei mõelnud seda, Barbie. Mõtlesin seda, et nad lihtsalt ei ole kristlased, enamik neist.”

Mitte tundes, et ma nagu vaidlen, ütlesin ma: “Sa tead, et kui ma tööle ei lähe, ei suuda me rahaliselt läbi lüüa.”

Ema ei öelnud enam midagi. Kuid laupäeval ei tundnud ma tõepoolest, et töötamine mulle meelepärast oleks. Enne äraminekut ütlesin ma: “Ema, sa oled täna terve päeva kaksikutega, on ju?”

“Tähendab – pärast kirikut, nii sa mõtled?” Ma tahtsin talle öelda, et ta valvaks neid iga minut, kuid ma kartsin, et ta hakkab jälle küsimusi esitama.

Umbes kella üheteistkümne ajal astus Lila apteeki. “Hei, võõras! Ma olen sind vaevalt sel nädalal koolis kohanud. Kas sa lähed lõunat koju sööma või mis?”

“Ei,” vastasin ma, “kuid ma olin keskpäeval ja vahetunnil algklasside poolel, et kaksikutega olla.”

“Misasja? Ohoo! Ma usun, et sa ikka veel muretsed selle pärast, mida see vana teetassi pealt lugeja ütles?”

“Ma ei saa sellest lahti! See hirmutab mind!” Ometi ei maininud ma “tädi Belle” kogemust.

“Kas sa rääkisid sellest oma emale?”

“Ei – ma ei saa. Oh, Lila, ma ei tea, mida teha.” Ma puhkesin nutma. Tundus nagu oleks see kohutav saladus – et keegi meie perest sureb – tormelnud mu sisemuses. Pisarad voolasid kiiremini ja kiiremini – ma lihtsalt ei saanud neid peatada. Mr Kruger astus juurde ja küsis, mis lahti on, kuid ma ei suutnud rääkida. Lila ütles talle, et ta arvab, et ma olen haige. Seepeale ütles boss, et ta viib mu koju. Ma olin rõõmus, kui ta pakkus võimalust, et ta mind autoga koju viib.

Just siis, kui me maja ees peatusime, jõudsid ema ja kaksikud kirikust koju. Üks vanem naine oli nendega kaasas. Mr Kruger ja Lila saatsid mu ukseni. Nüüd ma enam ei nutnud – lihtsalt nuuksusin veel.

Mu ema näis imestunud ja mr Kruger seletas: “Mrs Archer, ma usun, et teie tütar vajaks arsti konsultatsiooni.”

Ema tänas teda minu kojutoomise eest. Lila ütles, et ta astub mu juurest pärastpoole läbi, nüüd aga sõitis koos mr Krugeriga tagasi apteeki.

“Barbara, siin on mrs Bowman kirikust,” ütles ema. “Ta mäletab sind, kui sa olid alles väike laps, enne seda, kui kaksikud sündisid. Mäletad, me tavatsesime käia kirikus?”

Ma ei vastanud – ma tahtsin lihtsalt minna oma tupp. Kuid mrs Bowman naeratas ja sirutas välja oma käe ning ütles: “Jah, sa olid siis armas väike tirts. Nüüd oled sa juba nii suureks kasvanud.”

Mrs Bowmanil oli nii lahke nägu, et ma leidsin end teda lausa jõllitamas. Ta naeratas üha ja siis võttis ta mu mõlemad

käed oma pihku. “Laps, mis see ka oleks, mis sulle muret teeb, Jeesus on selle lahendus!”

Ma tundsin siis, et ma tahaksin välja valada oma hirmu temale... kellelegi... kellelegi, kes mu ära kuulaks. Kuid ma ei suutnud... mis mind tagasi hoidis, ma ei teadnud. Miski hoidis ometi, keegi hoidis mind tagasi nutma puhkemast, seni kuni ma oma tuppä sain.

Vähe aja pärast tuli tuppä Julie ja ütles: “Ema soovib, et sa lõunale tuleksid, Barb.”

“Hea küll, hetke pärast.” Ometi polnud mul kavatsustki toast välja minna ega süüa. Esiteks polnud ma näljane ja teiseks ei suutnud ma olla Mrs Bowmani ja ema silma all, nende küsivate pilkude ees.

Umbes viie minuti pärast tuli Julie tagasi. “Tule juba, Barb! Me kõik ootame sind. Ja me oleme näljased!”

“Julie, ma ei tule,” teatasin ma. “Ma ei tunne ennast hästi.”

“Oled sa haige?” Ta tuli voodi juurde ja pani oma käe mu laubale, siis kummardus ja vaatas mulle näkku. Ma pidin pöörama pea ära või muidu oleks ma nutma puhkenud, ta oli nii armas.

“Ma ei ole haige,” vastasin ma. “Mul lihtsalt ei ole tahtmist süüa. Ütle emale, et ta ei pööraks sellele tähelepanu ning te hakkaksite sööma.”

Hetke seisis Julie seal otsekui ei teaks ta, mida nüüd teha. “Ma usun, et sa püüad vältida seda õnnelikku leedit, ah?” ütles ta ning astus siis aeglaselt toast välja.

Ma lamasin ja püüdsin mõttes asju paika panna. Kuid oli võimatu kontrollida pilte, mis sähvatasid läbi mu silmade eest – ühed olid reaalsed mälestused, teised kujuteldavad ning kõik nad segunesid ühtekokku. Pildid sellest ajast, kui ma olin viie aastane ning ma koos ema ja isaga jooksin piki North Woodsi jalgrada. Siis Juliest ja Jimmy'ist, lamamas väikestes valgetes voodikestes. Edasi pilt sellest, kui ma söidutasin nende suurt kaksikute vankrit, tundes mõnu naabrite ohhidest ja ahhidest. Jimmy puu otsast alla kukkumine. Julie sumatamine Huroni järve. Isa karjumist ema peale, kui ema tahtis mind pool üheksa magama panna, aga mina tahtsin jääda üles ja vaadata filmi

Draculast. Ikka ja jälle tundsin ma viha ema vastu ja armastust isa vastu, et isa minu eest välja astus. Isa keeldumine andmast emale raha vürtspoodi minekuks. Laulu “Jeesus armastab mind” laulmine suures ruumis, kus lilled kaunistasid seinu ja linnud aknaid. Julie auto rataste all. Mu aimdus ja erutus, kui ema rääkis mulle, et me ootame uut titat, ning imeline üllatus leides, et neid oli koguni kaks! Siis taas kujund valgetest väikestest lapsevooditest. Oh, kui ma ainult suudaksin unustada selle, mida ütles see teetassi pealt lugeja! Kui vaimud mu ainult rahule jätaksid!

Eriliselt kartsin ma ööd. Samas, kui ma igatsesin uinuda ja unustada õudsed stseenid oma mälust, mis üha esile kerkisid, samas kartsin ma minna magama - midagi võib juhtuda! Keegi võib tulla kummitama! Kohutav tundmatus!

Lõpuks tuli ema mu tuppa, võileib ja klaas piima kaasas ning ütles, et Mrs Bowman on ära läinud. “Mul on sinu pärast mure, Barbie. Ma panin dr Bergeni juurde esmaspäeva pealelõunaks aja kinni.”

„Oih, ema, ma ütlesin sulle, et sa seda ei teeks! Ma ei vaja mingit arsti!“

„Jah, aga mr Kruger ja mina arvame teisiti.“

„Kui tobe! Ma lihtsalt korrastan natuke oma mõtteid, see on kõik!“

„Misasja? Sa ei ole kunagi olnud nii... noh nii masendatud.“

„Masendatud! Kas see on sinu diagnoos? Hästi, kuula! Lõpueksamid lähenevad. Ja kui sellest pole veel küllalt, kool lõpeb vähem kui kolme nädala pärast ning mul tuleb hakata täiskohaga töötama – kui mr Kruger mind lubab. Taevas teab, et me vajame raha. Kuid see tähendab, et Julie ja Jimmy jäävad kogu päevaks üksi ning kes teab, mis nendega võib juhtuda!“ Sellest hirmudes, ei suutnud ma tagasi hoida pisaraid.

Ema vaatas mind pika pilguga. „Barbie, kas sa ikka külastad teetassi pealt lugejat?“

Ma ei vastanud. „Hästi, me läheme dr Bergeni juurde,“ jätkas ta. „Võib-olla annab ta sulle midagi su närvide jaoks.“

Närvide! Ma võpatasin. Midagi mu närvide jaoks! Jah, võib-olla tõesti vajan seda. Paljalt ema ja isa ei saanuks lahendada seda probleemi.

Mr Kruger andis mulle esmaspäeva pealelõuna vabaks ja me läksime dr Bergeni juurde. Me käskisime kaksikutel minna Hallide juurde, kui me pole jõudnud koju selleks ajaks, kui nemad koolist tulevad.

Doktor kontrollis mind põhjalikult ning ei leidnud midagi „patoloogilist“, nagu ta ütles. Siis hakkas ta mulle küsimusi esitama. Kuigi ma kõvasti kõrvale põiklesin, rääkis ema pidevalt, kui närviline ja pire ma kogu aeg olen ja et mul pole söögiisu. Lõpuks kirjutas arst välja mõned tabletid, mida ma otsustasin mitte võtma hakata. Siis läksime me koju ja midagi polnud muutunud ning minagi polnud muutunud.

Ema püüdis mind rohtu võtma panna, öeldes, et ta ostis need oma viimase viie dollari eest ning ta ei soovi, et see raha oleks asjata kulutatud. Seepärast võtsin ma ühe pilli vastu ja püüdsin näidata, et panen selle suhu ning jõin vett peale ja tegin grimassi. Kuid ma hoidsin tabletti pihus ning viskasin hiljem WC potist alla. Kaks päeva õnnestus mul nii läbi ajada, siis tabas mind Julie teolt ja rääkis emale ära. Ema oli tõesti vihane, aga mida ta teha sai?

Siis äkitselt mõtlesin: he-hee, võib-olla ma midagi siiski sellega kaotan. Võib-olla aitavad need tabletid mul unustada mu muretsemise. Niiviisi võtsin ma ühe sisse, kuid see ei teinud midagi muud, kui et ma tundsin end loiumalt kui senini olin tundnud.

14. peatükk

Ülejäänud nädal oli üks pikk nurjumisepainaja, kuna ma enesesse vaadates üha enam kaugesin koolitööst. Hoolimata sellest, kuidas ma püüdsin, ei suutnud ma hoida oma mõtteid õpingute juures. Reedel kutsus mr Barrett, juhataja, mind jälle

enda juurde. Mu kõrvalepõiklevad vastused pidid andma talle kätte minu emotsionaalse olukorra võtme.

„Barbara,“ ütles ta. „Ma tahan aidata sul lõpetada seda kooliaastat parimal viisil. Kui asjad endiselt lähevad, kardan ma, et sa ei soorita ära kaht, võib-olla kolme oma eksamitest.“

„Ma tean, mr Barrett, ja see teeb mulle muret. Kuid ma lihtsalt ei suuda keskenduda oma ülesannetele. Ma proovin siiski rohkem, ma tõesti tahan!“

„Olen kindel, et sul on parimad kavatsused, kuid ma usun, et sa vajad pisut erilist abi. Ma rääkisin ms Alexandri ja mrs Goldmaniga ning nad olid nõus jääma igal päeval tunniks kauem kooli, et sind järele aidata, kui sa oled tahtlik püüdma.“

„Oi, see on neist tõesti kena!“ ütlesin ma. „Aga mis saab mu tööst?“

„Ma ei teadnud, et sa jälle töötad.“ Mr Barrett pidas vahet. Siis lausus ta:

„Kas su töö on väärt seda, et talle ohvriks tuua semestri hinded? Palun, Barbara, mõtle tõsiselt järele sinu õpetajate sellise pakkumise üle.“

Tänanud teda, ütlesin ma, et ma räägin asjast emaga ja teatan talle siis esmaspäeval. Kuid kui ma koju jõudsin, ei suutnud ma end kokku võtta, et oma kehvast seisust koolis talle rääkida.

Laupäeva hommikul pidin ma endale tunnistama, et ma olin nii üksi. Kui ema ja kaksikud olid peaaegu valmis kirikusse minekuks, kavatsesin ma minna tööle. Kuid ma lihtsalt ei suutnud seda teha. Ma tahtsin olla koos nendega ja ma palusin, et nad jääksid koos minuga koju. Lõpuks ma isegi ütlesin emale, et ma olen haige. Niisiis helistas ema mr Krugerile ja ütles talle, et ma ei saa tööle tulla. Siis käskis ta mul pikali heita ning ütles, et ta on tagasi pärast kahtteist.

Nutma hakates ma palusin: „Palun, ära mine, ära jäta mind üksi!“

Ema tuli minu juurde ja kaisutas mind. Kui ma ütlesin: „Ma tahan tulla koos sinuga!“ näis ta olevat nii üllatunud ja õnnelik, et ma naersin tahtmatult läbi pisarate.

„Jimmy, too oma õe valged kingad ja käekott. Millise kleidi sa tahad selga panna, Barbie?“

Kuna mul olid juba jalas kottpuksid ja üll kena sinine pluus, vastasin ma: „Oh, anna mulle lihtsalt see helesinine seelik – see sobib selle pluusiga.“ Julie tõi mulle mu harja ja peegli. Umbes viie minutiga olid nad mu valmis aidanud ja me sõitsime vana Chevy'ga minema.

Kirik näis väiksem kui ma seda mäletasin. Kuid vahtrad olid kasvanud hiiglasuurteks. Ja kirikul oli paremal pool uus telliskividest tiibhoone, laotud neist samadest roosa-valgetest kividest, millest algne kirik oli ehitatud. Varjatud kolmest suurest vahtrast ning kaunistatud aedkannikeste ja saialille klumpidega, õhkus kirik rahu ja kaunidust.

Me olime pisut hilineanud hingamispäevakooli, nii jooksid kaksikud kohe oma ruumidesse. Ma seisin koos emaga eeskojas, tundes end võõrana. Kuigi mulle oli vastumeelne sisse minna, kartsin ma eralduda Juliest ja Jimmy'st rohkem.

Ematutvustas mind abielupaarile, kes tervitas ukse juures saabujaid. Siis kuulsin ma tuttavat nime. Ma pöördusin – seal oli Ted! Vägilane Marty, pesapalli väravakütt tutvustas Tedi – minu sõpra Tedi – tervitajaile.

„Seal on Ted, minu koolist,“ sosistasin ma emale. Just siis nägi Ted mind ja ta oli sama üllatunud kui minagi. „Barbie! Ma ei teadnud, et sa käid selles kirikus.“

„Ja mina ei teadnud, et SINA käid.“

„Ma ei käi,“ vastas ta, „ma tulin lihtsalt Marty'ga kaasa esimest korda siia.“

„Nojah, ka mina pole siin tegelikult rohkem käinud,“ ütlesin ma. „Minu ema ja kaksikud käivad küll.“

Emaläks saali sisse ja Marty viis Tedi ja minu uude kõrvalehitusse, noorteosakonda. Teel küsisin ma Tedilt, miks ta tuli.

„Noh, Marty elab mu naabermajas ja ta on küsinud minult juba pikemat aega, kas ma ei tahaks nende kirikut külastada. Ja pärast seda, kui me sinuga ühel päeval usust rääkisime, mõtlesin ma lihtsalt, et ma tahaksin sellest midagi teada saada. Ja kuidas sina siia tulid?“

„Oh, ma ei tea isegi. Ma lihtsalt ei tahtnud jääda üksinda koju, sellepärast, ma arvan.“

Marty korraldas meile oma klassis istumiskohad. Tammy ja mõned teised tüdrukud olid ka siin. Ja Väike-Tim. Nad naeratasid ja lehvitasid meile. Ma küsisin Marty'lt, kas ka Cindy on siin.

„Ei, ta õpetab teises osakonnas.“ Siis meenus mulle, et Julie oli öelnud, et Cindy oli nende hingamispäevakooli õpetaja.

Umbes tosin noort istus selles ruumis, lehitsedes lauluraamatuid.

Lüheldane, tumedajuukseline mees, kes näis olevat umbes 30aastane ning oli ilmselt juht, tõusis ruumi eesosas püsti ja tervitas meid. Ta kõrval seinal rippusid mõned rohelised plakatid, kuldne kiri peal. Ma arvasin, et need pidid olema Piibli salmid.

Juht teatas laulu ning noor tüdruk hakkas mängima klaverit. Ta mängis tõesti hästi – ta isegi ei pidanud nooti vaatama. Enamik noori laulis, ja see kõlas ilusti. Kuid mina ei tundnud sõnu, seepärast ma lihtsalt kuulasin.

Pärastpoole üks tüdruk palvetas ning siis rääkisid mitmed noored lühidalt. Ma ei kuulanud neid pingsa tähelepanuga – ma olin liiga ametis nende ja nende juhi näo jälgimisega. Enamik neist paistsid tõesti õnnelikena, kuid kaks või kolm lihtsalt istusid lõdvalt oma toolil ning näisid tüdinuina.

Siis järgnes see osa, mida ma kunagi ei unusta. Nad nimetasid seda õppetüki õppimiseks. Kõik tõusid üles ja asetaskid oma toolid ringjalt. Tammy palus mul tema kõrvale istuda ning Ted ja Marty istusid omakorda minu kõrvale. Nad võtsid välja oma materjalid ning juht palus Marty'lt Tedi ja mind klassile tutvustada. Kuigi ma olin kimbatuses, oli mul samal ajal ka hea tunne nende hulka kuuluda – see oli tore.

Siis küsis juht – tema nimi oli Warren Rhodes – kes võiks öelda õppetüki nädala teema. Kõigil noortel olid nagu mingid töövihikud, mida nad lehitsesid. Mõni heitis pilgu töövihikusse, et leida pealkirja. Kuid Marty teadis peast. Ma sattusin peaaegu et paanikasse, kui ta selle ütles – see oli „Kui sa sured“. Surm

oli selline teema, mida ma meeleheitlikult püüdsin vältida. Olin ma tulnud nüüd selleks siia, et üha uuesti seda kuulda?

Kuid see polnud selline jube arutelu nagu ma kartsin. Tammy ütles, et surnu on lihtsalt nagu magaja ega kola kuskil vaimuna ringi. Siis küsis mr Rhodes, kas ta võiks tõestada seda Piibliga ning Tammy luges: „Elavad teavad, et nad peavad surema, aga surnud ei tea enam midagi“ (Kg 9:5).

Ted näis olevat teadmishimuline. „Te mõtlete, et kui te surete, siis on sellega kõik – teiega on kõik igaveseks lõppenud?“

„Mitte lõplikult!“ vastas Warren. „Kes võib öelda Tedile salmi, mis vastab ta küsimusele?“

Keegi ei öelnud hetke jooksul midagi. Siis võttis sõna Väike-Tim. „Kas mitte see kirjakoht Johanneses, kus öeldakse, et kõik, kes on haudades, kuulevad Tema häält ja tulevad välja?“

„Hästi!“ ütles õpetaja. „Keegi lõpetab selle salmi. See on Johannese 5:29. Marty, kas sina?“

„Jah, kohe ma leian. Siin on kirjutatud: „ning tulevad välja need, kes on teinud head, elu ülestõusmiseks, aga kes on teinud halba, hukkamõistmise ülestõusmiseks.““

See kõlas mulle kuidagi tuttavana, kuid ma olin endiselt segaduses. Ted seevastu näis väga mõjutatuna. Ta tahtis teada rohkem nende kahe ülestõusmise kohta.

„Jah, Ilmutusraamat kõneleb neist,“ selgitas Tammy. „Ma arvan, et see oli 20. peatükk.“

„Miks mitte see välja otsida?“ pani Warren ette. „Tim, las Ted loeb selle sinu Piiblist ette, eks?“ Tim lappas oma Piibli lehti nagu asjatundja. „Millise salmi?“

„No võta esmalt salm 6.“

Ted luges: „Õnnis ja püha on see, kellel on osa esimesest ülestõusmisest; nende üle ei ole teisel surmal meelevalda, vaid nad peavad olema Jumala ja Kristuse preestrid ja valitsema kuninglikult ühes temaga need tuhat aastat.“

„Noh, see juba on midagi! Mõtelge, kui ma olen nagu preester ikkagi,“ naeratas ta.

„Nüüd loe just sellele eelnev salm – viies,“ lisas Marty.

„Siia on kirjutatud: „Aga muud surnud ei elustunud mitte kuni need tuhat aastat otsa saavad.“

„Kes on need muud?“ küsisin ma, rabatud omaenese hääle kuulmisest.

„Need on õelad,“ vastas Warren. „Nemad tõusevad üles teises ülestõusmises. Lugege salm 9. See kõneleb sellest, kuidas nad hävitatakse ning see ongi teine surm.“

Kõik, mida nad ütlesid, kõlas nii keerukalt, et ma sattusin segadusse. Kui inimesed magasid oma haudades seni, kuni Jeesus neid kutsub, siis kes oli see, kes ilmus vanaema Archerile? Kes oli see, keda ma olin näinud, väljanägemise ja hääle poolest nagu tädi Belle? Ma pidin teada saama; niisiis hoolimata oma kohmetusest, pahvatasin ma: „Hästi, minu tädi Belle on olnud surnud kuus aastat, ometi tuli üks, kes nägi välja ja oli ka hääle poolest nagu tema, ühel öösel minu magamistuppa. See hirmutas mind meeletult. Võite te seda seletada?“

„Oo, see on midagi muud!“ Vastas mr Rhodes. „See pidi olema üks Saatana inglitest, maskeerudes sinu tädiks. Sa tead, et Saatan oli kord kõrgeim ingel taevas, kuni ta muutus uhkeks ja kadedaks Jeesuse peale. Siis tõstis ta mässu Jumala vastu ja tal õnnestus üks kolmandik ingleid endale abiks saada. Loomulikult ta ei võitnud, ning tema ja ta õelad inglid tõugati taevast välja. Välja saadetuna siia maale, on nad üritanud sellest ajast saadik ahvatleda inimest Jumala vastu pattu tegema. Ja nemad on just ka need, kes imiteerivad inimesi, kes on surnud, püüdes meid panna uskuma, et me tegelikult ei sure – et meie hing jääb ikkagi lahus kehast kuhugi elama.“

Kui Ted seda juttu kuulas, ütles ta korduvalt endamisi „uh-uh“ ja noogutas pead. Ma mõistsin, et Warreni sõnad olid talle sügavat mõju avaldanud. Ja samamoodi mõjusid nad mullegi.

„Mu ema ütleb, et ennustajad on spiritistid ja on mestis Saatanaga,“ tähendasin ma.

„Su emal on õigus,“ nõustus Warren. „3.Moosese raamatu 19:31 ütleb Jumal: „Ärge pöörduge vaimudega ühenduses olijate ega nõidade poole, ärge otsige neid (ingl k).“ Ta luges

veelgi enam, kuid minu mõte libises teetassi pealt ennustaja, Quija laua ja „tädi Belle vaimu“ peale.

Nõrk valgusekuma hakkas tungima läbi mu segipaisatud mõtete, raasuke mõistmist ema õudusttekitavast reaktsioonist spiritismi suhtes. Nüüd hakkasin ma seda kartma samamoodi nagu tema. Tundes end sellest jõust lõksupüütuna, igatsesin ma saada vabaks.

Häälte sumin jõudis taas mu mõistusesse. „Kuidas on lugu Quija lauaga?“ kuulsin ma Tedi küsivat. „Kas te arvate, et Saatana inglid on selle taga olevaks jõuks?“

„Kahtlemata!“ vastas õpetaja. „On fakt, et minu sõbraga, kes liigselt sõbrustas Quija lauaga, juhtus midagi kohutavat.“

Ted ei öelnud midagi rohkem, kuid ta heitis mulle tähendusrikka pilgu.

„Kujutage ette, et üks inimene on segatud kõigesse sellesse spiritismi sohu,“ tõin ma ette. „Kuidas ta saab Saatanast nüüd lahti?“ Ma lootsin, et mitte ükski ei taipu, et ma mõtlesin ennast. Aga ma pidin teada saama!

Tim ja Marty vahetasid omavahel pilke ning vaatasid siis Warrenile otsa. Warren noogutas Tammy'le ja ütles: „Miks mitte kõnelda talle, Tam, oma kogemusest?“

Tüdruk kõhkles, kuid Marty kinnitas: „Räägi, Tam. Ma arvan, et sellest on kasu.“

„Hästi,“ ütles Tam, „kuid te teised peate olema kannatlikud – te kõik olete seda juba varem kuulnud.“

Kõik teised naeratasid ja noogutasid.

„Vaata, ma olin kunagi sellise probleemi ees,“ alustas ta. „Kui ma olin 12 või 13, oli mul sõbranna, kelle ema oli meedium. Ta tavatses mulle jutustada kõigist neist üleloomulikest asjadest, mida ta ema võis teha. Ja ma tahtsin näha, kas see oli tõesti nii. Niisiis hiilisin ma ühel ööl tema majja ning sõbranna viis mu tupp, kus ta ema seansse pidas. Nojah, see oli tõttõelda õudne. Laud tõusis iseenesest põrandalt üles ning kummalised hääled hakkasid kõnelema ja ma kangestusin hirmust. Kuid mulle miskitmoodi ka meeldis see judisemapanev, õudne tunne ning ma jätkasin. Aga siis avastas mu ema mu harrastuse ja ma sain peapesu – mille eest ma olen

elu lõpuni tänulik. Igal juhul selgitas ta mulle, et see oli tõesti Saatan, kes tegi seda kõike, ning ma ei tahtnud enam sellega tegemist teha. Aga Saatan minuga tahtis! Ning ta jätkas minuga suhtlemist, saates mu juurde oma käsilasi mu surnud sugulaste kujul, kuni ma kartsin ööseks magama heita. Mu närvid olid katkemise äärel. Lõpuks palus mu ema pastorit ja mõningaid koguduse vanemaid tulla meile ja palvetada minu pärast ja koos minuga. Jah, oi kuidas ma palvetasin! Ma ütlesin Jumalale, kui kurb ma olin, et ma üldse kunagi spiritismiga tegelema hakkasin ning palusin Tal mulle andestada. Ja äkitselt kadus kogu see kohutav hirm. Jeesus lükkas Saatana minust eemale ja ta ei tule enam kunagi tagasi. Ma ei oska teile ära seletada, kui imeline oli jälle vaba olla. Ja seda kõike sai vaid palve ja Jeesuse väe läbi. Ma ei suuda Teda iial küllaldaselt tänada selle eest, mis Ta tegi!“

Kui ainult minagi saaksin lahti sellest hirmukoormast, mida ma kandsin? Aga kuidas saan ma palvetada? Kas Jumal võtab mind kuulda pärast kõiki neid kahtlusi, mida ma Tema suhtes olen väljendanud? Siis mõtlesin ma, milline oli Tedi reaktsioon Tammy jutu peale. Ta näoilme ei reetnud midagi.

Kell helises ja mr Rhodes ütles: „Kena, me küll ei jõudnud läbi võtta kõiki tänase õppetüki punkte, kuid ma arvan, et me nägime õpingute praktilist lahendust. Teeme lõpupalve. Kas me langetaksime oma pea?“

Pärast palvet kutsus ta Tedi ja mind kindlasti järgmisel nädalal jälle tulema. Ma ütlesin, et ma püüan. Ja Ted ütles minu imestuseks: „On mõningaid asju, milles ma tahaksin selgusele jõuda enne järgmist laupäeva.“

Õpetaja naeratas. „Tore kuulda! Mida sa täna pärastlõunal teed? Kas sina ja Marty ei saaks tulla meile täna koju külla? Liz ja mina ei ole midagi tänaseks plaaninud – vähemalt mitte seniks, kui lapsed lõunauinaku on ära teinud.“

Marty vaatas Tedile otsa ja küsis: „Mis sa sellest arvad? Mul ei ole midagi ees.“

„OK, see on suurepärane!“ Siis vaatas Ted minu poole. „Hei, Barbie, kas sinagi ei tahaks tulla?“ Ta pöördus mr Rhodesi poole. „Kui Warrenil midagi selle vastu pole.“

Õpetaja naeratas. „Miks mitte! Võta Tam ja Cindy ka kaasa. Meil saab olema tore koosviibimine.“

„Oh, ma arvan ka nii!“ ütlesin ma. Siis tundsin ma süümepiinu, sest olin öelnud mr Krugerile, et ma olin nii haige, et ei saanud tööle minna. Aga ma olin olnud sel ajal, kui ema talle helistas.

Marty ja Ted astusid koos minuga kirikusaali ning me istusime ema ja kaksikute kõrvale. Ma olen kindel, et see oli suurepärase jutluse, mida pastor Bruce pidas, kuid ma ei kuulnud sellest peaaegu sõnagi. Mu pea oli liiga täis asju, millest me olime hingamispäevakoolis rääkinud, nii et sinna enam muud ei mahtunud.

Kui koosolek lõppes, rääkis Marty oma isaga ja ütles siis Tedile ja mulle, et ta tuleb umbes pool kaks meile järele, et viia meid mr Rhodesi juurde. Ma võisin näha, kui rahulolev oli ema, et ma sinna lähen. Jimmy ja Julie olid nii ääretult erutatud, et ma peaaegu imestasin, miks nad ei palunud ka kaasa tulla. Ja ma keelasin neil teha ainsatki nende „meeldivat“ märkust, kui Ted meile sisse astub.

Esimest korda kahe nädala jooksul ei muretsenud ma kaksikute pärast sel ajal, kui mina ära olin. Vestlus Warreni kodus pühkis murevarju eemale.

Ted ütles, et talle meeldiks uskuda kõike, mida ta oli kuulnud. Kuid kuidas ta võib olla kindel, et Piibel on tõde? Kuidas võiks ta tegelikult TEADA, et selle taga oli Jumal?

„Nojah, kuid kas on põrmugi raskem uskuda Jumalasse kui uskuda Saatanasse?“ päris Marty.

„Tead, ma olen selle peale mõtelnud,“ vastas Ted. „Ma olen oma silmaga näinud Saatana töö ilminguid, seepärast ma arvan, et TA eksisteerib.“

„Ted,“ ütlesin ma, „mina olen näinud isegi rohkem asju, mis veenavad, et Saatan tegutseb. Seepärast ma arvan, et ma tegelikult usun Jumalat ka.“

„Jah, see on tõepoolest üks põhjus Jumala olemasolu uskuda,“ tähendas mr Rhodes. „Kuid Piiblis eneses on suurel hulgal veenvaid tõestusi. Me õpime seda kõike edaspidi, kui te olete huvitatud.“

„Kindlasti!“ vastas Ted.

Tund aega hiljem kuulsime me magamistoa ukse kriiksumist ning paar sekundit hiljem piilus väike blond tüdrukutirts, pealtnäha umbes 2aastane, ukse vahelt sisse. „Oi-oh-oh,“ naeris Warren. „Sealt tuleb segaja!“

„Warren, häbene!“ ütles Cindy.

„Sa tead, et ma ainult naljatan. Ta on armsaim väike segadusetekitaja kogu maailmas. Tule sisse, Sally!“

Tüdrukutirts jooksis naerdes tema juurde ning haaras tal põlvede ümbert kinni. Warren tõstis ta sülle, tüdruku väike blond vend sai omakorda tema sülle, püüdes peita oma häbelikku naeratust suu pärani avamisega. Nad olid nii oivalised, nii Jimmy ja Julie moodi aastaid tagasi.

„Kas me läheme nüüd metsa, isa?“ küsis väike poiss.

„Üsna varsti,“ vastas ta isa.

See oli meile märguandeks lahkuda.

„Me peame laskma sul põnnidele antud lubadust täita,“ ütles Marty. „Lähme, noored!“

Kui me lahkuma hakkasime, küsis Ted: „Millal me jälle kokku saame?“

Warren vaatas naise poole. „Ükskõik millal, arvan ma.“

„Jaa! Te olete alati teretunud!“ naeratas Liz.

„Jah, aga kas te ei võiks järgmisel korral minu koju tulla,“ kutsus Ted. „Minu kodused on harva kodus.“

„Me võime just nii teha,“ nõustus Warren.

„Kuidas oleks kui homme?“ küsis Ted. Ta oli ilmselt erutatud.

„Kas sobib, Liz,“ küsis mr Rhodes abikaasalt.

„Jah, Warren. Sina mine. Ma kavatsesin küll veidi ömmelda.“

„Mis kell?“ tahtis Cindy teada.

„Kuidas kell kolm sobib?“ pani Ted ette. Kõik olid nõus. Välja arvatud mina. Ma ei öelnud siiski midagi, ometi ei tahtnud enda pärast ka aega muuta. Mr Kruger oli juba vihjanud, et ta võib-olla võtab Lila tagasi. Ja kuna tulemas oli koolivaheaeg, siis on tema kodused kahtlemata nõus tema uuesti tööle asumisega.

Marty viis Tedi ja minu autoga koju. Warren ütles, et ta viib Tammy ja Cindy, kuna läheb metsa minnes sealt mööda.

15.peatükk

Kui Ted koos minuga meie majja astus, tegid kaksikud kohmaka sööstu akna juurest diivanile, jättes kardinal õõtsuma. Ema astus välja söögitoast, laialt naeratades. „No kas oli tore pärastlõuna Rhodesite juures?“

„Meil oli väga huvitav vestlus,“ vastas Ted. „Nii palju uusi mõtteid pole ma kunagi varem kuulnud.“

„No tore! Hea meel, et teile meeldis. Warren Rhodes on tõesti tore noormees, eks ole?“

„Tõepoolest!“ ütles Ted. „Ja ta tuleb homme minu juurde. Me uurime veel igavese elu ja surma ja selliste asjade teemal. Barbie tuleb ka ning veel mõned noored.“

„Oi, aga kas sa homme tööle ei pea minema, Barbie?“ küsis ema.

Tedi suu vajus lahti. „Oeh, ja ma mõtlesin, et sa saad tulla.“ Ta näis sama pettununa kui mina.

Just siis ma otsustasin, et mr Barrettil oli õigus. Ma pean loobuma oma tööst. „Ema, ma oleksin pidanud rääkima sellest asjast juba varem. Juhataja ütles, et kui ma ei loobu tööst ja ei võta iga päev järeleaitamistunde koolitöös, kukun ma kahel või kolmel eksamil läbi. Ja ta oli saanud nõusoleku kahelt õpetajalt, et nad jäävad kauemaks ning aitavad mind, iga päev – nii et ma olen õnnelik, et nad mulle sellist vastutulelikkust osutavad.“

Ema reaktsioon hämmastas mind. Ta tuli mu juurde ja kaisutas mind. „Oo, see on tore, kullake! Sa ei peaks muretsema pere majandusliku kindlustamise pärast sel määral nagu sa teed ja ma olen rõõmus, et sa töölt lahkud.“

Kuid see polnud midagi võrreldes sellega, mis järgnes. Kui Jimmy ja Julie kuulsid, et ma töölt ära tulen, viskasid nad

hundiratast ja tegid kukerpalli ja igasuguseid muid trikke, mida nad Lenny ja Sandy Hallilt õppinud olid.

Ema palus Tedi jääda õhtusöögile. „Olen kindel, et Barbie pole vastu!“

„Oi, ema, palu muidugi. Loomulikult pole ma vastu. Kas sa saad jääda, Ted?“

„Saan küll, aitäh!“

Miks ema järsku nii külalislahke oli, kuigi ta mõned päevad tagasi teda nii kahtlustanud oli? Kas fakt, et Ted oli ilmutanud huvi usu vastu, oli muutnud teda ema silmis auväärsemaks? Olgu põhjus mis tahes, ma olin rõõmus, et ta jäi. Kuid ma arutlesin vaikselt, mida Ted ema suhtes tundis.

Ma ei olnud valmistunud selleks, mis järgmisena juhtus. Ted ja mina istusime elutoas ja ema läks kööki. Umbes viie minuti pärast saatis ta Julie meie juurde kahe klaasi greibimahla. Tema järel tuli Jimmy salvrätide ja mõnede kookidega.

Nojah, see oli emast tõesti kena, mõtlesin ma. Kuid siis tulid kaksikud tagasi oma klaasidega ning istusid põrandale just meie ette. Jimmy kummutas oma mahla umbes kolme sõõmuga alla ja pühkis siis käeseljaga suu puhtaks.

„Hei, kus su salvrätik on?“ küsisin ma ning ta rabas rätiku ja pühkis oma käed sellesse.

„Kas tahate teada, mis me täna hingamispäevakoolis tegime?“ küsis ta.

Ma ümisesin protesteerivalt ja kui Ted ütles: „Väga, jutusta mulle kõigest,“ tegin ma talle grimassi.

Siis astus sisse ema. „Jimmy, võib-olla tahavad Barbie ja Ted vestelda. Ehk läheksite te Juliega teise tuppa ja mängiksite Piiblimängu või midagi säärast?“

Kuid Ted hüüatas: „Ei, ei! Las nad jääda! Ma tahan kuulda nende klassist.“

„Nojah, me alustame alati lauludega – ma oskan juba mõnda neist ka. Aga jutustus – see on selline osa, mida ma tõesti armastan...“

„Mina ka!“ hõiskas Julie vahele. „Jutusta neile Aadama ja Eeva lugu, Jimmy!“

„Hästi! Ma jutustan, kui teil on niipalju kannatust. See oli siis, kui Jumal tegi Aadama ja Eeva viimasel loomisnädala päeval.“

„KUUENDAL PÄEVAL!“ parandas Julie.

„Nii ma just ütlesingi, viimasel päeval.“

„Ohoo, viimane päev oli seitsmes päev, ja see oli hingamispäev!“ tuletas ta vennale meelde.

„Noh, hästi! Kuuendal päeval. Igal juhul tegi Jumal alguses Aadama ja siis tegi ta Eeva ühest Aadama küljeluust. Ja siis ütles ta neile, et nad võivad süüa igast puust aias, välja arvatud ühest erilisest puust... mis selle nimi nüüd oligi, ema?“

„Hea ja kurja tundmise puu.“

„Jah, just see,“ noogutas Jimmy. „Ja Ta ütles, et kui nad söövad selle puu otsast õuna, siis nad surevad.“

„Aga see ei olnud tegelikult õun,“ selgitas Julie. „See oli lihtsalt mingit sorti puuvili.“

„Kuule, mina räägin seda!“ tõreles Jimmy. „Igatahes Eeva sõi seda. Aga enne kui ta seda sõi, oli veel üks asi. Vaata, see madu tuli puu otsast alla...“

Õde katkestas teda jälle: „Ja tegelikult oli see Saatan.“

Mu vend lihtsalt raputas pead ja pööritas silmi. Siis Jimmy jätkas. „Nojah, see madu ütles Eevale: „Kuule, kas see pole hea väljanägemisega? Proovi seda, see meeldib sulle! Ja peale selle teeb see sind tõeliselt targaks... sama targaks nagu Jumal ise.“ Noh ja Eeva kuulas teda ja ta võttis õuna...“

„Sa unustasid ühe osa vahelt ära!“ hüüatas Julie. Jimmy oli kibestunud, siis, loobudes jutustamast, lubas ta õel loo lõpetada.

Julie jätkas: „Ja ta ütles: „kas Jumal on teile öelnud, et te surete, kui te sööte seda puuvilja?“ Ja Eeva ütles: „Jah.“ Ja siis madu ütles: „No aga vaata mind! Mina sõin ja ma ei ole surnud. Tule ligemale ja proovi ka. See ei tee sulle kurja!“

„Hästi! Kas sa lubad nüüd minul lõpetada?“ palus Jimmy.

Ted naeratas kaksikute püüde üle üksteist üle trumbata, kuid ta näis olevat ka ärevil. „Kuulake,“ pani ema ette, „miks mitte lugeda seda koos Piiblist.“

„Hea mõte,“ nõustus Ted ning ema tõi oma Piibli laua peale.

„Minu õpetaja ütles, et see on kohe alguses, ema,“ ütles Julie.

„Ma tean, kallis.“ Ema avas oma Piibli 1.Moosese raamatu 1. peatüki kohalt. „Kes tahaks lugeda?“

„Mina võin,“ pakkus Ted. Ja kui ta oli kaks peatükki läbi lugenud, ütles ta: „Milline rumalus oli kuulata Saatanat!“

„Jah, aga Aadam ja Eeva ei surnud sellel päeval,“ tähendasin mina.

„Ei, aga nad hakkasid seda tasapisi sellest päevast alates,“ seletas ema. „Lõppeks nad surid. Nad ei oleks kunagi pidanud surema, kui nad poleks söönud seda vilja. Ja tõsi on, et Saatan – kurat – on öelnud sellest ajast alates, et nad TEGELIKULT ei surnud – et ainult nende kehad surid, kuid et nende hinged elavad igavesti. See on tema suur vale ja sellele samale ongi spiritism rajatud.“

„Hmm. Nojah, aga mina tunnen mõningaid omaelisi, kes kuuluvad teistesse kogudustesse ja usuvad just nii,“ nentis Ted.

„Jah,“ nõustus ema. „Saataka vale on mitmetes kogudustes vastu võetud. Nad usuvad, et sa lähed taevasse – või su hing läheb – siis kui sa sured. Või läheb see hoopis põrgusse või puhastustulle.“

„See on väheke keeruline, kas pole?“ ohkas Ted.

Kuigi ma temaga nõus olin, tahtsin ma veel kuulda – niipalju vähemasti, et ma tõesti sellest aru saaksin. Ted tahtis ka. Siis tegi Jimmy toreda ettepaneku. „Sellest kõigest räägitakse meie Piiblijutustuste raamatus. Seal on see lihtne. Tahate seda lugeda? See on mu toas.“ Enne kui me vastata saime, oli ta läinud. Poole minuti pärast oli ta tagasi, raamat kaasas.

„Aga Jimmy,“ vaidles ema vastu, „võib-olla ei taha Ted seda lastepärasest esitusest lugeda.“

„Oo, tahan küll! Ma tahan oma peas asjad selgeks saada. Ja kui keegi on kirjutanud seda lihtsamaks keeleks, siis on see just see, mida ma ootan.“

„Siin see on!“ kuulutas mu vend laia naeratusena. Ma suutsin vaevu uskuda seda, mis oli juhtunud.

Ted hakkas seda endamisi lugema, siis teatas: „Hei, Barbie, kuula seda...“ Ta luges ja mina kuulasin – jutustust, kuidas Jumal ja Jeesus koos otsustasid päästa Aadama ja Eeva ja kõik teised nende pattude tagajärjest – surmast. Ma polnud tegelikult kuigi palju mõelnud varem sellele, miks Jeesus suri ristil. Kas Ta oli tõesti kogu selle agoonia läbi teinud minu pärast? Kas Ta tõepoolest armastas MIND nii väga? Ajal, mil Ted luges, mõtlesin ma, et kui Ta tõesti armastab meid nii väga, siis võib-olla, võib-olla... kuid oli nii palju seda, millest ma aru ei saanud. Kui ma ainult saaksin samasuguse kogemuse nagu Tammy!

Siis hakkasin ma tajuma vaikust toas. Kõik istusid ja vaatasid mulle otsa. Ema ütles: „Kas pole imeline see, mida Jeesus meie heaks on teinud?“

Ted sügas pead. „Ma arvan, et see on arusaamise algus. Näib, nagu oleks olemas kaks poolt – hea ja halb, nagu Jeesus ja kurat. Ja nad on omavahel vastuolus. Ning meie oleme miskitmoodi nende kahe vahel ning nemad võitlevad meie pärast.“

„Sul on õigus,“ ütles ema, „ja meil tuleb lihtsalt valida, kumma poolel me tahame olla.“

„Ja Saatan seab meile igasse kohta kõiksugu lõkse üles!“ lisas Jimmy.

„Aga ära kunagi unusta,“ rõhutas ema, „et Jeesus on tugevam kui Saatan. Kõik, mida me teha saame, on hüüda appi Tema nime, ning Tema sunnib Saatana meist lahkuma.“

Oeh, kuidas ma tahtsin seda uskuda – TÕELISELT uskuda! Ma peaaegu uskusin, kuid ma mõtlesin, et ma pean esmalt seda toimimas NÄGEMA, enne kui ma selle tõeliselt vastu võtan. Kuna hakkas pimenema, lülitas ema sisse lambi. „Ted, kas sa tahad meiega palveks ühineda?“ tegi ta ettepaneku. „Hingamispäev on möödumas.“

„Jah, ma pole seda kunagi varem teinud, kuid ma tahan proovida.“ Ma soovisin, et mul oleks natukenegi tema endastmõistetavust.

Ema palvetas ja siis kaksikud. Ma tahtsin tegelikult ka, aga ma ei suutnud lihtsalt alustada, Siis kuulsin ma Tedi häält. Paluva, leebe häälega ütles ta: „Armas Jumal, ma ei tea Sinust veel kuigi palju, aga ma tahan Sind tundma õppida. Seepärast aita mul, palun, teada saada, mida mul tarvis on teada, ja aita Barbiet ka. Aamen.“

Siis vallandus midagi mu kangekaelses mõistuses ja ma hakkasin nutma. Ja sel ajal, kui ma nuuksusin, ahmisin ma: „Jah, Jumal, ka mina tahan seda. Palun, aita mind!“ Ja siis olid ema ja Ted mu kõrval, mu ema naeratas ja nuttis ühtaegu. Ta embas mind tugevasti ja Julie ja Jimmy samuti. Lõpuks ütles Ted: „Aga kuidas minuga on?“ Siis embas ema ka teda ja Ted naeris ja ütles: „Nojah, ma ei mõelnud just seda!“

Siis ütles Jimmy: „Ta mõtleb, et ka TEMA tahab Barbiet emmata!“

„Ära arvasid,“ noogutas Ted.

„Tee seda!“ ütles ema talle. „See on õnnelikem hetk, mis mul elus üle pika-pika aja on olnud!“

Tedi embamine oli lühike, kuid oh, nii hea! Ometi oli rahu tunne, vabanemine kohutavast hirmust, mis mul oli olnud, kaugelt imepärasem.

Pärast seda, kui Ted lahkus, jutlesime me emaga kaua aega. Julie ja Jimmy lihtsalt istusid ja kuulasid. Kui ema kuulis teetassi pealt lugeja ettekuulutust surmast, hüüatas ta: „Oh vaat, milline kohutav pinge sul oli! Ma olen nii tänulik, et sa oled tulnud tagasi Jumala juurde. Sa võid anda kõik oma kartused Tema kätte, kõik oma mured.“

„Aga kuidas sinu muredega on? Kuidas on sinu ja isaga?“ „Jah, ma palvetan ka selle pärast. Ja ma usaldan nüüd lihtsalt Jumalat. Tema näitab meile, kuidas edasi elada, isegi siis, kui me ei tea, mida isa ette võtab.“

„Kuid ema, nii ränk on mitteteadmised!“

„Jah, on küll. See pidi mind hulluks ajama, seni kuni ma õppisin lihtsalt usaldama oma probleemeid Jeesusel.“

„Ma soovin tõesti, et ma seda teha saaksin, kuid ma ei tea, kuidas.“

„See nõuab usku, kallis. Ja usk kasvab kogemuste kaudu. Kas räägin sulle, mis mind tõeliselt kasvatas – otse täna?“

„Jah, ema. Mis siis?“

„Sina, Barbie!“

Hämmastatuna raputasin ma pead. „Mina küll mitte, ema.“

„Aga just! Ma olen juba nädalaid palvetanud, et sa annaksid oma südame Issandale ja leiaksid rahu, mille mina leidsin. Ma olin sinu pärast nii ärevuses, et sa lööksid lahku sellest teetassi pealt lugejast ja Quija lauast! Oh, kuidas ma palvetasin. Ja nüüd on Jumal mu palvetele vastanud. Mõistad sa? Kui Tema armastab meid nii palju, et seda meie heaks teha, kas me ei peaks siis usaldama Teda, et Tema kannab meie eest hoolt ning teeb seda, mis on parim meie tuleviku jaoks?“

„Ma loodan küll nii, armas ema.“ Ma soovisin, et ma oleksin võinud olla nii kindel nagu tema oli.

Julie ja Jimmy olid tavatult rahulikud. Nüüd küsis Julie: „Barbie, me ei pea enam kartma, ega ju?“

„Kartma, mida?“ päris ema.

„Kartma, et keegi meist sureb.“

„Ei, Julie, me ei pea,“ julgustas teda ema. „Loomulikult me teame, et kunagi me peame surema, kui me vananeme. Kuid meil ei tarvitse ealeski karta surma, niikaua kui me armastame Jeesust ja tunnistame oma patud iga päev üles, nii et Tema saab need meile andestada.“

„Aga kuidas jääb isaga?“ hüüdis Jimmy. „Tema ei armasta Jeesust. Kui temaga midagi juhtub, peab ta kord ära põlema, on nii?“

„Oh, Jimmy,“ ütles ema. „Me palvetame tema pärast ikka edasi, et temagi hakkaks ühel päeval Jumalat armastama.“

„Jah, ma igatsen ta järele. Ma palvetan, et ta tuleks tagasi.“

„Palveta lihtsalt nii, et ta teeks seda, mis on parim, mida Jumal temalt ootab,“ manitses ema. „Sa tead, et me ei saa alati seda, mida me tahame. Vahel ei tee Jumal just nii nagu meie tahame, kuid Ta teeb alati seda, mis on meile parim. Ja Ta ei saa sundida isa tagasi tulema, kui isa ei taha.“

Kuigi Jimmy polnud asjas veendunud, ei öelnud ta rohkem midagi. Ema teatas, et temal ja Juliel on aeg voodisse minna

ning Jimmy astus aeglaselt oma toa poole. Aga Julie saatis emale paluva pilgu ning tuli minu kõrvale istuma.

„Barbie,“ ütles ta, „ma olen rõõmus, et sa nüüd Jeesust armastad, nii et sa ei pea enam kurb olema.“ Ta pani käed ümber mu kaela ning suudles mind põsele.

Kinkinud talle oma parima naeratus, ütlesin ma: „OK, õeke! Kujuta ette, et ma ei saa kunagi olla kurb, kui mul on selline väikene õde nagu sina, läheduses.“

„Barbie“ Ma ei ole väikene!“ Ta püüdis teha pahast nägu, kuid lõpetas naeruga.

„Nüüd mine vannituppa!“ ütlesin ma. „Ja kui te olete valmis voodisse pugema, tulen ma ja annan teile head-ööd musi.“ Ma vaatasin ema poole. „Ema loeb teile juttu, kas jah?“

„Jah, aga sina pead kuulama,“ nõudis Julie. „Mulle meeldib, kui sina oled mu juures, kui ma magama lähen.“

Veel kaua pärast seda, kui kaksikud olid uinunud, ei olnud mina ikka voodisse läinud. Lõpuks teatas ema: „Ma lähen puhkama, Barb. On parem, kui ka sina kohe varsti voodisse lähed.“

Oma toas kuulasin ma Julie vaikset hingamist. Ta näis hallist kumava nõrga valguse paistel nii armas ja rahulik. Pärast kaalutlemist, kas ma saan lülitada oma lambi põlema ja lugeda, ilma et ma teda üles ajaksin, otsustasin ma seda mitte teha. Lahti riietumata heitsin ma lihtsalt voodikatte peale pikali. Mu peas keerlesid päevasündmused. Asjad olid hommikust peale võtnud kindlapeale teise pöörde. Kas Ted oli sama segaduses nagu mina?

Kuidas võis see kaunis rahu, mida ma olin kogunud meie palvete ajal, sulada nii kähku?

16. peatükk

Kuulanud pisut aega oma taskuraadiot – ma kasutasin kõrvaklappe, nii ei ajanud ma Juliet üles – hakkasin ma lõdvenema. Ma hakkasin meelde tuletama punkte, millest me

Warreniga rääkisime ning siis asju, mida ema ja Ted ja mina olime kõnelnud ning meie palveid. Osake sellest rahust tuli tagasi ning lõpuks ma uinusin.

Umbes keskööl äratas miski mind üles. See polnud müra ega mitte ka valgus. Pigem oli see midagi raskesti tajutavat. Kui ma püüdsin seda määratleda, tundsin ma toas müstilist jõudu, isiku juuresolu. Mu voodi jalutsis hakkas see omandama kuju – isa! Kuid ta polnud ju surnud! Kas kurjad vaimud maskeerivad end ka elavateks inimesteks? Või oli see tõesti isa? Ma tõusin voodis istuli ja näpistasin end, et teada, kas see on ilmsi. Kogu, mis näis isana, lausus: „Sa oled nüüd minu oma Barbara. Sul pole mõtet püüda ära minna. See on asjatu.“

Ma päästsin valla kohutava karjumise. Siis sähvatas mu peast läbi Tammy kogemus. „Jeesus!“ kisendasin ma. „Kallis Jeesus! Päästa mind! Kihuta Saatan minema, palun!“

Ema tuli peaaegu jooksuga tuppa, vaim urises võikalt ja põgenes.

„Oi, ema,“ nuuksusin ma. „Ta tuli tagasi! Saatan! See oli kohutav. Kuid ta läks nüüd ära, Jeesus sundis teda lahkuma.“

Ema istus mu voodile ja pani käed mu piha ümber. Tundus olevat nii hea panna pea ta õla najale ja lihtsalt lasta pisaratel voolata. Ma ei tea miks, aga Julie isegi ei ärganud.

Nüüd ma teadsin kindlasti, et Jumal aitas mind. Kuid ma imestasin, miks Ta seda tegi. „Sellepärast, et ta on armastav ja imepärane Jumal,“ selgitas ema. „Ta süda hõõgub armastusest kõigi nende vastu, kes teda armastavad ning Ta on otsekohe haaratud, kui üks Tema lastest Tema poole pöördub.“

„Oi, ema,“ ütlesin ma. „Ma usun seda. Ma hakkan ka Teda armastama.“

„Me peaksime olema tõesti väga tänulikud Talle selle eest, mis Ta meie jaoks igal hetkel teeb. Me saame näidata Talle oma armastust ja austust sellega, et me Talle kuuletume.“

„Ma tahan seda! Mis sa arvad, mida Ta soovib, et ma teeksin?“

„Kõigepealt saame me rääkida kellelegi sellest, mida Ta meie heaks on teinud.“

„Oo, ma teen seda kindlasti! Mida veel?“

„Nojah, ma olen kindel, et Ta soovib, et me peaksime Tema käske.“

„Ma arvan, et ma seda juba teen, kas mitte, ema?“

„Jah, üpris paljus, välja arvatud neljanda käsu, hingamispäeva käsu osas. Ja kui sa tuled praegu töölt ära, siis pole sul sellega mingit probleemi.“

Mu rõõm pöördus järsku hämminguks. Tõsi, ma olin öelnud, et ma lõpetan mr Krugeri juures töötamise, kuid seda tuli mul teha sellepärast, et vältida läbikukkumist kolmel eksamil. Ning tõesti – nüüd näis läbikukkumine palju soovimatum kui nälgimine! Kuid et loobuda tööst hingamispäeva pidamise pärast? Nojah, ma polnud sellele kunagi varem mõelnud.

„Aga ema, sa tead ju, kui hädasti me vajame raha!“

„Jah, me vajame küll,“ möönis ta. „Kuid Barbie, Jumalal on teised teed, et meid sellega varustada, kui me talle sõnakuulelikud oleme.“

„No näiteks?“

„Me peame lihtsalt usaldama Teda ja ootama ning vaatama.“

Kuigi ma ütlesin OK, ei olnud ma nõus nii lihtsalt oma tööd jätma.

Ma läksin pühapäeva pärastlõunal tööle natuke varem. Mr Kruger näis mind nähes olevat üllatunud. „Ahah, sa ilmselt tunnend ennast paremini,“ tähendas ta. „Mis üldsegi lahti oli?“

„Ma arvan, et ma olin lihtsalt ülierutatud mitmete asjade pärast.“

Ta kortsutas kulmu. „Barbara, näib, et sa oled viimasel ajal väga tihti ülierutatud. See segab ka sinu tööd. Ma olen tõsiselt mõelnud Lila tagasikutsumisele.“

„Oi, aga mul on nüüd kõik korras, mr Kruger,“ ütlesin ma. „Nüüd, kus olen leidnud Jeesuse, usun ma, et kõik laabub. /Aga kuidas saab hingamispäevaga? küsisin ma eneselt./ Te teate, et ma tõesti vajan seda tööd.“

„Ma usun küll, kuid ma olen juba küsinud Lila käest, kas ta tahaks tulla tagasi ning ta ema andis meelsasti suveks nõusoleku.“

Mu mõtted tiirutasid peas ringi. Siis mõtlesin ma ema vastusele minu küsimuse peale, millega ma saan näidata Jeesusele, et ma Teda armastan. Kuid kui ma hakkam pidama hingamispäeva, siis mis saab rahast, maksudest ja Juliest ning Jimmyst, kes üksi koju jäävad? Nüüd oli kõik jälle segamini.

„Jah,“ jätkas mr Kruger. „Ma tahan sinuga otsekohevalt rääkida. Ma otsustasin palgata suveks tööle Lila. Võib-olla pärast seda, kui su asjad on selgunud, saan ma sind jälle kasutada.“

„Te tahate öelda, et ma olen vallandatud, ja kohe nüüd?“ ahmisin ma õhku.

„Einoh, mitte just seda, sa võid täna õhtupoolikul olla, kui sa soovid, kuid homsest alustab Lila.“

See pealelõuna oli pikim, mis mul eales oli olnud. Kuid kui ma lõpetasin, ootas mind väljas Ted. Oli nii hea lihtsalt näha teda seal, lai naeratus näol. Madalale vajunud pealelõunapäike moodustas otsekui mingi kuma ümber ta käharate pruunide juuste.

„Hei, Barb!“ tervitas ta, haarates mul käest. „Ma tulin lihtsalt sind koju saatma. Ja ma tahtsin rääkida sulle meie koosolemise minujuures.“

„Oi, Ted! Ma olen nii rõõmus, et sa siin oled! Ma vajan tõesti kinnitust. Mr Kruger laskis mu just töölt lahti.“

„Laskis lahti? See on hirmus, Barb!“ Ja sel hetkel nägin ma Lilat eemalt tulemas.

„Hei, teie! Nii kaua aega pole näinud. Mis teil plaanis on?“

Me mõlemad tervitasime teda ja siis ma ütlesin: „Lila, ma tean, et sa tuled mr Krugeri juurde tagasi, ja see on hea.“

„Oh, mul on hea meel, et sa nii ütled, Barb. Ma kartsin, et sa oled pahane.“

„Nojah, ma just hakkasin Tedile seletama, et see on ilmselt vastus mu ema palvele.“ Ma jutustasin neile, kuidas ta oli palvetanud minu pärast, et ma saaksin kristlaseks ja nüüd ma olengi seda. „Ja kuna ma armastan Jeesust, siis tahan ma

kuulata ka Tema sõna,“ selgitasin ma. „Üks Tema käskudest kutsub üles pidama pühaks hingamispäeva ning see on seitsmes päev nädalas. Seepärast ei saaks ma igal juhul Krugeri juures sel päeval töötada. Kuid mul ei olnud küllaldaselt usku, et loobuda oma tööst. Niisiis usun ma, et Jumal tegi mulle otsustamise kergemaks sellega, et mr Kruger mulle koha üles ütles.“

„Ah niiviisi on asjad!“ Lila vahtis mulle otsa sellise näoga nagu oleksin ma aru kaotanud. Aga Ted lihtsalt naeratas ja vangutas pead.

„Ära muretse,“ ütles ta mulle. „Jumal kannab teie eest hoolet ilma selle töö eest saadava rahatagi.“

„Äh, mis teie kahega ülepea lahti on? Ma ei ole teid kunagi sellistena näinud.“

„Me otsustasime järgida Jeesust,“ teatas Ted. „Ja ma olen päris rõõmus, et sa leiad, et me oleme muutunud. Kuid me oleme endiselt sõbrad, on ju nii, Lila?“

„Jah, aga ma pean nüüd jooksuma, nägemiseni!“

„Mm, ma just kaalutlesin, mismoodi öelda Lilale, et ma olen nüüd kristlane,“ sosistasin ma Tedile. „Kujuta ette, et Issand leidis, et on parem, kui ta mind selleski asjas aitab.“

„Ma ei taipa tegelikult ikka veel seda hingamispäeva asja,“ vastas Ted.

„Nojah, aga ma olen kindel, et meie sõber Marty võib seda sulle selgitada. Ja Warren – ta näib Piiblist kõike teadvat.“

„Aga kuidas sa hakkad hingamispäeva pidama, kui sa ei tea, miks?“

„See on üks kümnest käsust,“ vastasin ma. „Aga ma pean ka veel palju õppima, tead küll. Ja kuule! Sa pidid mulle hakkama rääkima pärastlõunasest koosviibimisest.“

„Oh jaa. Noh, me rääkisime peamiselt Jeesusest, kuidas ta jättis taeva ja tuli siia maale nagu väike laps ja kasvas siin suureks ja näitas inimestele, kuidas elada õigesti ja siis lõpuks laskis ennast risti lüüa ohvrina meie pattude eest. Ma ei mõista, kuidas Ta võis seda teha! Kujuta ette, ma lihtsalt ei suuda mõista sellist armastust.“

„Mõistan,“ nõustusin ma. „See paneb mind tundma ennast nii väikese ja nii isekana.“

Kui me jõudsime meie tänavanurgani, ütles Ted, et me kohtume homme. „Ainult mõned päevad veel koolis käia, ja siis on vabades!“ hõiskas ta.

„Ja mida siis sina tegema hakkad, lähed tööle?“ küsisin ma.

„Ei, kuuks ajaks lähen isale külla, arvan ma. Kuid kes teab, kas ta mind sel korral tahab vastu võtta. Kui ei, siis ma arvatavasti tiirutan siinsamas ringi – võib-olla saan natuke muruniitmise tööd või midagi sarnast.“

„Arva ära, ka mina jahin tööd. Kuid ilmselt saab olema küllalt raske leida midagi, kus laupäev on vaba.“

„Tõsi ta on. Kuid kuula, Barbie. Ma usun, et me oleme nüüd õigel teel, koos Jumala ja Jeesusega. On ju?“

„Jah, Ted, arvan samuti,“ vastasin ma vaikselt.

„Nagemiseni. Nagu ma ütlesin, homme näeme.“

Harjumuspäraselt peatusin ma meie postkasti juures, siis aga tuli meelde, et oli ju pühapäev. Kuid millegipärast avasin ma ikkagi kasti ja minu imestuseks avastasin ma seal ümbriku, aadressi pool all. Julie pidi selle eile, kui ta posti järel käis, olema maha jätnud. Kui ma selle välja võtsin, selgus, et see oli kiri isalt. Kuid nüüd kandis see postitemplit „Kansas City“. Miks pidi ema just täna minema aitama mrs Bowmanil hingamispäevakooli plaane koostama? Kuid vähe aja pärast jõudis ta koos kaksikutega tagasi koju ning üheskoos sõime me õhtust. Keegi ei maininud kirja ja ma isegi arvasin, et kaksikud ei teadnud sellest midagi. Nagu ikka, pesin mina nõud, Julie kuivatas ning Jimmy tühjendas prüginõu. Kogu aeg vaevas mind uudishimu, kuid ema ei avanud kirja enne, kui Jimmy ja Julie läksid välja mängima. Kui ta seda luges, nägin ma, kuidas ta kahvatas. Umbes viie minuti pärast ulatas ta selle mulle, käed värisemas.

Kiri algas nii: „Kallis Laura. See on viimane kord, kui sa minust kuuled enne kui me kohtume kohtus lahutuse pärast. Ma olen leidnud imepärase sõbra, kes aitab mind rahaliselt. Me kavatseme abielluda niipea, kui lahutus on lõpetatud. Ta on põnevil nägema lapsi, ning me tahame võtta kaksikud oma

hoolde. Tal on kuueaastane poeg ning lapsed seltsivad üksteisega. Ma loodan, et sa oled selle plaaniga nõus. Sulle jääb seltsiks Barbie ning sa ei pea ülal pidama Jimmy't ja Juliet...“

Suutmata edasi lugeda, vajusin ma toolile. Ema ja mina vaatasime teineteisele lihtsalt otsa ja raputasime pead. Lõpuks lausus ema: „Hästi, ta saab lahutuse, aga ta ei saa Juliet ja Jimmy't. Ma võitlen nende eest kasvõi surmani!“ Mõne minuti istus ta mõttes. Siis sõnas ta: „Ei! Ma palun Jumalat selle asja pärast. Ma tean, et Tema saab selle probleemi lahendada. Ma olen kindel, et Tema on sama ärevil kui minagi selle pärast, et mu lapsed saaksid kristliku kasvatuset. Tule, Barbie, palvetame kohe nüüd!“

„Jah, hästi, ema, aga pea meeles, et ma olen selles kõiges nii kogenematu.“

Ema naeratas mulle nii julgustavalt, et ma tundsin ennast kindlamini. Oli tõesti tore olla Temaga jälle heas vahekorras.

Just siis, kui me olime lõpetanud oma palve, kuulsime me samme välistrepil. Me vaatasime emaga teineteisele küsivalt otsa. Mida me kaksikutele ütleme? Nad erutuvad kindlasti isa otsuse peale ning see on nende jaoks kohutav kogemus, kui nad peavad valima, millise vanema juurde elama jääda. Kuid veel hullem on, kui see kõik neile täieliku üllatusena tuleb.

Julie raputas ukse lahti, kisades: „Ema, kas Lenny ja Sandy võivad natuke meie juurde mängima tulla? Nende ema läks poodi.“

„Hästi. Pooleks tunniks või umbes nii. On juba peaaegu magamamineku aeg.“

„OK!“ hüüdis Jimmy, siis pööras ümber ja hõikas: „Tulge siis, teie seal! Te võite pooleks tunniks tulla.“

Kõuesarnane kobin välistrepil teatas, et naabrilapsed saabusid. „Hei, hei, me ei ole teid kumbagi hulk aega näinud,“ ütlesin ma. „Kas te olete juba vaheajal?“

„Mkhh,“ vastas Lenny. „Ema sai nüüd tööd ja käskis meil kogu päeva oma aias püsida. Kuid täna õhtul vaatab meie järele isa ja ta lubas meid välja.“

„Aga ema tahab, et keegi meie järele siis vaatama hakkaks, kui kool läbi on,“ kuulutas Sandy. „Ta võtaks sind, Barbie, kui sa juba kuskil tööl ei ole.“

Mu hing jäi kinni. Kas ma olin kuulnud õigesti?

„Sandy!“ ma peaaegu karjusin. „Ma EI tööta! Ma tulin just töölt ära. Mulle meeldiks, põnnid, teid hoida.“

„Sa saaksid?“ küsis Lenny vaimustusega hääles.

„Jah. Teid ja kaksikuid. Meil oleks koos tore olla.“ Siis ma mõtlesin, kas ma saan ka tasu. Ja Sandy vastas sellele küsimusele, kui ta tähendas: „Ema ütles, et ta maksaks nelikümmend dollarit nädalas, kui ta ainult kedagi leiaks.“

Ma püüdsin näida ükskõiksena, kui ma küsisin: „Kas teie ema töötab ka laupäeviti?“

„Ei, ja ka mitte pühapäeviti. Ta on linnapea sek-re-tär,“ vastas Lenny uhkelt.

„Vahva! Millal ma pihta hakkam?“

Ema polnud peaaegu ainsatki sõna poetanud sellest ajast peale, kui lapsed sisse tulid. Nüüd oli tema kord. „Barbie, ära loe munade eest enne raha, kui sa pole turul käinud. Käi Hallide pool ära ja selgita välja, kas see, mida lapsed räägivad, on .. noh, kas nad on õigesti aru saanud.“

Sandy ja Lenny mu sabas, astusin ma nende maja poole. Kui me üle tänava läksime, nägin ma Hallide autot ümber nurga keeramas. Ma suutsin vaevu oodata oma küsimusega seni, kuni olime aidanud mrs Halli ostudega majja. Siis ma sõnasin: „Mrs Hall, kas teate, mis juhtus? Ma jäin täna oma kohast ilma!“

„Oi, Barbie, see on väga halb,“ ütles ta ja mu lootused haihtusid õhku. Siis peatus ta poolel teel sahvrisse, purk suppi kummaski käes. Otsekui poleks ta kuulnud, mida ma äsja ütlesin, hüüatas ta: „Sa tahad öelda, et sa ei tööta enam?“

„Just nii! Mind lasti lahti ja ma vajan tööd.“ Mrs Hall pani purgid kopsti lauale ja pöördus ümber. „Barbie, sind kohe palgatakse. Ma vajan lapsehoidjat.“

„Ma tean,“ märkisin ma ning vaatasin Lenny ja Sandy poole, kes hüplesid ja plaksutasid käsi. „Kuid ma ei saa hakata peale enne, kui kool on läbi.“

„Oh, sellest pole midagi. Ja pealegi on see selline perekonnasaladus, mille väljalobisemisega lapsed mulle rõõmu tegid.“ Siis selgitas ta, et ma võin nende järele vaadata kas meie kodus või nende omas, kuid kui me tahame veel kuskil mujal käia, siis pean seda talle ütlema. Ning Sandy'l oli õigus ka tasu suhtes – nelikümmend dollarit nädalas.

17. peatükk

Ema ja kaksikud ja mina hõljusime sel õhtul pilvedes. Me kõik tänasime oma palveis Jumalat. Kuid ei ema ega mina rääkinud põnnidele isa kirjast. Ometi tuli meil seda teha varsti, sest kolmapäeval isa helistas. See juhtus just õhtusöögi ajal ja õnnetuseks võttis Julie telefonikõne vastu. Kui ta kuulis isa häält, hüüatas ta: „Isa! Isa! Ema! Isa helistab! Kas sa tuled koju, isa?“

Jimmy oli välgukiirusel tema kõrval ja püüdis toru enda kätte saada. Siis ilmselt palus isa emaga rääkida, sest Julie ulatas telefoni ema suunas.

Ema pingutas end kõvasti, et rääkida rahulikult. „Siin Laura,“ ütles ta. Siis, rääkides edasi, muutus ta häälekõla. „Ei, Donald!“ teatas ta. „Mul on kahju, kuid see asi pole hoopiski rahuldav! Kõik lapsed jäävad minu juurde!“ Ta kuulas jälle, raputades pead ning püüdes korduvalt vahele öelda, kuid iga kord isa ilmselt katkestas teda. Lõpuks ütles ema: „Hästi, selle otsustab kohus, sest ma ei ole nõus sinu väidetega... Jah, ma lähen homme advokaadi juurde.“

Hirm ja hämming peegeldus kaksikute nägudel.

„Ema, mida ta sult tahab?“ küsis Jimmy.

„Kas ta ei tule koju, ema, mis?“ päris Julie. Pisarad voolasid mööda ta nägu.

Nüüd PIDI ema seda neile rääkima. „Ta tahab, et sina ja Julie hakkaksite elama tema ja ta uue naise juures, kui nad abielluvad... ja Barbie jääb siia.“

„Oh vaat mis!“ hüüatas Jimmy kaeblikult.

„Aga ma tahan, et ka sina ja Barbie tuleksite!“

„Me ei saa, Jimmy,“ ütlesin ma. „Isa tahab ainult sind ja Juliet.“

Nagu neli õnnetusehunnikut istusime me seal ja vaatasime üksteise otsa. Nädal, mis oli alanud nii rõõmutoovalt, oli nii kiiresti pöördunud süngeks.

Lõpuks ütles ema: „Hästi, vaadake, see ei vii meid kuhugi. Parim, mida me nüüd teha saame, on...“

„Ma tean, palvetada!“ Jimmy hääles oli sarkasm. „Nii sa ütled alati! Aga mis sellest kasu on? Jeesus ei vasta iialgi mu palvetele!“

„Jimmy,“ hurjutas teda Julie. „Niiviisi räägib Saatan. Me ei kuula sind selles asjas.“

„Võib-olla sellepärast, et me pole palunud õigeid asju,“ selgitas ema. „Ainult Jeesus teab, mis meie jaoks on parim.“

Jimmy põlvitas koos meiega, kuid ta ei palvetanud – vähemasti valjusti mitte.

Ma olen kindel, et Julie lootis imet sündivat, kui me palusime Jumalat, et Ta teeks nii nagu on kõige parem emale ja isale ja meie perele. Ometi ei teadnud ma, mida soovida.

Kui ma järgmise kahe nädala jooksul kogu päeva ja pärast kooligi õppisin, palvetasin ma tihtipeale lühidalt, isegi põlvitamata. Ning see andis mulle kindlusetunde, nii et ma suutsin enamus aega naeratada. Tänu Jeesusele ja mu õpetajatele, sain ma kolmedega läbi neis ainetes, milles olin kartnud läbi kukkuda.

Ted astus mu esimesel lapsehoidmispäeval läbi. Kui ma talle isa ultimaatumist rääkisin, ütles ta: „Oo, ma olen kindel, et su ema saab teie kõigi hooldamise õiguse ning et su isa peab maksma põnnidele toetust!“

„Aga kui isa ei hakkagi elama siin osariigis...“

„See võib olukorda muuta, ma ei tea tõesti, mismoodi siis on,“ arutles ta.

„Isegi siis, kui ta hakkab elama Michiganis, peab ta kõigepealt tööd leidma.“ “Sul on õigus. Aga me palvetame edasi – see on minu juhtlause.“

„Tore! Mõtlet, kui ka mina olen selle omaks võtnud?“

Naeratusel saatel ütles ta, et tal ei olegi ainuõigust selle peale. Siis pahvatasin ma välja: „Kuule, Ted, kas sa oleksid kuu aega tagasi uskunud, et me .. noh, et me oleme nii teistmoodi! Et me palvetame ja puha?“

„Kindlasti mitte. Aga ma olen tohutult rõõmus, et nii on juhtunud. Sina ka, eks?“

Ta haaras mu käe, kui ma vastasin: „Just nii! Ja kas sa tahaksid kuulda meie viimasest palvevastusest?“

„Tahad öelda, et on veel midagi uut? Teil, Arceritel, peab küll olema kiirliin taevasse.“

Naerdes vastasin ma: „Kui sa seda nii nimetada soovid.“ Siis jutustasin ma talle oma uuest lapsehoidmise tööst.

„Ah vaat sellepärast sa siin jagadki maad nelja väikese pärdikuga.“

„Mis ma kuulen!“ hüüdis Julie ja jooksis Tedi juurde, et väikese tüdrukuliku särtsuga anda talle üks laks vastu kätt. „Noh, kas me oleme pärdikud?“

„Ei, lihtsalt ahvid, arvan ma. Teie õde tahab ilmselt ka pisut aega enda jaoks saada.“

„Oi, ma ei öelnud üldsegi nii,“ vastasin ma. „Ma hoopiski ei mõtle nii, saati veel, et ma saan selle eest head tasu.“

Siis tuli mulle meelde, et ka Tedil on probleeme. „Kuidas sinul asjad lähevad? Kas su kasuisa käitub kenasti?“

„Ta on tore, arvan ma. Aga Virginia – see on mu isa nüüdne naine – ei soovi, et ma ENNE JÕULE TULEKSIN, kuna tema ja isa sõidavad oma puhkuse ajal Kaliforniasse.“

„Oo. Ja kuidas see sulle sobib?“

„Mitte eriti. Ma olen jõulude ajal pigem siin ning hoolitsen selle eest, et mu väike õde saaks oma kingitused. Ma hakkan talle jõuluks nukumaja meisterdama.“

„Ohoo! Kas sa tead, kuidas seda teha?“

„Jah, aga sinnani on veel tükk aega.“

Lenny ja Jimmy sõitsid oma jalgratastega piki kõnniteed. „Kas mina ja Lenny võiksime parki sõitma minna, Barbie?“ hõikas vend mulle.

„Omapead mitte. Te peate kõik koos olema. Küsige järele, kas tüdrukud ka minna tahavad.“ Nad tahtsid. Nii helistasin ma

mrs Hallile töö juurde ja siis suundusime me karjas – neli põnni ja Ted ja mina – parki. Sel ajal kui nad mängisid kiigel ja kaldteel, ajasime me Tediga juttu.

„Tead mis, see oli tõeline hoop, kui isa ütles, et ta tahab kaksikuid ja mitte mind,“ ütlesin ma.

Ted püüdis mind lohutada. „Võib-olla ta lihtsalt arvestas sellega, et ema vajab sind.“

„Häh!“ ühmasin ma ja tundsin süüdistavat kõrvalmaiku oma järgmises väites, kuid ma ütlesin seda ikkagi. „Ma arvan, et isa ei mõtle kunagi kellelegi teisele, kui ainult iseendale.“

„Ma arvan, et ma tean, kuidas sa end tunnend, Barb. Ma olen end palju niiviisi tundnud – nii nagu ei kuuluks sa kellelegi. See pole lillepidu.“

Pärast mõnd enesehaletsemisviivu ohkasin ma: „Nojah, ma ei tahaks hoopiski hakata elama isa ja tema uue naise juures. Aga asi, mis mind tõeliselt pahandab, on see, et ta häirib Juliet ja Jimmy't põhjani sellega, et nad peavad otsustama, kelle juurde nad elama jäävad.“

„Jah, aga kõik see lõpeb ühel päeval – ma mõtlen lahutust – ning asjad lähevad jälle oma kohale tagasi.“ Ted tegi mõnesekundilise pausi ja jätkas siis. „On midagi, mis mind praegu kõige enam erutab. Ma tahan sulle sellest rääkida, sest ma arvan, et ma olen saanud kätte oma väikese kiirühenduse taevaga.“

„Mis see on, Ted? Räägi.“

„Mäletad, ma ütlesin sulle kunagi, et mul on üks väike saladus, kuidas taluda asju, mis minu jaoks liiga karvaseks lähevad?“

Ma mäletasin seda. „Ja sa ei avaldanud seda mulle,“ tähendasin ma.

„Nojah, ma räägin siis nüüd praegu. See oli joomine.“ Ta tegi hetkeks pausi ja vaatas mulle otsa. Ma soovisin, et ma ei oleks paistnud liiga rabatuna.

„Seepärast ei avaldanudki ma seda sulle,“ ütles ta. „Kuid see lülitas mu välja ja ma võisin kogu loo unustada – kõik tülitsemised, ema meestuttavad ja lahutuse. Ma teadsin kogu see aeg, et see polnud hea. Ja Marty – hea semu Marty! - tema

keelitas mind kogu aeg sellest loobuma. Niisiis, kui ma temaga koos kirikusse läksin... noh, edaspidist tead sa juba ise.“

„Aga Ted, kust sai 12-aastane poisike alkoholi?“

„Oh, mu kodurahval on seda alati majas. Ka nemad joovad.“

„Oooh, Ted!“ oli kõik, mida ma oskasin öelda. Seega oli emal olnud õigus, et ta oli näinud Tedi purjus olevat. Aga nüüd – nüüd oli ka Ted kristlane.

„Oih, ma olen selle pärast NII rõõmus.“ Ma lihtsalt pidin talle andma põse peale ühe väikese musi, ja kuigi ta naeratas, ei püüdnud ta omakorda mulle musi anda. Siis kuulsime me mõlemad Jimmy poolt summutatud kaagatust. Ta nägi meid just sel hetkel. Aga ma ei hoolinud sellest.

„Sa oled mulle olnud tõsiselt abiks, Barbie,“ ütles Ted.

Ja ma vastasin: „Nojah, ja ilma sinuta ei oleks ka mina kunagi niikaugemale jõudnud. Ma usun, et ma olin tõesti hulluksminemise äärel, nii nagu ema seda ütleb. Ma mõtlen, et Jumalal oli plaanis viia sind ja mind üksteisega kokku, et me üksteist aidata saaksime.“ Me istusime mõne minuti vaikides, imedes endasse päikesepaistet. Siis järsku lõikas karjatus katki rahuliku õhkkonna.

„Barbie, Barbie! Tule kiiresti siia!“

Julie erutatud kisa sundis meid jooksuma. Ta seisis mänguväljaku juures, osutades käega roheline auto poole. Ted ja mina jõudsime mõne sekundi pärast tema kõrvale ja nägime, et Jimmy ajas autosistujaga juttu. Autouks avanes ja mu vend hakkas sisse ronima. Kui Ted ja mina auto juurde hüppasime, jahmusin ma, nähes et autoroolis istus isa! Ted haaras kinni Jimmy käest. Silmad pärani, vaatasid Lenny ja Sandy pealt.

Mu isa kummardus autost välja ja käsutas: „Laske ta lahti! Ma sõidutan oma poja koju!“

„Ei, isa, sina küll mitte!“ üürgasin ma ning kahekesi Tediga tõmbasime me mu venna tagasi kõnniteele.

Vihast marutades kihutas mu isa autoga minema. Siis tõttasime me Tediga koos põnnidega kodu poole, kuid Ted hoiatas: „Võib-olla on su isa seal juba ees. Parem kui me läheme Hallide juurde.“

Me nõustusime ja läksime piki alleed ning astusime kõrvaltänavale. Kogu kodutee Jimmy nuttis ja Julie käis juhmilt kõrval.

Hallide juurest helistasime emale töö juurde ja ma rääkisin talle isa üritusest Jimmy ära varastada. Ema oli tõsiselt ehmunud ning ütles, et me ei liiguks naabermajast mitte kuhugi. Ted jäi meie juurde seniks, kui Mrs Hall koju tuli.

Mõni minut hiljem jõudis pärale ema ja temaga oli kaasas ta advokaat mr Segal.

Pärast seda, kui ema oli tänanud Mrs Halli, et ta oli lubanud meil nende juures olla, suundusime me kõik koos mr Segaliga üle tänava meie koju. Kuna me ei näinud ümbruskonnas isa autot, astusime me majja. Imestades selle üle, kust oli ema võtnud raha, et palgata advokaat, seletasin endale, et ta pidi olema teinud laenu.

„Nüüd, Jimmy,“ alustas advokaat, „jutusta meile, palun, täpselt kõigest, mis juhtus mänguväljakul.“

„Noh, ma istusin just hetke puhates oma jalgrattal, kui minu lähedal peatus see roheline auto ning juht hõikas:

„Hei, Jimmy!“ Seepärast arvasin ma, et see pidi olema keegi, keda ma tundsin ja ma läksin lähemale, et vaadata, kes see on ja see oli isa!“

„Ja mida su isa ütles?“

„Ta ütles: „Istu sisse, mu poiss.“ Ta kutsub mind alati nii. Siis ütles ta, et tuli mulle järele.“ „Kas ta ütles, et ta sõidutab sind koju?“ küsis mr Segal.

„Jah, pärast seda, kui Ted ja Barbie mulle järele tulid, ütles ta nii.“

„Ja kas sa tahtsid heameelega temaga minna?“

„Jah! Ma tahtsin sõita tema uue autoga.“

„Aga kas sa oleksid tahtnud minna ka siis, kui sa oleksid teadnud, et ta viib su ära enda juurde elama?“

„Te mõtlete – elama lihtsalt isaga ilma Julie ja Barbie ja emata?“

„Just seda ma mõtlen.“

Mu vend kõhkles. „Ma arvan, et ei.“

Siis ütles mr Segal, et selleks korraks on tema poolt kõik ja et ta tahab natuke rääkida meie emaga.

Ema pöördus minu poole: „Barbie, sa ehk lähed kaksikutega kööki ja hakkate õhtusööki vaatama. Eilsest on jäänud üksjagu vormirooga, mille te saate üles soojendada.“

Kaksikud järgnesid mulle. „Ma ei taha jälle seda vormirooga,“ porises Jimmy. „Kas meil pole midagi muud?“

„On, kui sa tahad puhastada mõned porgandid.“ Nii hakkas poiss kraapima porgandeid ning Julie tegi salati. Kartuleid koorides püüdsin ma mingi lahenduse, mingi plaani välja mõelda, et meie pere jääks kokku – niipalju kui meid jäänud oli. Võib-olla teab mr Segal mõnda seaduslikku nõksu, millest mul polnud aimugi. Kuid ma ei osanud näha, kuidas ükski koodeks võiks tõkestada isa röövimast ära üht või mõlemat kaksikutest. See vana, kohutav hirm hakkas minus taas pead tõstma. Kuid ainult minuti või paar. Siis tuli mulle meelde – Jeesus teadis meie probleemi, ja ainult Tema teab tulevikku. Niisiis oli Tema ainus, kes saab aidata.

„Julie, Jimmy!“ hüüdsin ma.

Nad vaatasid mulle otsa suurte silmadega, imestades, mis sellele järgneb.

„Jätame hetkeks töö. Me palvetame.“

„Mille pärast?“ küsis Julie.

„Sellepärast, noh, sellepärast...“

Järsku ei teadnud ma millegipärast, kuidas seda sõnastada. „Me palvetame sellepärast, et meid üksteisest lahku ei rebitaks ja et Jumal teeks nii nagu meile kõigile parim on.“

Jimmyl pudenes porgandikoorte kauss põrandale ja ta põlvitas oma pingi kõrvale. „Olgu peale, Jimmy, las see praegu jääb,“ ütlesin ma talle.

Julie naeratas, kui me palvetamise lõpetasime. Ma pühkisin kokku porgandijäätmed ja me jätkasime oma tööd.

Mr Segal lahkus umbes poole tunni pärast ning ema tuli vaatama, mis me teeme. Meil oli mõne minuti jooksul õhtusöök laual, kuid keegi meist ei paistnud olevat kuigi näljane. Ma lootsin, et me võime usaldada juristi.

Pärast seda, kui kaksikud olid voodisse läinud, rääkis ema mulle oma plaane.

Senikaua kui isa ja tema pole ametlikult lahus, ütles advokaat, ei olnud minu isa poolt tegelikult ebaseaduslik püüda Jimmyt enda juurde saada. Mr Segal leidis, et ema peab kõigepealt saavutama tegeliku lahusoleku. Kuna selles suhtes oli asi ema poolt korras, tuleb tal taotlema hakata ametlikku abielulahutust ja kuna isal nüüd oli teine naine olemas, ei tohtinuks emal tekkida selles asjas süümepiinu.

„Ma võtaksin isa ikkagi tagasi, kui ta ennast tõsiselt muudaks,“ ütles ema.

Just praegu oli probleem selles, nagu advokaatki leidis, et takistada isal kaksikuid ära viimast. Advokaat oli öelnud, et tal on mõned ideed selles suhtes. Üks oli see, et me asuksime ajutiselt elama sugulaste juurde. Kuid ema vanemad olid mõlemad surnud ning tal oli veel vaid vallaline vend. Ja loomulikult ei saanud me minna ühegi isapoolse sugulase juurde.

Mr Segali teine ettepanek oli lihtsalt see, et ma ei tohiks neid kunagi silmist lasta. Ma peaksin neid hoidma kogu aeg taraga piiratud aias ning kandma vilet nagu kehalise kasvatusõpetajad, et seda puhuda, kui isa püüab kaksikuid ära viia.

„Aga ema,“ küsisin ma, „mis kasu sellest vilest on?“

„Ta ütleb, et see ehmatab isa ära.“

Ma kahtlesin selles!

„Nojah, me peame vähemalt proovima,“ ütles ema. „Nüüd ei või sa lapsi enam parki viia. Ja te peate olema kogu aeg kas meie või Hallide aias.“

Nii möödus mu ülejäänud suvi ühest aiast teise rutates ja ringi vaheldes, kas pole silmapiiril rohelist autot, kui me üle tänava läksime.

18. peatükk

Me ei näinud isa sel suvel enam kordagi. Kuid Ted astus tihti läbi.

Marty ja Ted olid seadnud sisse korrapärased õhtused kokkusaamised, et uurida Piiblit ja nad kutsusid mind ka varsti sinna kaasa. Esmalt käisin ma seal peamiselt sellepärast, et ma igatsesin Tediga koos olla. Kuid üsna varsti leidsin ma selle olevat nii haarava, et ma osalesin uurimistel olenemata sellest, kas Ted oli või mitte. Ma tundsin ju armastust Jeesuse vastu, valdavas kogus mu elu, täitmas mu mõistust ja südant. Kuidas pidi Ta küll meid armastama, mõtlesin ma, et taluda piina nii juutide kui roomlaste poolt, selleks et meie ei peaks kandma karistust, mida meie patud nõuavad, ja me võiksimme koos Temaga elada igavesti. Ma tundsin oma südames igatsust midagi Tema jaoks teha. Kuid ma ei teadnud veel, mis see peaks olema.

Juulis ütles Marty, et ta peab saama kellegi teise – võib-olla Warreni – meiega koos uurima, kuna ta läheb ära kooli. Tedi suu vajus lahti. „Nii ruttu! Kuhu?“

„Fairplanesi Akadeemiasse. See on Seitsmenda Päeva Adventistide internaatkool. Ma hakkän seal saekraatris tööle ning teenin natuke raha oma väljaminekute tarvis. Kool ei hakka enne septembrit.“

„Hei, kas ma tõesti kaotan su, sõber?“ lausus Ted. Küllap oli mul sama õnnetu nägu peas kui Tedil, sest Marty naeris. „Kuulge, sõbrad, see pole ju veel maailma lõpp!“

Hetke vahtis Ted maha. Siis vaatas ta Martyle tungivalt otsa. „Mida sa tegid, et sinna kooli saada? Kas sinna võib minna igäüks, kes tahab?“

Marty silmis välgatas tuluke. „Ted! Kas sina tahad tulla Fairplanesi? See oleks tõesti tore!“

„Kui seal sulle meeldib, Marty, siis seda parem on see mulle!“ ütles Ted lihtsalt.

„See on maailma parim! Kooliraha tasumiseks võid sa töötada puidutöökojas, et teenida ise oma osa õppemaksust. Ma

loodan sel aastal kogu õppemaksu välja teenida. Mida kiiremini sa töötad, seda enam raha sa saad. Ütle, kas sa arvad, et su kodused sind lubavad?“

„Ma ei tea, aga ma küsin neilt seda kindlasti.“

Nüüd olin mina see, kes näis mahajäetuna. Kui Marty ja Ted mõlemad lähevad ära – oh, ma ei suutnud sellele isegi mitte mõelda.

Siis märkas Marty mu erutust. „Ütle, Barbie, sinagi võiksid Faiplanesisse tulla. Millisesse klassi sa lähed?“

„Ma olen nüüd teise klassi õpilane keskkoolis.“

„Nojah, siis sa võid õppida kas Fairplanesis või selles samas linnas asuvas noorteakadeemias. See annab kümneklassilise hariduse.“

„Jah, aga ma kardan, et mul pole võimalik ei üks ega teine.“

„Oo, seda sa veel ei tea. Selleks võib avaneda tee. Nüüd te vähemasti teate, sina ja Ted. Rääkige oma kodustega ja vaadake, kuidas nad reageerivad. Siis vaatame edasi, eks?“

„Kindlasti, Marty,“ ütles Ted.

See oli alati kergendus, kui ema koju tuli. Kuid täna suutsin ma vaevu ära oodata, millal ta tuleb, et rääkida emale, mida Marty akadeemia kohta oli ette pannud. Ometi ma teadsin, et meil ei olnud mingeid väljavaateid õppemaksu tasumiseks, isegi mitte raamatute ja toa ja toidu eest maksmiseks. Ma tahtsin säästa natuke lapsehoidmise eest saadud raha, kuid alati näis olevat kuskil mõni maksuvõlg, mis just NÕUDIS tasumist. Liiasi oli Marty meile Piiblist näidanud, et me peaksime kümnist maksuma. Kuid minu jaoks näis see olevat absoluutselt võimatu.

„Jumalaga on kõik võimalik,“ rõhutas Marty.

Nii ma siis ütlesin: „Issand, siin on minu kümnis, kaksteist dollarit kolme nädala eest, mis ma olen töötanud. Ja nüüd aita meil palun ära tasuda elektriarve.“ Ja sellest ajast alates oli mul võimalik panna nädalas kõrvale viis dollarit, lisaks kümnisele, mille ma enne ära panin. Martyl oli õigus! Ma töötasin endale, et ma ei kahtle enam kunagi Jumalas!

Igal juhul kui ema tol õhtul koju tuli, nägi ta välja nii väsinud, et ma otsustasin Fairplanesit mitte mainida. Aga kaksikud olid kuulnud pealt Marty ja Tedi ja minu arutlemist ning Julie pahvatas: „Ema, kas sa lubad Barbiel ära minna akadeemiasse?“

Algul ma olin Julie peale pahane, aga hiljem rõõmus, et ta otsa lahti oli teinud. Ema lihtsalt naeratas ja istus diivanile.

„Oi, kas see poleks tore, kui ta saaks minna?“ küsis ta. „Ja sina ja Jimmy peaksite ka koguduse koolis käima!“

„Aga kas see ei maksa kohutavalt palju?“ küsisin ma.

„Ma kardan küll, et rohkem kui me mingil juhul suudaksime välja anda. Aga me palvetame selle pärast. Ja ma usun, et Jumal leiab tee, et te kõik võite minna, sest ma olen kindel, et see on koht, kus Tema soovib teid näha. Loomulikult teeme me kõik, mis meie suudame – meil tuleb ohverdada mõned teised asjad, mida me tahaksime.“

Kui ma emale otsa vaatasin, imetlesin ma muutust, mis temaga toimunud oli. Ta ei olnud kunagi agressiivne tüüp ega saa selleks tõenäoliselt kunagi. Kuid nüüd ei olnud ta enam olnud halvas meeles nagu varem, kui ta tavatses lihtsalt maha istuda ja nutta või alistunult anda järele isale, kui too sundis teda tegema midagi, mida ema õigeks ei pidanud. Seevastu oli ta nüüd optimistlik, kuna tal oli Keegi, keda ta tundis ja kellele alati võis toetuda.

Kui me järgmisel hingamispäeval kirikusse läksime, ajas mrs Bowman (kes oli Marty tädi, nagu välja tuli!) emaga pärast koosolekut natuke juttu. Ma ei kuulnud nende vestlusest palju, kuna kiriku eesruumis oli nii palju inimesi, kes kõik korruga jutlesid. Kuid ma olin kindel, et tema ja ema arutlesid kooli asja. Seepärast polnud ma väga üllatunud, kui pastor Burke järgmisel päeval meile külla tuli. Ta ütles, et on väga rõõmus, et ma koos Marty'ga olen Piiblit uurinud ning ta kutsus terve meie pere ühinema ristitavate klassiga.

„Mis see on?“ küsis Jimmy.

„See on klass, kus me õpime läbi kõik meie koguduse põhitõed seoses ettevalmistusega ristimiseks.“

Nüüd ma ehmusin. See kõik oli minu jaoks liiga uus. Siis meenus mulle Ted ja ma ütlesin pastorile, et ma arvan, et temagi sooviks saada ristitud.

Pastori silmad löid särama. „Jah, ta on minu nimekirjas järgmine. Tore poiss tõesti. Ma astun tema poolt veel täna läbi.“

„Tore,“ ütlesin ma. „Loodan, et te leiate ta kodunt. Ta võib olla ka Marty juures.“

Jutlustaja sai Tedi kätte ning järgmisel hingamispäeval läksime me kõik viiekesi pastor Burke klassi. Augusti viimasel hingamispäeval ristiti meid kõiki – ema, Julie, Jimmy, Ted ja mina. Nii paljud tulid pärast meie kätt suruma. See oli hea tunne – kuuluda mitte ainuüksi sellesse sõbralikku gruppi, vaid eriliselt Jeesusele.

Järgmisel hommikul oli meil järgmine üllatusvisiit. Pastor Burke ja mr Henry, Fairplanesi akadeemia rektor, astusid meile sisse. Nad küsisid mult, kas ma tõesti tahan hakata Fairplanesis käima. Rumal küsimus! Ma ütlesin, et ma igatsen seda.

„Jah, me arvame võivat seda korraldada,“ ütles pastor Burke. „Meil on plaan, et kogudus, liit ja akadeemia tasub igaüks kolmandiku õppemaksust. Siis suudad sa tõenäoliselt teenida niipalju küll, et tasuda raamatute ja teiste kulutuste eest.“

Mu naeratus läks üha laiemaks ja mu lootused kerkisid iga minutiga.

„Oi, ma olen harjunud töötama,“ kuulutasin ma.

Ema ja mina olime nii erutatud, et me suutsime vaevu rääkida. Ja siis ma märkasin, et Julie vajus diivaninurgas longu. Ta lõug värises ning silmad olid veekalkvel. Kui ma tema juurde astusin, mattis ta näo mu pluusi. „Ma ei taha, et sa ära lähed, Barbie! P-p-p-palun – ära mine!“ nuttis ta.

Mõne magusa viivu jooksul olin ma täielikult unustanud kaksikud. Nüüd tundsin ma end jälle äärmiselt süüdlaslikult. Kuid pastor Burke ütles: „Nüüd, Julie, võid ka sina ja su vend minna koguduse kooli. Kas see pole vahva! Sa ei soovi ju, et su õde peaks loobuma akadeemiast, ega ju?“

„E-e-ei,“ nuuksus ta.

Siis ütles ema: „Barbie, kullake, ma TAHAN, et sa lähleksid! Sul on tarvis olla eemal ja elada lihtsalt nagu neiu. Sa oled juba liiga kaua olnud asendusema.“

See muidugi ei kõlanud nii nagu vana ema.

„Aga mis saab isa asjaga – kui ta püüab Jimmyt ära viia või midagi taolist?“ muretsesin ma.

„Ma olen selle peale mõtelnud. Mrs Bowman andis nõu ja ma arvan, et see on üks hea nõu – ja temast ka väga lahke. Ta viib oma tütre – Julie, sa tead Sherryt küll – ja ühe teise väikese tüdruku, kes hakkab käima esimeses klassis, hommikuti kooli ning ta võtab kaksikud kell 7.45 ka peale ning toob nad jälle tagasi kell 3.45. Ning ta viib nad enda juurde kuni ma kell 4.30 neile järele lähen. Ainult ma loodan, et vana „Chevy“ peab ringiajamisele vastu.“

Kaksikute silmad käisid ringi kui ema oma plaani avaldas.

„Ohoo, kas pole peenike värk!“ hüüatas Jimmy.

„Te olete nüüd juba peaaegu 9aastased,“ ütles ema, „ja ma olen kindel, et ma võin usaldada teie ülalpidamist mrs Bowmani autos. Ja ma loodan, et te aitate teda igas töös, mis vajab tegemist sel ajal, kui te olete tema kodus.“

„Me teeme, me teeme! Eks ju, Julie?“ küsis Jimmy ja ta õde oli nõus.

19. peatükk

Oli jäänud ainult nädal koolitöö alguseni Fairplanesi akadeemias. Tammy ja Sindy olid juba endale kahepeale toa valmis planeerinud, kuid mina ei teadnud, kes saab minu toakaaslaseks. Ometi leidsime me emaga vajaliku olevat kulutada viis dollarit, mis ma kõrvale olin pannud, roosa voodikatte, väikese heidest põrandavaiba ning paari särgi ja pluusi ostmiseks.

Mu mälus on esimestest päevadest heade ja halbade esialgsete muljete virr-varr, millest enamuse hiljem täielikult muutusid. Koolihooned olid kaunis uued ja kobarasse

koondunud ümber noorte puude grupi pisut kõrgemal künkal, mille laugjad nõlvad pehmelt igasse suunda tasanesisid. Kogu kompleks oli kenasti hooldatud, lilleklumbid ja põõsad maitsekalt paigutatud. Kuid nii palju uusi nägusid! Kas ma ennast siin kunagi koduselt tunnen?

Kuid näod ja päevakava said peagi koduseks. Söögisaalis juhtusin ma järgmisel päeval kokku Tedi ja Marty'ga. Kogu lõunatunni veetsime me selle üle juteldes, kuidas me end siin sisse olime seadnud. Tedi kasuisa oli lihtsalt andnud talle viissada dollarit ja öelnud: „See on sinu jaoks parim paik.“

„Kuid mul tuleb ülejäänud ise teenida ja seda ma teen,“ selgitas ta. „Kujuta ette, ta teadis juba varem mu joomise häda ning mõtles, et akadeemia aitab mind selles probleemis. Või tahtis ta lihtsalt mind teelt eest ära saada.“

„Nojah, akadeemia aitab sind küll,“ kinnitasin ma, „aga sa oled juba joomise probleemiga arved õiendanud.“

„Jah, tänu Jumalale,“ ütles Ted tasa.

„Kas pole siin jälle näha, kuidas olukorrad lahenevad, kui me usaldame Issandat?“ Siis jutustasin ma neile, kuidas kogudus aitas mul astuda akadeemiasse.

„Hei, kõik juba lahkuvad,“ teatas Marty, „ja meie pole oma toitu veel puutunudki. Parem sööme nüüd.“

Me sõime nii palju, kui me viie minutiga suutsime ning viisime siis oma toidunõud ära. Marty ja Ted läksid tööle, mina inglise keele tundi.

Ma olin pisut hiljaks jäänud ning mu toakaaslane, tõmmu väikesekasvuline Ilene Munson juba jooksis sama klassi poole. Me rabasime koos uksest sisse ning leidsime kohad klassi tagaotsas. Kui klass oli rahunenud ja õpetaja oma materjale korraldas, silmitsesin ma pisut Ilene'i. Ta ei olnud piltilus, kuid tal oli vallatu naeratus, mis haaras sind otsemaid. Ometi oli midagi pisut kummalist – peaaegu salapäraselt – viisi, kuidas ta kissitas oma halle silmi ja vaatas sulle hetke otsa, enne kui ta oma võluva naerutuse näole manas. Me ei olnud jaganud kahekesi tuba veel nii kaua, et õppida tundma teise häid ja halbu külgi. Kuid ma olin tähele pannud, et esimesel õhtul hüppas ta voodisse ilma palvetamata. Mul oli kiusatus teha

niisamuti, kuid ma mõtlesin: ei, Jeesus on mul võimaldanud siia tulla ning ma palvetan ja tänan Teda.

Tal oli kena lillas toonis lilleline voodikate ja ta oli toonud ka vastavat tooni kardinad. Tema ema oli nentunud, et meie tuba nägi tõesti kaunis välja. Kuid minu roosa voodikate näis selle kõrval inetuna. Ilene oli öelnud: „Emal on kodus just teine samasugune kate. Kas on midagi selle vastu, kui ema siis kui ta järgmine kord tuleb, vahetab su katte ümber?“ Loomulikult ei olnud mul selle vastu midagi.

Ilenel oli ka niipalju riideid, et osa neist tuli panna kapis minu poole peale. See ei riivanud mind põrmugi. Kuid kui ta kattis oma laua ja minu oma ka raamatute ja ajakirjadega, puudutas see mind. Ning kui internaadi ülem meie toa uksele ilmus, kühveldas ta ajakirjad kokku ning lükkas nad kähku voodi alla.

Mu mõtted pöördusid käesolevasse aega tagasi, kui ma märkasin, et inglise keele õpetaja mind jälgis. Samuti langes mu pilk järsku Clindy'le klassiruumi teises otsas. Ta nägi mind ka, kui ta pilgu tõstis ning vaikselt naeratas: „Hei, Barbie!“ Kui tund lõppes, ootas ta mind koridoris.

„Mul on nii hea meel, et sa said tulla!“ ütles ta. „Sulle hakkab siin kindlasti meeldima. Kes su toakaaslane on?“

„Ilene Munson. Kas sa tunned teda?“

„Jah, Barb, ma peaksin sulle vist ütleva, et sa peaksid teda silmas pidama. Minu meelest on ta siin ainult juhuslikult. Ma ei mõista tõesti, miks nad ta sinuga kokku panid. Aga võib-olla saad sa teda aidata. Ma tean üht – sina oled talle eeskujuks ja mitte tema sulle. Head päeva nüüd, ma pean lippama. Pärastpoole kohtume.“

Niisiis oli mul nüüd uus probleem. Alati ikka midagi uut, mille pärast Jeesuselt abi paluda. Kuid ma teadsin, et Ta ei väsi kunagi palveid kuulmast.

Minu esimene hingamispäev akadeemias näis olevat nagu väike eelmaitse taevast. Hingamispäevakoolis laulsid kaks tüdrukut – Cara ja Sue – kauni dueti ning pastor Rankin pidas mõtlemapaneva jutluse. Kui ma Ilenele ütlesin, et see oli nii hea minu meelest, vastas ta: „Oh, sinu jaoks oli!“

Kokk oli teinud lõunaks pidulikuma toidu. Pealelõunal võisime me valida, kas minna külastama vanu inimesi nende kodudes, lugeda vaimulikke traktaate või lihtsalt veeta päev internaadis. Ma läksin koos Cindy ja Tamiga järelravi- ja krooniliste haigete kodusse ning Cara ja Sue laulsid mitu laulu. Siis vestlesime me ratastooli külge aheldatud patsientidega. Mitmed neist tundsid ilmselt kohutavat üksildust, sest nad rääkisid nii, nagu neil poleks kellegagi mitmeid kuid rääkida olnud. Eriliselt pöörasid nad tähelepanu tüdrukutele, kes laulsid, ja palusid, et nad tuleksid jälle.

Kuid tagasiteel kooli mr Rankini autos arvasin ma kuulvat Sued nimetamas neid vanadeks tobu-jobudeks ning Cara tegi põlastava grimassi. Ma ilmsesti eksisin, mõtlesin ma – või mis?

Posti saabumise aeg oli alati erutav. Esimesel nädalal ei tulnud mulle midagi. Tegelikult ei saanud peaaegu keegi kirja. Kuid teisel nädalal kirjutasid nii Jimmy kui Julie nii armsad kirjad, et mul tuli lausa nutt peale. Nad jutustasid mulle oma kenast õpetajast, oma uutest sõpradest ning sellest, kuidas nad palvetavad koolis „kolm korda päevas justnagu Taaniel“. Ja loomulikult sellest, et nad tunnevad minust puudust. Ja siis tuli kiri emalt.

Isa oli jälle pinget tekitanud. Ta tahtis tõestada, et ema on emaõigusteks kõlbmatu, kuna ta saatis meid sellistesse „halbadesse“ koolidesse. Ma imestasin, kust ta üldse teadis, kus koolis me nüüd käisime.

Emä ütles, et kaksikutele meeldib nende kool ning et ma ei muretseks nende pärast, sest nad olid Mrs Bowmani hoole all täiesti kaitstud. Hoolimata oma headest otsustest, näris mu mõtteis ometi aeg-ajalt väike mureuss.

Mulle meeldisid mu tunnid akadeemias – enamuse neist vähemasti ja eriti Piibel. Kuid see vaevas mind, et Ilene ei võtnud usku tõsiselt. Tõepoolest, ta tihtipeale isegi pilkas seda.

„Hei, Barbie, kust sa sellise usuveidruse oled saanud?“ küsis ta ühel õhtul. „Sa oled kena tüdruk. Mulle sa meeldid isegi väga. Aga sa oled säärane fanaatik – liiga puhas ja kombekas minu jaoks!“

Sellest ajast peale, kui isa oli öelnud, et ta tahab enda juurde kaksikuid ja mitte mind, ei olnud ma tundnud ennast nii puudutatuna. Midagi minus ajas end turri ning ma pidin ennast lihtsalt vaos hoidma!

„Kuula mind: ma olen pigem fanaatiline „püha“ kui silmakirjatseja nagu sina!“

„Mis sa sellega mõtled?“ Ta silmad näisid muutuvat rohelisteks. „Ma ei ole silmakirjatseja! Ma ei KAVATSEGI olla kristlane!“

„Hästi, aga kui sa siia kooli tulid, kas sa siis ei lubanud elada siinsete kristlike eluviiside järgi?“

„Ma ei ole ühestki korraldusest üle astunud, kuigi need on totakad.“

Siis järsku see rabas mind. Ma polnud käitunud ise nagu kristlane. Ma ei olnud Ilenelt vabandust palunud, kuigi ma tundsin, et ma peaksin seda tegema. Ma mõtlesin, et ma teen seda niipea kui olen maha rahunenud. Kuid ma lasksin sellel määratlematul tundel minu üle valitseda. Ilene läks toast välja, tuli siis tagasi ja vaatas mulle otsa: „Jah! Pühad te siin olete,“ salvas ta. „Ma väga loodan, et ma ise kunagi selliseks ei muutu!“ Siis kadus ta koridori.

Ma ei olnud nädalaid end nii muserdatuna tundnud. Mis oli mind sundinud niiviisi toimima? Viskunud voodile, lasksin ma pisaratel joosta. Ja sealt mind kasvataja pool tundi hiljem leidiski. Ta oli tulnud otsima Ilene'i, kellele oli telefon. Kui mrs Keller minu uppunud olekut nägi, ütles ta: „Oota siin. Ma tulen kohe tagasi.“ Ta palus kõrvaltoast Mariel minna telefonile ja küsida, kas Ilene ei saaks hiljem tagasi helistada.

Siis istus kasvataja minu kõrvale voodile ja küsis, mis juhtunud oli.

„Oh, ma olen lihtsalt halb kristlane!“ nuuksusin ma. „Ma sain Ilene peale pahaseks ja ütlesin talle palju seda, mida ei oleks pidanud ütleva.“

„Hästi, jäta nüüd muretsemine,“ ütles mrs Keller. „Issand hoolitseb sellegi asja eest. Tõepoolest, Ta on seda juba teinud.“

Ma ei saanud aru. „Ta on maksnud luna iga patu eest, mida me iial oleme kahetsenud või kahetseme,“ selgitas ta. „Tuleta

meelde 1Jh 1:9 kus on öeldud: „Kui me oma patud üles tunnistame, siis on tema ustav ja õige meile meie patte andestama ning puhastama meid kõigest ülekohtust.“

„Nojah, ma olen selle juba Jeesusele üles tunnistanud, kuid mul on ikka Ilene ees paha.“

„Siis pead sa lihtsalt ka tema käest andestust paluma.“

„Jah, ma teen seda, niipea kui ma teda näen,“ olin ma nõus, kuid ma teadsin, et see polegi nii lihtne nagu see kõlas.

Patsutanud mind seljale, ta lahkus. Ma tundsin end pisut paremini. Kuid ma mõtlesin, kas ma ka tulevikus hakkan selliseid vigu tegema.

Ometi ei näinud ma õhtusöögi ajal Ilene'i sööklas, kuid ta oli toas, kui ma õhtupalvusel tulin. Kui ta minu poole pöördus, näis ta silmis olevat ähvardus. Kuid ma asusin otsustavalt andestust paluma. „Ilene, kas sa, palun, annad mulle andeks? Ma ei oleks sind ilmaski tohtinud nimetada silmakirjalikuks. Mina olen see, kes on käitunud nagu variser.“

Ta heitis mulle pilkliku pilgu. „Hästi, olgu nii – kuni „väike pühak“ end uuesti ei ilmuta!“

Paar minutit kulus mul, et võidelda sooviga vastata talle samaga, siis ütlesin ma: „Mul on tõesti kahju, Ilene. Kas me võiksime olla jälle sõbrad?“

„Oh, ma arvan küll nii.“

„Kas ma võin sulle lihtsalt üht asja rääkida?“

„Las käia.“

„Meie peres on viimasel mõnel kuul olnud tegemist tõesti halbade probleemidega. Tegelikult küll juba aastaid. Meie vanemad läksid lahku – sellest tingituna. Ja see surus mu vastu seinale. Ma olin peaaegu valmis närvipundar. Siis aga leidsime – mina ja minu sõber Ted – Jeesuse ja selle, kui väga Ta meid armastab. Ja Tema on see, kes aitab mind läbi igast probleemist ning ma pole kunagi olnud õnnelikum – lihtsalt õnnelik – kui ma olen seda nüüd. Kui sa Teda kord kogenud oled...“

„Hea küll! Sa võid nüüd lõpetada,“ torkas ta. „Ära püüa rohkem mu ümber taktikalise mängu mängida. Ma tahan usu oma suust kogu eluks välja sülitada oma mõlema vanema

pärast. Ja ometi võitlevad nad nagu kass ja koer! Mis head see siis toob?”

Ma teadsin täpselt, millest ta rääkis, arvasin ma, kuid ma ei öelnud enam midagi. Seevastu saatsin ma taevasse tema pärast lühikese palve, enne kui ma hakkasin oma kodutöid tegema.

Pärast mõnd minutit küsis Ilene: „Kas sa ei lähe filmi vaatama?”

„Ei. Mul on esmaspäeva hommikul kohe esimese tunni ajal ajaloo kontrolltöö ning ma pean homme kogu päeva tööl olema, kuna Marci on haige.“

Ta kirtsutas nina. „Mhh, ma ei kavatse küll istuda selles umbses toas raamatuid tuhnides sel ajal, kui võimlas näidatakse head filmi. Nägemiseni.“

Ma õppisin niikaua, kuni ma kuulsin, et kaaslased tulid filmi vaatamast tagasi. Siis valmistusin ma voodisse heitma, lootes, et Ilene iga hetk uksest sisse astub. Kuid ma uinusin oodates. Korrapidaja õpilane tegi ringkäigu kell 11 öhtul. Minu toakaaslase voodi oli endiselt tühi.

Kui kasvatajani jõudsid signaalid, et Ilene puudus, olin mina esimene, keda mrs Keller küsitles. Ma rääkisin talle, et ma olin oma toakaaslaselt andeks palunud ning et me olime ära leppinud ja et viimane asi, mida Ilene oli enne lahkumist öelnud, oli, et ta ei kavatse kunagi istuda ja tuupida siis, kui võimlas näidatakse head filmi. Seepärast olin ma eeldanud, et ta sinna läkski.

Siis tegi kasvataja üldise tubade järelevaatuse, mis ei andnud jälgegi tüdruku kohta. Kuid Sue, Ilene lähim sõber, hakkas nutma, kui mrs Keller teda küsitles. Viimaks tähendas ta, et Ilene on ilmselt „kuskil väljas“ oma noormehega, Artie Mitchelliga.

Suutmata pärast kõike seda segadust uinuda, olin ma ikka veel ärkvel siis, kui Ilene ja ta vanemad umbes kell 3 öösel sisse astusid. Aidates neil tema asju pakkida, ronisin ma toolile, et võtta maha kardinad, kui Ilene ema ütles: „Ära nendega vaeva näe. Sa võid nad endale jätta ja voodikatte ka. Ilenel on kodus neid kuhjaga.“

Ma tänasin teda.

Siis torkas mr Munson: „Jah, tal on kodus KÕIKE. LIIGA PALJU kõike. Selles see häda ongi. Ta on ära hellitatud!“

Ma tundsin Ilenele kaasa. Tema tugevasti kokkusurutud huuled ja sügav kuri pilk väljendasid ta viha ja vastuhakku. Kui ta järgnes oma vanematele hämarasse koridori, püüdsin ma teda kiiresti emmata ja ütlesin: „Ma armastan sind, Ilene, ja ma palvetan su eest.“

Mida salapäraselt Püha Vaim nendesse sõnadesse pani, ma ei tea, kuid äkitselt andis ta mulle suudluse ja embas mind omakorda. Me seisime seal, hoides üksteise ümbert kinni ja nutsime, kuni vanemad tulid tagasi tema viimaste asjade järele. Siis pidi küll Issandalt endalt tulema mulle see julgus teha seda, mida ma järgmisena tegin. „Mrs ja mr Munson,“ ütlesin ma, „palun, kas me võime teha lühikese palve enne, kui me hüvasti jätame?“

Ilene vaatas mulle otsa ja noogutas ja ta ema ütles: „Oh jaa, loomulikult!“ Mr Munson pomises midagi umbes nii, et „vaja on seda küll“.

Kuna ma mõtlesin, et mrs Munson teeb palve, ootas tema ilmselt, et mina seda teen, sest ta lihtsalt ootas, pea kummardatud. Ma ei teadnud, kuidas alata, aga Jumal andis mulle sõnad. „Armas Jeesus, palun mine Ilene ja tema omastega nüüd kaasa. Palun näita Ilenele, kui väga Sina teda armastad ja kuidas Sina võid aidata tal saada õnnelikuks. Õnnista ka tema vanemaid ja aita meid kõiki Sind usaldada nüüd ja tulevikus. Tänan, et Sa mind kuulsid. Aamen.“

Veelkord embas tüdruk mind. „Oh, ma soovin, et ma võiksin nüüd jääda! Asjad on teistmoodi läinud.“

„Võib-olla saad sa varsti tagasi tulla,“ vastasin ma.

„Ei, nad ei võta mind nüüd enam kunagi tagasi.“ Tema isa ütles: „Tule, tüdruk! Ma pean umbes kolme tunni pärast tööl olema.“

„Ma saadan su autoni,“ ütlesin ma Ilenele, tõmmates hommikumantli tihedasti kokku. Öö oli jahe.

„Ma kirjutan sulle. Kas sa mulle vastu kirjutad?“

„Jah, ma arvan küll. Ma lähen nüüd riigikooli. Ja seda ma vihkan.“

„Nojah, aga kuidas oleks mõne teise akadeemiaga?“

„Ma võin järgmisel aastal mõnda nendest proovida. Kuid ma ei tea.“ Mõned lumekübemed liuglesid õhus, kui me auto juurde jõudsime. Ilene istus tagaistmele. „Tule ja juhi ise,“ ütles ta ema, „isa ei tahaks seekord roolis olla.“

Imestunud ilmega ronis Ilene ema kõrvale. Ma märkasin, kuidas ta püüdis võtta nii vähe ruumi kui võimalik. Ta lehvitas mulle, kui nad minema sõitsid ning ma arutlesin endamisi, kas ma teda kunagi veel näen.

Milline öö! mõtlesin ma, kui ma kiiresti tihenevas lumesajus jooksin tagasi internaadi poole. Kuid see ei olnud torm, mida ma silmas pidasin.

20. peatükk

Hommikul sumises kogu kool Ilene'i ja Artie ärasaatmise pärast. Õpilased näisid jagunevat oma reageerimise poolest mitmesse leeri. Vähemus oli maani pahane administratsioonile „üleliia karmide“ seaduste pärast. Paljudel oli kahe õpilase pärast kahju, teised aga jälle süüdistasid neid.

Kirikus rääkis rektor meiega tõsiselt ja palus meil lõpetada keelepeksmine ning hakata palvetama. Hea nõuanne, minu meelest, kuid näis, et ainult vähesed kaasõpilased järgnesid üleskutsele. Ja kuna mina olin Ilene'i toakaaslane, piirasid mitmed mind, et uurida lisainformatsiooni. Oli raske neile viisakalt öelda, et nad lõpetaksid selle, kuid nad tulid sellega päris kenasti toime. Kui Cara ja Sue, kes olid Ilene'i lähemad sõbrannad, minu tuppä tulid, tahtsid nad ometi tegelikult rääkida.

Nad jõudsid päralt alles peale õhtusööki ning ütlesid, et tahavad mulle mõnda asja rääkida. Nende hääled kõlasid küllalt vaenulikult.

„Hästi, tulge sisse,“ palusin ma neid.

„Ma saan aru, et sina oled siin üks „püha“,“ torkas Cara.

Ma ei suutnud varjata oma jahmatust. „Eh, ja mina mõtlesin, et te mõlemad olete head krist...“

„Kah, pühad, äh?“ lisas Cara.

„Mitte pühad,“ ütlesin ma, „aga te laulate alati neid kauneid duette ning te külastate põetushaigeid ja...“

„Mida muud siin teha on?“ küsis Sue.

„Igal juhul, me oleme siin selle pärast, et teada saada, kes Ilene peale kaebas,“ ütles Cara. „See pidid olema sina!“

„Ahaa, seepärast te siis olete pahased! Hästi, mina ei teinud selle jaoks absoluutselt MITTE MIDAGI!“

Cara saatis mulle sarkastilise naeratuse. „Püha kohta oled sa tegelikult päris hea valetaja!“

„Oodake!“ ma kuulsin oma häält kõrgenevat. „Nüüd lubage MINUL rääkida TEILE, mis juhtus.“

„Seda me just kuulda tahamegi,“ ütles Cara. „Ja parem on, kui see on heal!“

Ma selgitasin, et Ilene ja mina olime tülitšenud, et me olime ära leppinud ja et ta oli siis lahkunud, nagu ma arvasin, võimlasse. „Ja see oli absoluutselt viimane asi, mida ta mulle möödunud õhtul ütles. Mul polnud vähimatki aimu sellest, kus ta oli.“

„Miks sa siis ei katnud teda, kui korrapidaja ringi käis?“ nõudis Sue.

„Mida sa mõtled?“

„Sa oleksid võinud panna midagi tema voodisse, mis oleks jättnud mulje, et ta seal magab.“

„Ah vaat mis,“ ütlesin ma. „Ma läksin voodisse, ja jäin magama, mõeldes, et ta iga hetk tuleb. Ma ei teadnudki, et teda pole, senini kui korrapidaja tuli. Aga kui ma oleksin teadnud, ei oleks ma üritanud teda petta.“

„Ei, ma arvan, et sa poleks seda teinud!“ Cara hääles kõlas põlgus. „Sa oled liiga puhas, et öelda väike kerge vale, et aidata oma sõpra. Aga sel juhul, arvan ma, ei olnudki sa tema sõber.“

„Jah, me oleme sõbrad nüüd,“ tähendasin ma. Nüüd oli nende kord küsida: „Mida sa sellega mõtled?“

Lühidalt jutustasin sellest, mis toimus just enne Ilene'i lahkumist, sellest, kuidas ta toimis siis, kui ma talle ütlesin, et

ma teda armastan, ja meie palvest ning tema soovist, et nüüd siiski tahtnuks ta siia jääda, kuna asjad olid muutunud.

„Kas sa mõtlesid selle lihtsalt enda peast välja?“ tahtis Sue teada.

„Ei, ma ei mõelnud seda välja! Ilene vajab tõesti meie abi. Kas te ei arva, et me kõik koos võiksime palvetada tema pärast?“

Sue näis häirituna. „Võib-olla teeksime me seda omavahel,“ ütles ta tasa pärast mõneminutilist vaikust.

Cara heitis talle pika pilgu. „Noh, ma ei ole selleks veel valmis,“ ütles ta lõpuks. „Ma tahan kõigepealt natuke lõbu tunda.“

„Nojah, aga kuidas oleks, kui me kohe praegu lühidalt palvetaksime?“ küsisin ma, imestades selle üle, kust kogu mu julgus küll tuli, kuid sügaval südames ma teadsin. Kui ma ulatasin Suele käe, võttis ta selle vastu, kuid Cara taganes.

„Lase käia,“ ütles ta. „Ma ei sega sind.“ Ma võtsin seda kui vihjet, et ta vähemasti kuulab pealt.

Ma palvetasin Ilene pärast ja siis Cara, Sue ja iseenda pärast, et me kõik võiksime Jeesust paremini tundma õppida ning lubada Temal aidata meie elu korda seada. Sue kordas kajana järele mu „aameni“.

Kui nad pöördusid minekule, sositas Sue: „Aitäh, Barbie!“ Siis järgnes ta Carale koridori, otsekui kardaks ta teha midagi ilma temata.

Nüüd oli terve tuba minu päralt, mis oli päris kena, aga vahetevahel üksildane ka. Igal juhul tuli nüüd 10 dollarit kuus üür kallim. Niisiis rääkisin ma kasvatajaga selle üle ning ta ütles, et ta vaatab, kas ta leiab mulle toakaaslase. Kuid just siis polnud üheski toas rohkem tüdrukuid kui kaks ning keegi ei soovinud ümber kolida.

Päev või paar hiljem märkasin ma, et Cara istus söökla ühes nurgas ja Sue teises. Imelik, mõtlesin ma. Kui ma suunduksin sinnapoole, kus istus Sue, mõtlesin ma, et parem on kui ma seda ei tee, tundes Carat. Teel väljapääsu poole sai Sue mind ikkagi kätte ja ütles: „Tere, Barbie! Kuidas läheb?“

„Kenasti. Aga sinul?“

„Oh, mitte just hästi.“ Ta vaatas maha, kui me internaadi poole astusime.

„Kahju! Mis lahti on?“

„Noh, asi on Caras. Me ei räägi omavahel – vähemalt tema ei räägi minuga.“

„Mis ajast peale?“

„Mäletad, kui me tulime sinu toast välja, pärast seda, kui Ilene ära saadeti.“

„Jah.“

„Noh, ma olen püüdnud olla – noh, olla teistmoodi, ja palvetada ja kõike muud. Ja Cara ütles mulle: „Sa teed seda ainult sellepärast, et sa mõtled, et sa oled parem kui mina.“ Aga ma ei tee hoopiski, Barb! Tõepoolest!“

„Ma arvan, et tean täpselt, kuidas sa ennast tunnend,“ ütlesin ma.

„Ma ei talu seda kõike enam,“ jätkas Sue. „Ta isegi käskis mul täna uksest välja minna! Ja me olime nii head sõbrad.“ Ma nägin, et ta püüdis hoida tagasi pisaraid.

Siis sähvatas mul mõte – täielik lahendus. „Sue!“ ütlesin ma, „ehk võiks nii, et sa tuleksid minuga ühte tuppa?“

„Oh, Barbie, kas ma saan!“ Tema tundepehang ütles, et see, mis ma arvasin, oli õige.

„Lähme, küsime kasvataja käest. Tule!“

Me läksime ja sellest ööst oli mul uus toakaaslane. Sue meenutas mulle niiväga mind ennast alles kaks või kolm kuud tagasi. Ja ma olin temast praegugi veel ainult pool sammu eespool. Meil mõlemal olid mõne eksisammu pärast nukrusehood ja suur rõõm siis, kui asjad näisid joonde minevat. Õnneks ei olnud meie mõõnad alati üheaegsed ja nii sai üks tavaliselt teist julgustada.

Ma olin alati endamisi arutlenud selle üle, mis tegi Ilene tõrksaks ning ühel õhtul andis Sue mulle võtme kätte. Ta ütles, et Ilene vanemad ei olnud alati ühel meelel – eriti selles, mis puudutas nende tüdrik. Ilene oli rääkinud Suele, et ta võiks ema käest saada peaaegu kõike, kuid et ta isa oli tõeline pähkel. Isa esitas valjusid nõudmisi, kuigi ema tavaliselt päästis tütre igast ebameeldivusest, millesse ta oli sattunud ning kaitses teda alati,

kui isa tema pärast kära tegi. Loomulikult löid nad omavahel suuri lahinguid.

Siis rääkis Sue mulle, kui erutatud oli Ilene olnud, kui ta oli avastanud, et ta on lapsendatud. Ta oli tollal 12aastane. Ning ta tahtis teada, kes ta tegelikud vanemad olid. Aga Munsonid ei teadnud, kuna ta oli jäetud kellegi välistrepile, ning toodud orbudekodusse ning kuidagi ei suudetud kindlaks teha tema päritolu. Seepärast eeldati, et ta ei olnud sündinud sünnitusmajas ega vastu võetud arsti poolt.

„Ilene tundis tõesti selle üle õudust,“ selgitas Sue, „otsekui ei peaks see tähendama midagi head, et ta oli hüljatud. Aga ma rääkisin talle, et see polnud tõsi, kuna Munsonid tõesti armastasid teda. Vaata vaid kõiki neid asju, mida nad talle kogu aeg muretsesid.“

„Aga asjad ei tähenda kuigi palju,“ vastasin ma. Ma rääkisin talle sellest, kuidas Jimmy nuttis pärast isa äraminekut, kuidas ta kartis, et ka mina ära lähen ja kuidas ta ütles: „Ma ei taha asju, Barb, ma tahan lihtsalt sind!“

„Ma arvan, et mõnedel inimestel on vähe aega oma armastuse osutamiseks,“ ütlesin ma, „sellepärast püüavad nad korvata seda kingitustega.“

„Jah, arvan samuti,“ oli Sue nõus.

Kui ma küsisin, kas ta kirjutab Ilenega, vastas ta, et jah. Ka mina olin kirjutanud, kuid möödus peaaegu terve kuu enne kui me saime vastuse. See oli adresseeritud meile mõlemale, seepärast viisin ma kirja tuppa ja me avasime selle seal koos. Kuid see ei sisaldanud häid uudiseid, mida me lootnud olime. „Kallis Barb ja Sue. Aitäh teie kirjade ja palvete eest,“ oli ta kirjutanud. „Aga ärge nähke nendega enam vaeva. Ma lähen siit vangimajast ära. Ma ei tea täpselt, kus ma olen selleks ajaks, kui minu kiri teieni jõuab. Aga ärge muretsege minu pärast. Mu isa on hakanud jooma. Minus on palju silmakirjalikkust. Nägemiseni nüüd. Teie Ilene.“

„Oeh,“ ohkasime me Suega mõlemad. „Vaene Ilene!“ Me nutsime ja siis olime mõnda aega palves, kuid me ei suutnud olla muretsemata. Ja me otsustasime Carale kirja mitte näidata.

21.peatükk

Lõikustänu vaheaeg algas Fairplanesis teisipäeva pärastlõunast. Tammy ema tuli Tammy'le järele ning pakkus meile kõigile, kes me Beachviewist olime, võimalust koos temaga koju saada – Ted, Marty, Tim, Cindy ja mina. Oli õnn, et tal oli pikap-auto. Koduteel (mis kestis umbes kaks tundi) kutsus ta meid kõiki hingamispäeval nende poole lõunale. Siis rääkis ta meile, et Warren Rhodes ja koguduse kooli juhataja olid plaanitsenud laupäeva õhtuks kõikidele noortele ühise koosviibimise kooli aulas. Sellele lisaks ütles ta, et rajaleidjad olid korraldanud oma majas rõõmupeo nagu tasuks nende hea töö eest, kes olid kokku toonud toiduaineid Lõikustänu korvidesse abivajajate jaoks. „Sinu ema, Barbie, ning mõned diakonissid on täna õhtul noortel abiks neid korve üle andmas. Niisiis ei ole sul tõenäoliselt veel kedagi kodus, kui me pärale jõuame.“

Tal oli õigus. Maja oli lukus ning pime. Mul oli küll endal võti, kuid mrs Holmes, Tami ema, kes oli mind ukseni saatnud, ütles: „Tule mõneks ajaks lihtsalt meie poole. Me võime aegajalt teile helistada ja niipea, kui su ema telefoni vastu võtab, toome me su koju.“

Ma olin talle kutse eest tõesti tänulik – mulle ei meeldinud kunagi astuda tühja, pimedasse majja. Kuna ma polnud varem Tammy kodu näinud, üllatas mind see, kui lihtne ja ilustamata see oli – isegi lihtsam kui meie kodu. Kuid nende pere külalislahkus kattis mitmekordselt nende luksusepuuduse.

Pärast seda, kui ma olin aidanud Tammy'l kanda ta asjad trepist üles tema tuppa, läksime me mõlemad alla kööki, et abistada tema ema. Tal oli soojenemas hiiglaslik pott juurviljahautist ning ta palus meil lihtsalt panna lauale supitaldrikud ja toortoidunõud. Tammy ja mina tegime Waldorfi toortoitu, milleks meil oli tarvis suuri piimaklaase ja kaerahelbeid.

Tammy vend oli ära kolledžis ega pidanud tulema koju enne kui jõuluks, niiviisi oli meid õhtusöögilauas just neli

inimest. Tema isa oli üsna lühikest kasvu ja kehakas – tegelikult mitte paks, aga lihtsalt jässakas – ja lõbus mis hirmus. Ta näksis Tammy't ja tema ema kogu aeg, kuid nalja pärast, ja nad näisid teadvat, et selline on isa komme neile armastavat tähelepanu osutada.

Kui ma ütlesin Tammy'le, et mina aitan tema ema nõudepesemisel, nii et Tam võib minna oma tupp ja asjad lahti pakkida, ütles tema, et me teeme kõike ühiselt. Mrs Holmes ütles, et tal oli suur rõõm, et Tammy oli valinud endale head kristlikud sõbrad akadeemiast ning see andis Tamile võimaluse rääkida emale Ilenest.

„Kus ta elab?“ küsis Tammy ema.

„Ta oli pärit Milltownist. Ma arvan, et see on umbes poole tee peal siit Detroiti,“ ütles Tammy, kui ta taldrikuid kappi aetas.

„Jah, ma olen seal käinud. Ma lootsin lihtsalt, et ta on ehk küllalt lähedal, et teda külastada. Mis te arvate, kuhu ta läks?“

Ma hakkasin kuivatama lauahõbedat. „Ma soovin, et ma teaksin,“ ütlesin ma. „Kas sa arvad, et ta suundus Detroiti? Paljud noored lähevad suurlinnadesse, kui nad kodust ära jooksevad.“

„Tema vanemad on küll murest haiged,“ tähendas Mrs Holmes. „Mis te arvate, mis nad mõtleksid, kui me neile helistaksime? Ma tahaksin neile öelda, et me palvetame nende eest.“ Tammy naeratas. „Oi, ema, ma arvan, et nad hindavad seda!“

„Kuid esmalt helistame Barbie koju ja vaatame, kas tema ema on juba kodus.“ Ta riputas oma põlle sahvri ukse külge ning läks helistama. Ema ei olnud veel koju jõudnud.

Võttis pisut aega, kuni me saime telefonikeskjaamast Munsonite numbri ning veel rohkem aega, et veenda Ilene vanemaid, et meil ei olnud VALE number. Kuid kui nad viimaks taipasid, et me oleme nende sõbrad, olid nad tänulikud meie helistamise pärast. Nad ei olnud Ilenest kahe nädala jooksul sõnagi kuulnud. Kuigi nad olid teatanud politseisse, ei olnud nende tütrest jälgegi ning Mrs Munson oli närvide katkemise äärel.

Ma suutsin seda täiesti mõista, meenutades seda, kui kohutavalt olin ma tundnud end siis, kui Jimmy ära jooksis. Ning poiss oli olnud ära ainult ühe öö.

Umbes kell 9 õhtul vastas ema lõpuks mu helistamisele. Ta pani just kaksikuid voodisse ning ütles, et pärast seda tuleb ta mulle kohe järele. Kuid mrs Holmes pakkus ennast mind koju viima, et mul ei oleks oma pakke tarvis mitu korda ümber tõsta. Ma ütlesin emale, et ta ei ütleks põnnidele, et ma tulen – ma tahtsin neid üllatada.

Kulus vaid minutit kümme, et jõuda koju ja ma astusin kikärvul majja. Ema tuli vastu ja aitas mul asjad sisse tuua ja tänas mrs Holmesit palju kordi nähtud vaeva eest. Hetke jooksul tormas elutoa nurgast välja pidžaamades keeristorm ja otse kandis mind diivani peale. Kakikud lämmatasid mind kaisutustega ja sõna otseses mõttes ujutasid mu üle suudlustega. Oh kui hea oli olla jälle kodus – olla armastatud ja vajalik neile kahele väikesele võrukaelale.

Kui ma küsisin Jimmy'lt, kuidas talle koolis meeldib, ütles ta: „Seal on tore. Ma isegi väheke hoolin sellest.“

Ta juukseid sasides nokkisin ma: „Oo, Pealik, ma usun, et sa armastad oma kooli.“

Ta tõmbas mu käe ära ja tegi grimassi. Siis ütles Julie: „Äh, ta armastab osa sellest vähemasti – seda osa, kus Lauri Adams istub!“

„Häh, kas sa jääd vait!“ möirgas Jimmy õe peale, kes lihtsalt istus naerdes matsti suurele toolile.

„Hea küll!“ katkestas ema. „Nüüd on aeg kõigil 9aastastel voodis olla. Te võite homme kogu päeva Barbiega olla.“

Hommikul koristasime me ära toad, mängisime mängu, käisime külas Hallidel ja siis lugesime miljon – rohkem või vähem – juttu. Lõpuks läksime me parki, kuid kuna lehed olid puudelt kõik maha langenud ja lumi oli teeradadel, ei võlunud see paik meid nii nagu suvel.

Me tulime koju küllalt aegsasti selleks, et jõuda õhtusöök valmis saada just hetkeks, kui ema uksest sisse astus. Ta ütles, et see oli üle pika aja ta õnnelikem „kojutulek“. Siis ütles ta, et vanaema Archer oli helistanud ja öelnud, et nad ei saa tulla

Lõikustänu lõunasöögile, kuna vanaisa artriit vaevas teda kõvasti. Mind üllatas see, et ema neid üldsegi kutsunud oli, kuid ema ütles, et nad on üksildased ja tal oli nendest kahju. Ema ei uskunud, et isa oleks neid peale meie juurest äraminekut kordagi vaatamas käinud.

„Mida me kogu selle valmistehtud toiduga peale hakkame?“ küsisin ma.

„Noh, me võime osa sellest külakostiks teie vanavanematele viia. Ja võib-olla mõtleme me välja, keda võiksime veel kutsuda.“

„Kas me pole sellega juba hiljaks jäänud?“

„Võib-olla mitte. Kuidas oleks mõne su sõbraga?“

Ma uskusin, et Ted küll tuleks, kuid kas öelda, et kutsume teda?

Siis hüppas Jimmy jalule ja hüüatas: „Ma tean, kes Barbiele meeldib – Ted!“

„Sul on õigus!“ ütlesin ma, kui ma ta diivanile tagasi lükkasin. „Ta on üks minu väga hea sõber.“

„Nojah, aga miks sa ei kutsu teda?“

„Ja Jimmy'le meeldiks, kui Lauri oleks siin!“ õrritas Julie.

„Oo, nii või? Ja Julie tahab paksu Billy't!“ andis Jimmy vastu.

Emä nägi vennikeste vaidlust ja summutas selle kohemaid, kuna mina aga läksin helistama Tedile.

Ta oli heameelega nõus tulema, kuna nende pere pidi minema külla tema kasuisa vanematele ja sealsed olud olid nii kitsad, et nad ei mahtunud isegi ühekorraga laua taha istuma. Ja pealegi tundis ta end seal alati ebamugavalt.

Kolmapäeva õhtul, pärast seda kui kaksikud olid läinud voodisse, rääkis ema mulle, et ta peab järgmisel esmaspäeval kohtusse minema. Kohus oli kõrvale lükanud isa hagi selle kohta, et ema oli emakohustusteks kõlbmatu, ning ema saab lahutuse mahajätmise alusel, kuna isa on ära läinud ja meid maha jätnud ilma ema nõusolekuta ning pole saatnud sellest saadik pennigi raha. Kuid isa püüdis endiselt taotleda endale kaksikuid. See võttis Lõikustänu pühalt särava rõõmu, kuigi me

ei näinud põhjust, miks peaks kohus loogiliselt võttes andma temale õiguse.

„Kuid imelikud asjad on sündinud,“ ütles ema.

Lõikustänu püha hommikust peale tegelesime me kõik üksmeelselt köögis lõuna valmistamisega. Ted tuli varem ja aitas ka. Ta ütles, et tema pere oli juba läinud tema kasuisa vanemate juurde, et tema ema saaks neid lõunasöögil abistada.

Oli imelik, kui isa ei istunud laua otsas. Ta tavaliselt tükeldas kalkunit ja jagas seda meile igapähele. Ema oli valmistanud aedvilja küpsetise, mis maitses isegi paremini kui ma arvata olin osanud. Ted ja mina olime hakanud harjuma akadeemias taimetoitudega, kuid mõningaid neist me tegelikult ei armastanud. Ma ütlesin emale, et ma annaksin meeleldi akadeemia kokale tema küpsetise retsepti.

Pärast lõunasööki oli minul ja Tedil võimalus natuke juttu ajada, kuna ema ja kaksikud viisid vanaema ja vanaisa Archerile natuke Lõikustänu lõunat. Ma rääkisin Tedile ema kohtukutsest esmaspäeval ja ta lubas selle pärast palvetada. Siis küsisin ma, kas ta pole midagi Lilast kuulnud. Ta ei olnud, nii siis otsustasime me reedel minna apteeki ja vaadata, kas ta töötab ikka veel seal.

Emal oli reedel vaba päev, nii et ta jäi kaksikutega koju, kuid ma aitasin tal valmistada päkapikke rajaleidjate peo jaoks laupäeva õhtuks.

Too pärastlõuna oli päikeseline ja soe, peaaegu nagu kevadel. Kui me Tediga kesklinna jõudsime, jalutas seal tosinate kaupa väikesi lapsi oma emadega, kuna oli puhkepäev ja nad olid vaatama tulnud äsja üles pandud jõuludekoratsioone poodide akendel, ning külastama Santa Clausi. Beachviewis oli ainult kolm suurt kaubamaja, kuid hulk väiksemaid poode ning kõik need olid rahvast tulvil, ka Krugeri apteek. Kuid me nägime, et Lila askeldas ühe kliendiga. Lõpuks leidsime me siiski võimaluse talle tere öelda. Ta naeratas ja vastas meie tervitusele, kuid me nägime, et ta oli liiga hõivatud, et meiega juttu ajada. Tagasiteel juhtusime me kokku Lila nõbu Shelly ja tema peigmees Brucega. Nad näisid olevat rõõmsad meiega kohtumise üle ning peatusid, et juttu ajada.

„Teate, te olete tõesti laua sinnapaika jätmisega vea teinud,“ ütles Bruce. „Me teeme siin head äri ja te võite selles veel nüüdki osanikuks hakata, kui te tahate.“

„Mida see tähendab?“ uuris Ted.

„Kas te ei mäleta? Quija lauda!“

„Oh, jaa,“ pomises Ted.

„Nojah, Lilal ja Shelly'l ja minul on nüüd regulaarne klientuur.“ Ta tegi pausi ja naeratas. „Jah, me teatasime „Times Heraldis“ ja me saime rohkem soove, kui me suutsime vastata.“

„Ja kas kõik maksavad teile selle eest?“ küsisin ma, astudes tee pealt eest ühel suurel mehel, kel näis olevat kiire.

„Just nii! Ja tuli välja, et Lila on meie parim väljalugeja!“

Me kõik olime kobaras koos kõnniteel ning liikusime aeglaselt edasi. Ma teadsin, et Bruce ja Shelly ootasid, et me õnnitleksime neid nende uue äri puhul, kuid ma ei saanud sundida end seda tegema. Samuti mitte Ted, sest ta ütles:

„Ma kardan, et te peate meid välja jätma. Me oleme leidnud midagi paremat.“

„Ilma naljata?“ küsis Bruce. „Noh, ja mis siis on siin maamunal see parem?“

„Jeesus Kristus!“ naeratas Ted. „Tema annab meile tõelise õnne.“

„Ja see on tõde,“ kordasin ma kajana.

„Oeh, oeh! Kujuta ette, Shelly, me oleme sattunud valesse seltskonda. Me läheme parem nüüd Lilat tervitama. Kohtumiseni.“

Pettunud, kuid tegelikult mitte üllatunud nende reaktsiooni peale, märkasime Tediga, et oli juba küllalt hiline pealelõuna ning me läksime kumbki oma koju.

22. peatükk

Hingamispäevane pealelõuna Tammy juures oli tõeliselt hea koosviibimine – mitte toitude rikkalikkuse või ülikülluse pärast, kuigi me kõik saime kõvasti kõhud täis. Vaid seetõttu, et kogu pere oli nii sõbralik ja seltskondlik, et kõik tundsid ennast teretulnutena ja soovitutena. Holmesite auto transportis meid kogu päeva – kirikust nende koju ja õhtul kogudusekooli võimlasse ühisele õhtule.

Ühte võimla nurka oli seatud lava lauamängude jaoks ning keskel olev võrkpalli võrk kutsus rohkem sportlikke noori mängima. Ted armastas võrkpalli ja nii ühines ta pikemata meeskonnaga. Ma ütlesin, et ma lihtsalt vaatan pealt. Varsti tulid Tammy ja Tim minu juurde ja küsisid, kas ma ei tahaks nendega seltsida. Mõne minuti pärast ühines meiega Marty. Näis, et ta polnud Timist kunagi kaugel.

Pärast mõningaid mängu tahtis osa võrkpallimängijaist puhata ning Tammy ja Tim läksid nende asemel mängima. Marty ja mina istusime ja ajasime juttu. Ta tahtis teada, kuidas mul koolis läheb ja muid selliseid asju. Ja siis läks ta üle hoopis isiklikematele teemadele, küsides näiteks seda, kuidas mulle mu toakaaslane meeldib ja mida ma olen Ilenest kuulnud ja kuidas mu isa ja ema lahutusasjad edenevad.

Siis ütles ta: „Tead, Barbie. Ma olen sinu ja su pere pärast palju palvetanud ja ma olen kindel, et kõik laheneb üsna pea.“

„Ma loodan nii!“ vastasin ma innukalt. „Me saame otsuse teada esmaspäeval, pärast kohtuistungit. Ema lubas mulle helistada kohe, kui midagi selgub.“

Siis tahtsin ma arutleda ühe asja üle, mis mind oli aeg-ajalt pikemat aega vaevanud. „Marty, ma arutlen endamisi, kas akadeemia on üleüldse ikka nii suurepärane paik.“

„Oo... Miks sa seda nii ütled?“

„No võta näiteks see, mis juhtus Ilenega. Ja esimesel nädalal, mis ma seal olin, varastati Ruthy'lt raha ära. Ja kaks õpilast kõrvaldati möödunud nädalal petmise pärast kontrolltööst. Näib, et seal juhtub nii palju halbu asju. Mulle

lihtsalt tundub, et sellises akadeemias ei peaks mitte midagi säärast olema.“

Ta ainult naeratas. „Oh, Barbie! Kas sa mõtled, et see on selline koht, kus Saatan ei tegutse? Aga see on tavaline probleem, millega uustulnukad võitlevad. Nad loodavad leida koguduses täiuslikkuse. Püüa lihtsalt mõelda, et akadeemia on nagu kogudus – see on haigla patustele, mitte hotell pühadele.“

„Oo, ma arvan, et ma mõistan seda, Marty. Aga vahetevahel on see rõhuv.“

„Seda ta on. Aga ära heida meelt. Lihtsalt pea vastu. Ja Jeesus aitab sind.“

„Aitäh, Marty,“ naeratasin ma. Ta võttis mu käe. „Ole vahva tüdruk, Barbie!“

Kõlas vile. Siis kutsus Warren Rhodes meid kõiki suurde ringi. Võrkpallimängijad ohkasid, aga lõpetasid viimaks oma mängu ning ühinesid meie kõigiga suures ringis. Sportlikud või mitte, hakkasime me kõik mängima „Lendavat Hollandlast“. Ja kuidas me lendasime! Me jooksisime end hingetuks. Ma ei olnud seda mängu mänginud kolmandast klassist peale ja nüüd näis see veel lõbusamana kui tollal. Pärast seda jõudupingutavat mängu olime me kõik valmis koju minema.

Emal ja minul oli pühapäeva hommikul tore jutuajamine, enne kui ma hakkasin sõitma tagasi akadeemiasse. Ema rääkis mulle, kui halvas seisukorras me olime rahaliselt ning lootis, et kohus mõistab talle mingi summa lastetoetust. Loomulikult polnuks kohtuotsusest emale toetus määrata niikaua mingit kasu, kuni isa kuskil tööd polnud saanud. Kuid ema muretses eelkõige maja pärast. Ta püüdis seada nii, et maksudega oleks kõik korras, aga kui isa nõuab „oma“ osa majast, tuleb meil see müüa.

„Ema, me peame lihtsalt palvetama ja mitte muretsema,“ ütlesin ma talle.

„Ma tean, et muretsemine ei aita põrmugi,“ noogutas ta. „Aga teadmatus piinab mind ometi.“

„Jah, võib-olla me vahetame teemat,“ panin ma ette. „Vaata, kas aitad mul suruda kogu seda kremplit kohvrissi?“

„Ema aitab mul sulgeda mu pungil kohvri. Siis kandsime me kõik mu asjad esikusse, ning jäime ootama Marty isa.“

Järsku ma mõtlesin, et ma ei peaks võib-olla minema ära akadeemiasse, kui me emal oli juba selline mure maksude ja muude asjade eest tasumisega. „Ema,“ ütlesin ma. „Ma ei lähe tagasi! Kui ma jään koju, hoian ma sellega kindlasti natuke raha kokku!“

„EI!“ Harva olen ma näinud ema nii otsustavana. „Sa EI JÄÄ koju. Ja liiatigi ei lähe mulle sinu sealolek praktiliselt midagi maksma.“

„Aga ema, võib-olla ei olegi see nii hea paik.“ Siis rääkisin ma talle Ilenest, kaduma läinud rahast ja petmisest.

„Nojah, aga mõtle lihtsalt sellele, et me kõik oleme inimesed,“ ütles ta. „Keegi pole veel täiusele jõudnud. Ja paljud noored seal akadeemias pole veel ümber pööranud. Mitmed on seal lihtsalt sellepärast, et nende vanemad on nad sinna saatnud, lootuses, et kool teeb nende lastega midagi sellist, milleks nad ise ei ole olnud võimelised. Aga sa tunned seal ka palju toredaid noori nagu Tammy ja Cindy ja Marty ja Tim. Sa võid olla õnnelik, et sa nendega juba tuttav oled. Nemad saavad aidata sul valida õige seltskonna, kelle hulka kuuluda. Ja pea meeles, palve saab muuta olukordi, isegi kõige kõvasüdamelisemate õpilaste juures!“

Ma puhkesin naerma.

„Mis sulle nalja teeb?“ päris ema.

„See on lihtsalt tore, kuidas sina ja mina alailma teineteisele jutlust peame. Esmalt käskisid sina mul palvetada minu murede pärast ja siis käskisin ma sinul teha sedasama. Kujuta ette, et alati on palju kergem öelda kui teha, õigus eks?“

Ka tema naeris. „On hea asi seegi, et me ei ole ühel ja samal ajal madalseisus, on ju?“

„Jah. Aga aitäh, ema. Ma tunnen end tõesti õnnelikuna, et ma olen leidnud Jeesuse ja et ma võin käia akadeemias ja et mul on ikka olemas sina ja kaksikud.“

Julie ja Jimmy tulid jooksupäeva sisse, et öelda meile, et Marty ja ta isa on saabunud. Ma andsin emale musi ja kaisutasin kaksikuid, kuni nad mühatama hakkasid. Marty tuli

reipal sammul, et kanda mu pagas autosse ja Lõikustänu vaheajast sai minevik.

Esmaspäeva hommikul olin ma tagasi oma klassis Fairplanesis – vähemasti olin ma seal füüsiliselt. Mõttes istusin ma emaga koos kohtus, ainult et ülejäänud pildiosa oli tühi. Siis hakkas sähvima siit ja sealt stseene, sedavõrd, kuidas ma kujutlesin ema advokaati põhjendamas tema õigust lastele ja siis isa advokaati oma argumente esitamas. Nende kujutluspiltide vahel ma palvetasin – palvetasin, et me kõik jääksime kokku ja palvetasin, et me oleksime nõus Jumala tahtega, kuigi see ei pruukinud olla just selline, nagu meie tahtsime.

Ma olin palunud emal helistada mulle lõuna paiku, siis kui ta juba teab kohtu otsust. Kuna ta ei helistanud, teadsin ma, et neil on veel otsustamata ärevaid olukordi ees. Ta helistas sel õhtul ometigi ja ütles, et ta sai ajutise õiguse Julie ja Jimmy enda juurde jätta, kuni kohus teeb lõpliku otsuse. Isa ei olnud näidanud seda üldsegi kuulvat. Vähemasti oli see nüüd täiesti seadusevastane, kui ta püüaks ühte neist salaja ära viia. Ema oli väga erutatud, kuna ta oli pidanud selle päeva töölt vabaks küsima ja nüüd peab ta kunagi kaotama veel ühe päeva tasu, mida ta endale küll lubada ei saaks.

Kui ma oma tuppä jõudsin, oli Suel probleem. „The Singing Bandi“ juht oli küsinud, kas tema ja Cara ei esineks vanadekodus. Kuid Cara ei rääkinud endiselt Suega. Nii oli juht ette pannud: „Aga kuidas oleks soologa? Või leiad sa kedagi teist, kellega koos laulda?“

„Niisiis palun ma sind, Barbie, palun! Ma ei saa seal üles astuda ja kogu aeg üksi laulda!“

Ma seisin seal nagu soolasammas. Mina, kes ma polnud iialgi avalikult üles astunud, välja arvatud osalemine mõne väikese salmi lugemisel kooli-programmis.

„Oih, Sue! Ma pole kunagi – ma arvan, et ma ei saa.“

„Aga sa pead alati kenasti viisi, kui sa laulad hingamispäevakoolis ja kirikus.“

„Jah, koos teistega!“

„Aga siin pole midagi rasket...“ Ta jätkas oma väiteid ja lõpuks ta võitis. Ja kogu nädal käisid mul hirmuvärisinad. Kuid hingamispäeval, vanadekodus näis mulle, et ei laula mitte mina, vaid keegi, kes mu kõrval seisab. Ja pärastpoole tuli Marty, nägu naerul, meie juurde ja ütles: „Tubli, Barbie! Ma teadsin, et SINA, Sue, oled laulja, aga ma ei olnud mitte kunagi varem kuulnud Barbiet. See oli tore.“

Kui meie pilgud kohtusid, nägin ma tema silmis midagi, mida ma oma mäletamist mööda polnud seal varem näinud. Ta oli pikk, tugev ja vapper, aga ometi ühtlasi nii õrn. Mingil põhjusel, mida ma ei suutnud mõista, võrdlesin ma teda endamisi Tediga, laiaõlgse jässaka Tediga, kes oli nii hoolitsev, nii impulsiivne ja vahel nii hämmelduses. Ma armastasin tõesti neid mõlemaid ja Marty't õige väheke rohkem.

23. peatükk

Jõuluvaheaeg lähenes ja ma teadsin, et see ei saa olema nii õnnelik aeg nagu tavaliselt – vähemasti kaksikutele. See oli aeg, kus isa puudumine andis tugevasti tunda. Ema kodus meile kõigile midagi, kuid mul ei olnud raha ka kõige lihtsama kingituse jaoks. Välja arvatud kümnis, läks kogu mu teenistus otseselt mu kooliraha tasumiseks. Ma võisin ainult loota, et Jimmy ja Julie mõistavad kingituste puudumist jõulukuuse all.

Ma jõudsin koju teisipäeva õhtul – seekord Cindy isa autoga. Kaksikud näisid olevat pungil saladusi, mis otsisid väljapääsu. Kui ma neile ütlesin, et mul oli ainult tillukene kink nende jaoks, ei näinud see neid üldse häirivat.

Kui me jõuluõhtul väikese kuuse tuppa seadsime, astus sisse Ted, suur karp minu jaoks kaasas. Kuna mul ei olnud temale midagi kinkida, tundsin ma end kehvasti. Ta ütles: „Sinu armastus on kõik, mida ma soovin, Barbie.“ Jimmy tegi oma tavapärase norsatuse.

„See on alati sinu päralt, Ted,“ ütlesin ma. „Jeesus on pannud mu südamesse armastuse igäühe vastu.“

Ta näis sel hetkel pisut nõutuna ja ma mõtlesin, miks ma üldse nii ütlesin. Siis ilmus mu silme ette Marty nägu. Ma ei suutnud enam ennast hoopiski mõista.

„Ted, kas sa lähed jõulude ajal oma isale külla?“ küsisin ma.

„Ei. Seegi langes ära. Aga ma olen lihtsalt niigi rõõmus. Ma ootan kannatamatult, et näha, kuidas Pattile ta nukumaja meeldib.“

„Oo, sa said selle valmis! Ka mina tahan seda näha!“

„Tore! Kas sa ei tahaks homme õhtupoolikul läbi tulla? Võta kaksikud kaasa ja ema ka, kui ta tahab tulla.“

„Ma tahan minna! Ma tahan ka näha nukumaja!“ kisas Julie, peaaegu lükates jõulupuud oma õhinas ümber.

„Mina ka!“ karjus Jimmy oma õe järel.

„Aitäh, Ted,“ ütlesin ma. „Ma vaatan, kas me saame tulla. Ja mul on kahju, et mul ei ole kingitust sinu jaoks.“

„Unusta see! Pärast näeme, Barb. Emal on täna õhtul sugulased külas. Kas me homme kohtume?“

„Loodan nii. Nägemiseni.“

Tedi minekust oli möödunud vaevalt kümme minutit, kui Marty uksekella helistas. Jimmy läks ust avama ja hõikas siis:

„Hei, Barb! Siin on järgmine poiss, kes sind näha soovib!“

„Jimmy, häbene!“ hurjutasin ma. Aga ma pidin naeratama Marty heatujulise naeru peale.

„Sinu õde on väga populaarne noor leedi, Jimmy,“ teatas ta. „Sa võid ta üle uhke olla.“

„Oh, seda ma olen! Oleni!“ teatas mu vend. „Kas sa tõi talle ka kingituse?“

Ma heitsin emale meeleheitliku pilgu ning ema tõmbas Jimmy kõõki. „See väike pärdik!“ pomisesin ma.

„Oo, see ei puuduta mind. Siin – siin on „teine“ kingitus sulle. Sul ei saa neid iialgi olla liiga palju.“

„Oi, aga Marty!“ Ma tundsin, et pisarad tikkusid silma.

„Ära ole pahane, Barbie. Me tahame sulle lihtsalt kinkida midagi sellepärast, et me sind armastame, mitte sellepärast, et midagi vastu saada.“

„Ma tean, aga ma tahan, et ma võiksin samuti midagi anda, et näidata ka oma armastust.“

„Mõistan. Kuid ühel päeval su võimalused muutuvad. Küll sa näed.“

Ta pani karbi, mille oli toonud, kuuse alla ja Julie jättis oma puukaunistamise niikauaks, et seda uurida.

„Öeldakse alati: Ära ava enne jõuluõhtut!“ tähendas ta.

„Marty, ma tänan sind! See oli sinust nii kena! Kas sa saad jääda ja aidata meil seda puud kaunistada?“

„Näib, et see on peaaegu valmis. Aga mul ei ole praegu hetkel küll midagi muud teha.“ Võtnud ära oma kuue, seadis ta selle tooli seljatoe peale.

Julie tuli mu juurde ja sosistas: „Miks sa ei palunud hoopiski Tedil jääda ja puud kaunistada?“ Vähemasti ta sosistas! Kuid ma ei suutnud vastata sellele küsimusele, ka mitte endale.

Jõulupäeva hommikul tõusid põnnid varakult nagu harilikult üles ning leidsid mütsid ja käpikud, mida ema oli neile teinud. Siis nõudsid nad, et ema ja mina tõuseksime üles. Nad käskisid meil istuda diivanile ja sulgeda silmad. Asetades midagi kõva ja siledat meie kätele, hüüdsid nad: OK, tehke silmad lahti!“ Me mõlemad hoidsime pihus laudplaati, millele oli kleebitud kuivatatud lilled ja mis oli ilustatud üleni kuldse värviga. Tagaküljel oli väikene aas seina külge riputamiseks.

„Kas need meeldivad teile?“ küsis Julie hinge kinni pidades.

„Need meeldivad meile väga!“ ütlesime me emaga ühest suust ja andsime neile kummalegi musi ja tugeva kaisutuse.

„Aga kust te raha saite?“ küsis ema.

„Me ISE TEGIME need!“ hüüatas Jimmy.

„Koolis!“ pistis juurde ta õde.

„Te pidite küll varastama?“ ütlesin ma.

„Ei, Barbie!“ Julie nägu tõsines. „Me tegime ausalt ja õigesti.“

„Kena, nüüd meeldivad need meile veel kaks korda rohkem.“ Kaksikute naeratused olid laiad nagu virvatuled. „Te võite mind õrritada nüüd kõiges, milles vaid tahate. NII suur

aitäh teile! Ma riputan oma jao üles oma voodi kohale akadeemias, nii näen ma seda iga päev.“

Umbes kell kaks oli meil kõigil suur üllatus. Väliskuse taga helisesid aisakellad ja kaksikud tormasid akna juurde. Nad piilusid natuke välja: paks jõuluvana pressis ennast autost välja ja hakkas piki jalgteed astuma maja poole, õlal punnis riidest kott. Tema taga sammusid aeglaselt mees ja kaks naist, kõigil marjakorvid käes.

„Ema!“ kisas Jimmy. „Tule ruttu!“

Kui nelik majale lähenes, tundsin ma ära mrs Holmesi.

Ema tuli jooksuga, aga Jimmy togis teda ukse juurde. Ta ei läbenud oodata ära uksekella, vaid lõi ukse pärani lahti. Sisse astus jõuluvana, madala häälega hõisates: „Hoi, hoi, hoi!“ Teised järgnesid talle, hüüdes: „Häid jõulupühi!“ ikka uuesti ja uuesti. Kaksikute silmad läksid suureks ja suu vajus hetkeks pärani.

Naeru saatel jõuluvana kummardas ja sasis nende juukseid. Siis avas ta oma mammutkoti, võttis välja väikese paki ja luges: „Laura Archer“. Ta ulatas selle emale. Järgmine pakk läks ka talle ja siis tuli kaks minu jaoks. Kaksikud hakkasid nihelema, aga nad ei öelnud midagi. Jõuluvana tegi neile ainult trikke ja varsti kerkis igauhe ees kingitustekuhi. Mrs Holmes ja tema sõber mrs Bowman aitasid lastel nende pakke avada ja siis seadsid kaks meest – pärast pakkide jagamist oli jõuluvana võtnud maha oma punase mantli ja mütsi – Jimmy jaoks üles elektrirongi. Ja naised aitasid Juliel korrastada tema kolme nukku ning kõiki nende „kotte ja kohvrikesi“.

Ma lihtsalt ei suutnud uskuda kõiki neid imelisi asju, mida meie kiriku pere oli meile toonud.

„Jah, Laura, sina ja rajaleidjad olite aitamas Lõikustänu vajaduste töös,“ selgitas mrs Bowman. „Me lootsime, et nüüd me saame aidata teid. Sellepärast ongi pere vajalik ja me kõik oleme üks suur pere – Jumala perekond. Me lihtsalt armastame teid ja tahame jagada teiega oma jõulurõõmu.“

Ema pühkis tänupisaraid ja mina ühinesin varsti temaga. Julie ja Jimmy näitasid oma tunnustust säravate silmade ja rõõmuhõisete kaudu.

Hilisel pärastlõunal läksin ma kaksikutega vaatama nukumaja, mida Ted oma õele oli kinkinud. Tema omaksed näisid meie tulekust rõõmu tundvat, kuid nad kadusid minuti või kahe pärast. Väikesel Pattil oli suur rõõm näidata kaksikutele oma nukumaja nikerdusi, kaasa arvatud kõik tillukesed mööbliesemed, mida Ted majja sisse oli teinud. Ma tõesti imetlesin tema oskust luua selline armas mänguasi.

Just enne pimedat saatis Ted meid koju. Ilm oli külm ja vaikne. Sügavsinine ülal, õhetas taevas läänes purpurselt ning tasa langev lumi palistas mustad puuoksad valge tikandiga. Maailm näis jõuluõöl armas ja rahulik.

„Ted,“ ütlesin ma, „eks ole see kaunim kui ükski jõulukaart?“

„On, Barbie.“

„Mu meelest on see võrratu – see suurepärane taevas ja must-valged puusiluetid selle taustal.“

„Ma arvan, et me peaksime seisatama ja lihtsalt seda nautima, kuni seda ilu veel on.“

Me aeglustasime sammu ja lasksime kaksikutel minna ees. Silmad taeval, ütles Ted: „Tead, Barb, me ei peaks alati mõtlema tulevikule – seda kartes või selle järele igatsedes. Kui me nii teeme, kaotame me palju head ja ilusat, mis on meie juures just praegu.“

„Sa oled päris filosoof, Ted. Aga ma olen sinuga sada protsenti nõus.“

„Ja tead, mis veel?“ jätkas ta. „Me peaksime olema palju rohkem tänulikud kõigi nende heade asjade eest.“

„Õigus,“ vastasin ma. Siis: „Oi, Ted, sinu jutt paneb mind häbenema. Ma olen olnud erutatud ja kaevanud nii palju. Ma tahan püüda mitte enam niiviisi toimida.“

„Ma ühinen sinuga.“ Ja ma arvan, et ta tundis end sama õnnelikuna kui mina, kui me ülejäänud koduteed sammusime.

Ted soovis, et ma prooviksin tema jõulukinki. Selles oli ilus lavendliõie värvi džemper, minu lemmikvärvi, ja see oli mulle täiesti paras.

Siis purskas Julie: „Ma usun, et see läheb hästi kokku selle uue valge pluusiga, mille Marty sulle tõi.“

Ta pani suu kinni minu hävitava pilgu peale ja ma imestasin, miks ma tundsin end süüdlaslikuna selle pärast, et Marty mulle pluusi tõi. Ma ei olnud kunagi lubanud Tedile olla tema väljavalitu. Kui ainult need kaksikud oma asjadega tegeleks!

Ted ja mina vestlesime pisut ning ema palus tal jääda õhtusöögile. Pärast seda läksid kaksikud magama ja ema läks neid voodisse panema.

Ted küsis lahutuse kohta. Ma ütlesin, et me loodame, et kohus lahendab selle asja 10. jaanuari istungil. Ema ei saanud lubada endale võtta päevi töölt vabaks, kuna isa ei suvatsenud kohale ilmuda.

„Ma usun, et su ema muretses, kust võtta jõulukungitusi kaksikute jaoks.“

„Jah, ja mina samuti.“

„Ma näen, mis on juhtunud!“ Ta osutas toas ringi, kus olid segamini mängud, riided ja mänguasjad. „Kui Jumal kõik selle korraldas, kas Ta siis ei peaks andma ülejäänud, mida te vajate?“

Ma tundsin jällegi piinlikkust. „Ted,“ ütlesin ma vaikselt. „Ma pean Jumala ees vabandama, on ju? Ja ema samuti. Jumal on meie vastu nii hea!“

„Jah, ma tänan Teda väga sinu pärast, Barbie. Sina ja Patti olete minu elu kaks säravat laiku.“ Siis palus ta mind endale naiseks.

Ma ütlesin talle, et ma ei ole valmis selliseks sammuks. Ma soovisin lihtsalt, et me oleksime head sõbrad. Ometi näis ta pettununa, kuigi ta ütles, et hea küll.

Jõuluvaheaeg jätkus meie noorsoo-osakonna kelgupaevaga, motoriseeritud kelgutamisega Harrise farmis rajaleidjate jaoks, ning pluusi ja seeliku õmblemisega. Marty läks rajaleidjatega kaasa aitama neid motoriseeritud kelkude juures ja loomulikult palusid kaksikud ka minul minna. Ma läksin. Ja pärast kelgutamist rabas Marty mind sellega, et palus mind endale naiseks.

Mu sisimas kees mõne minuti möll ja ma leidsin end tahtvat öelda „Jah“. Aga ma ei teinud seda. Ma vastasin hoopis:

„Oh! Ma mõtlesin, et sina ja Tammy olete...“

„Tammy? Oi, ei, me oleme lihtsalt koos üles kasvanud. Me oleme nagu vend ja õde.“

„Oeh, Marty! Ma ei tea. Sa meeldid mulle väga, aga...“

„Kas see on Ted?“ küsis ta. „Ma tean, et ka tema sind armastab.“

„Ei, ta palus ka mu kätt, aga ma ütlesin „Ei“. Ilmselt samal põhjusel, miks ma sullegi ütlen. Ma tunnen, et ma ei ole valmis end üle andma ainult ühele... noh, sa mõistad... ma tahan olla teile mõlemale heaks sõbraks... noh, kõikidele...“

Ta vaikis, siis lõpuks naeratas.

„Nojah, aga sa ei saa keelata noormeest seda üritamast.“

„Kas me võiksime olla endiselt sõbrad – head sõbrad?“

„Sa jääd mulle alati väga eriliseks sõbraks, Barbie. Ma olen nõus ootama ükskõik kui kaua, kuni sa oled valmis otsustama.“

„Oi, Marty! Tänan sind, et sa oled nii mõistev. On tore omada sellist sõpra nagu oled sina,“ ütlesin ma. Aga miks pani tema suuremeelne suhtumine mind ennast süüdlasena tundma?

1. jaanuaril sai ema lõpuks kokkuleppe kohtuistungiks ja isa ilmus lõpuks välja. Kui ema mulle tol õhtul helistas, mõistsin ma, et asjad olid kehvasti, sest ema suutis vaevu rääkida. Lõpuks suutsin ma tabada mõned detailid. Kohus oli mõistnud meid, lapsi, emale ja ma hüüatasin: „Oi, ema! See on imetore!“ Kuid näis, et ta peaaegu ei kuulanudki mind, sest ta jätkas kohe oma kartusega.

„Kohus ütles, et isal on õigus poolele majale! Ja see tähendab maja müümist! Oh, Barb! Mida me teeme?“

„Ema,“ ütlesin ma, „Ma arvan, et see on üks sinu „mõõna“ päevadest, seepärast ma lihtsalt tuletan sulle meelde, et Jeesus kannab ka selle asja pärast hoolt. Oleme tänulikud, et me ei kaotanud kaksikuid.“

„Ooh, ma olengi seda! Ma olen! Aga maja teeb mulle muret. Ma ei suuda eladeski välja maksta teist poolt.“

„Lõpeta lihtsalt muretsemine, ema. Seda ei ole veel juhtunud.“

„Sul on õigus. Aga Barbie, sa oleksid pidanud kuulma kõiki neid kohutavaid väiteid, mida su isa minu kohta ette tõi.“

Ta jätkas inetute detailidega ja ma soovisin, et ta ei oleks seda teinud.

„Hästi, kas nüüd on kõik läbi?“ küsisin ma, kui ema lõpetas.

„Ei, kaugel sellest. Kui me maja ära müüme... nojah, ma ei saa lihtsalt sellele mõelda, et meil see käest anda tuleb.“ Ta hakkas jälle nutma.

Väga vaikselt, aga otse telefoni ütlesin ma: „Jeesus saab, ema. Ma palvetan sinu pärast.“

„Täna, kullake. Kui me ainult mõned kuud veel rahus elada saaksime, võib-olla siis laheneb olukord.“

„Kindlasti laheneb, ema!“ Ma tahtsin seda väga uskuda.

24. peatükk

Veebruari viimasel nädalal oli Fairplenesis uisupidu linnast miil või paar eemal jõel. Mul ei olnud kunagi uiske olnud, aga Sue, kes oli gripis, laenas mulle omad. Tänu Tedile ja Marty'le viibisin ma rohkem aega jalul kui pikali! Vastu õhtut langes õhutemperatuur ja läbilõikav tuul keerutas miljoneid tillukesi jääkristalle vastu nägu. Aga see oli suurepärane õhtu.

Tunde hiljem, sisse mässituna ja krõnksus nagu vastne kookonis oma tekkide all, ma ikka veel värisesin. Kuid lõpuks võitis uni ja ma unustasin külmavärinad.

Näis mööduvat ainult sekundeid, kui ma kuulsin oma nime korratavat. Ma kõõritasin oma väikese kella poole. Olin ma sisse maganud? Mrs Keller, kasvataja, kordas mu nime, öeldes, et mulle on telefon. Olles haaranud vannitoast oma hommikumantli, komberdasin ma piki koridori tema tuppä.

„Istu, Barbie,“ ütles kasvataja. „Sa pead valmistuma halbadeks uudisteks.“ Ta tuli mu juurde ja pani käe mu õlale. Mu süda jäi peaaegu seisma ja hing näis kurku kinni jäävat. Kaleidoskoop „tädi Bellest“ kerkis mu mõtteisse, siis Quija laud ja teetassi pealt lugeja.

Mu käsi värises, kui ma mrs Kellerilt toru võtsin. Mehehäääl küsis: „Barbara? Kas see oled sina?“

Ma vastasin kähedalt: „Siin Barbara.“

„Barbara, siin on pastor Burke. Ma olen sinu ema juures teie kodus.“

„Mis lahti on?“ püüdsin ma küsida. Ma arvasin, et ma kuulsin eemalt ema nuttu.

„On juhtunud autoõnnetus!“

„Oh ei! Mitte Julie ega Jimmy'ga?“

„Ei, sinu isaga.“

„Minu isaga? Isa! On ta ... kas ta'ga on kõik korras?“

„Pean ütlema, et ei, Barbara. Ta sai silmapilkselt surma. Su ema arvab, et on parem, kui sa kohe nüüd koju tuled. Ma jõuan sulle järele umbes kahe tunni pärast. Oled sa selleks ajaks valmis?“

Mrs Keller pani käe mulle ümber ja haaras pihku telefonitoru, kui see hakkas mul käest libisema. „Barbara on väga erutatud,“ ütles ta ise jutlustajale. „Ma sain aru, et te tulete talle järele teda koju viima. Kui paljut ta peaks endaga kaasa võtma? Kas ta tuleb tagasi?“

Pärast seda, kui teiselt poolt vastati, ütles ta: „See on hea. Ma aitan teda.“

Sel ajal, kui Mrs Keller pani mõned asjad mu kohvrissi, käisin ma sihitult mööda tuba ringi. Isa, oh, isake! mõtlesin ma, sa ei olnud valmis surmaks! Siis kerkis mu silme ette kohutav mälestus „tädi Bellest“. „Tema“ oli öelnud, et isa „tuleb tema juurde“.

Kui ma sammusin internaadist pastor Burke autoni, värisesin ma lõõskavas lumetormis. Kui me sõitsime välja jäisele maanteele, jutustasin ma talle teetassi pealt lugejast ja „tädi Bellest“. „Kuidas võisid nad teada tulevikku? Isegi siis, kui need olid kuradi inglid, kuidas nad võisid teada?“

„Barbara, Saatan on äärmiselt tark ja talle valmistab rõõmu meid segadusse viia. Paljudel juhtudel ta ka ise põhjustab neidsamu asju, mida ta ette kuulutab. Su isa sõitis hilja õhtul. Saatan võis mõjustada teda otsustama minna sõitu, kuigi ta oli rampväsinud. Ta jäi rooli taga magama, arvab politsei, ning kiiruse pealt käis üle katuse. Ükski teine auto ei osalenud õnnetuses.“

„Oh, pastor,“ nutsin ma, „ta ei tundnud Jumalat!“

„Ma tean. See teebki selle asja nii raskeks. Kuid Issand kinnitab sind, kui sa usaldad pidevalt Teda.“

Ma mõtlesin sellele korrale, kui isa tahtis mind hüvastijätkuks suudelda ja mina ei lasknud. Sellele, kuidas ta oli püüdnud viia Jimmy't ära. Mulle tuli meelde mu piknik North Woodsis, enne seda, kui kaksikud sündisid. Oh, isake! Kui me ainult oleksime võinud olla kõik ühiselt kristlik perekond! Kõik mu kahetsus, mu mälestused ja mu pisarad näisid olevat lukustatud mu rinda ning lämmatasid mind. Suutmata nutta või vähemasti rääkida, ma istusin ja vahtisin enda ette.

Pastor Burke viis mu kohvri tuppale. Ema tuli ust avama, silmad punased ja paistes. Ta pidi ikka veel isa armastama, mõtlesin ma. Ma soovisin, et ma oleksin võinud koos temaga nutta.

Pärast seda, kui pastor Burke lahkus, sosistas ema: „Oh Barbie, ma tunnen ennast suure süüdlasena, et ma ei püüdnud paremini aidata isal kristlaseks saada!“

„Ka mina tunnen seda, ema. Kuid ma arvan, et sellest pole enam kasu, on ju?“

„Ei ole. Kõik, mida me nüüd teha saame, on paluda Jumalal meile andestada.“

„Kus isa on? Kus avarii toimus?“

„Kuskil Verona oru kandis. See on siit umbes kaheksa miili kaugusel. Näib, et ta oli senikaua siin, kuni ta ootas lahutusprotsessi lõppu. Nad tõid ta keha matusebüroo kaudu siia.“

„Jah, aga kuidas me saame maksta ta matusekulud?“

„Ma ei tea,“ vastas ema. „Ma võtsin mõni hetk tagasi ühenduse kindlustusseltsiga ning nad ütlesid, et ta oli kandnud oma rahalise toetuse üle Clara Norrise nimele.“ (Tema oligi naine, kellega isa oli kavatsenud abielluda.)

„Oh.“

„Ma helistasin samuti mr Segalile ning ta ütles, et ta ei saa teha midagi enam, kui ma ei maksa talle veel raha.“

„Hmm. Hästi, kuula ema, ära muretse. Pea meeles, me usaldame Jeesust, õigus?“

Mitte et ma oleksin tundnud end just siis väga usaldavana.

Ema noogutas: „Õigus.“

Siis mõtlesin ma kaksikutele: „Kas Jimmy ja Julie teavad?“

„Veel mitte. Nad olid just läinud kooli, kui politsei mulle helistas.“

Mu kõhus läks külmaks ja ma närisin huult. „Kuidas me seda neile ütleme? See saab olema kohutav!“

Viinud kohvri oma tuppa, pakkisin ma mõned asjad lahti. Mu pingutused mõelda järjekindlalt, lõppesid vaikes hüüatuses: „Isa, isa!“

Pärastpoole tuli ema mu tuppa, käes väike metallkarp. „Te see lahti, Barbie. Ma olen nii erutatud, et ma võin midagi valesti teha.“

Karbis olid paberid, mis ema arvates olid tähtsad: tema abielutunnistus, sünnitunnistused, majavalduse dokumendid ja muu säärane. Ma mõtlesin, miks ta pole neid kunagi pannud väärtpaberite hoiukontoris, kuid vastasin oma küsimusele ise faktiga, et see maksaks raha.

Suurest pruunist ümbrikust leidsime kindlustuspoliisi, mida ema oli taga otsinud. Kui me seda tagasi panema hakkasime, märkasid ma väiksemat ümbrikku suure pruuni ümbriku põhjas. Peale oli isa käekirjaga kirjutatud: „matusepoliis“. Selle seest leidsime me kindlustuspoliisi 1000 dollarile.

Ema helistas kohemaid kindlustusse ja teatas poliisi numbri. Nad vastasid, et see on endiselt ema nimel.

Pastor Burke tuli pärastlõunal uuesti ja pakkus emale oma abi matuse korraldamises ning kirstu muretsemisel. Me teadsime, et see saab olema väga lihtne.

Just siis, kui ema ja pastor Burke hakkasid ära minema, tormasid sisse Jimmy ja Julie. Nende esimene reaktsioon mind nähes oli üllatus ja heameel ning nad mõlemad pigistasid mind hiiglakaisutusega. Ma märkasid, et nad näisid olevat pikemad, eriti Julie. Siis nõudis Jimmy: „Hei, miks sa koju tulid, Barb? Ma arvasin, et sa enne kahte nädalat ei tule.“

Ema ja pastor olid kaksikute järel tuppa tagasi tulnud ja ma olin selle üle tänulik.

Julie, mõtlevam ja tähelepanelikum, märkis: „Barbie, sa ei näi olevat rõõmus.“

„Jah. Oled sa haige?“ küsis Jimmy.

„Ei, ma ei ole haige.“

Kuid nüüd nad tajusid, et kõik olid kuidagi imelikud ja kui nad märkasid jutlustajat ja ema punaseid silmi, taipasid nad, et midagi on lahti.

Pastor Burke tegi oma parima, kuid ma arvan, et sellise asja puhul lihtsalt ei olegi mingit hõlpsat ja valutut teed, kui tuleb kellelegi öelda, et tema jaoks armas inimene on surnud. See on alati rabav ja see puudutab erinevaid inimesi erineval viisil. See lõi mind tummaks – ma ei suutnud nutta. Ema – nojah, ma ei olnud seal siis, kui ema esimest korda halba uudist kuulis, kuid ta pidi olema palju nutnud. Kaksikud reageerisid täiesti erineval viisil. Julie jooksis minu juurde, haaras mul kramplikult pigistades kaela ümbert kinni: „Mu isa ei ole surnud!“ halises ta. „Mu isa ei ole surnud! Kas on, Barb?“

Kuid Jimmy jooksis oma tuppä, kus ta heitis kummuli voodile ega lausunud sõnagi. Kui ema pärastpoole tema juurde läks ja teda õhtust sööma palus, Jimmy keeldus. Ma istusin siis tema kõrvale – ma olin viimaks suutnud veenda Juliet nutmist lõpetama ning tema oli emaga koos söögilauas.

„Jimmy,“ alustasin ma, „meie ei tea, miks isa just nüüd surma sai. Aga Jeesus teab.“ Kui ma suudan lihtsalt teda natuke sellesse uskuma panna, võib-olla siis suudan ma ise samuti seda uskuda. „Palvetame, et Tema võtaks osa valu enesele.“

„Ei!“ Poisi hääl oli vihane, väljakutsuv. „Ma ei kavatse üldse enam palvetada! Jeesus ei tee mitte midagi – kui Jeesust üldse olemas ongi!“

Vaene väike Jimmy! Mõtlesin ma. Siis ma ütlesin: „Ka minul oli kiusatus niiviisi mõelda. Aga kuula. On mõningaid põhjuseid, mida me ei mõista. Surm on maailmas sellepärast, et on patt ja Saatan. Aga kui Jeesus tuleb jälle...“

„Äh, Jeesus ei vastanud me palvetele isa pärast,“ katkestas mind mu vend. „Ja nüüd ei hooli ma sellest enam põrmugi, kas Ta üldse tuleb. Mine nüüd siit minema!“

Ma pöördusin minekule, aga siis, kui ma ukse poole astusin, hüppas ta püsti ja tõmbas mind tagasi. „Ei, ära mine, Barb! Ma ei mõelnud seda sinu suhtes.“ Ta klammerdus mu külge.

Istunud maha tema voodile, seadsin ma ta paremini oma sülle. Me nutsime koos kaua aega. Oli hea lasta pisaratel voolata.

Akadeemia saatis bussitäie noori matustele. Nad kõik istusid koos kabeli tagaosas. Ema ja kaksikud ja mina olime esimeses reas ja meie kõrval olid vanaema ja vanaisa Archerid. Meil oli neist tõesti kahju. Kuid ma vilksatasin vaadata, kas ema on mu kõrval, kui nad minuga rääkida tahtsid. Nad ütlesid pidevalt, et Donald oli nüüd „teiselpool“ õnnelik. Ei ema ega mina öelnud midagi. Ma arutlesin, kas oli Clara Norris saanud teada isa surmast. Vähemasti ei ilmunud ta matustele ja me ei kuulnud temast enam kunagi.

Mõne nädala pärast näisid asjad mõnevõrra korda minema hakkavat. Juliel läks kogudusekoolis hästi ja ema boss tõstis ta palka sada dollarit kuus, ema üllatuseks ja heameeleks. Aga Jimmy hakkas valmistama nii emale kui oma õpetajatele meelehärmi. Ma ei olnud olukorraga nii hästi kursis ka, et mõista, kui halb see tegelikult oli. Aga järgmise koduskäimise ajal ma taipasin. Ja ema polnud see, kes mulle rääkis, Jimmy tegi seda. Ta „vihkas seda vana koolijuhatajat“ ja ta „vihkas oma õpetajat“. Kui ma küsisin tema käest, miks, vastas ta: „Äh, nad püüavad mind alati panna tegema ära mu ülesandeid. Ja nad käsivad mul jääda vahetunniks kohale, et need ära lõpetada.“

„Nojah, aga miks sa neid siis kohe ära ei tee, kui sa saad?“

„Aga mis sest kasu on? Mitte midagi ei saa enam kunagi miskit moodi hea olla!“ Ta püüdis pühkida pisaraid pluusivarrukasse.

„Jimmy,“ ütlesin ma aeglaselt. „LÄHEB paremaks. Palun, kuula mind. Ma olin kohutavalt närviline siis kui isa, noh, kui isa ära läks. Aga kui ma lihtsalt süvenesin oma õpingutesse

tõeliselt, siis suutsin ma unustada kõik – isa ja kõik muu. Nii see on, Jimmy, tõesti. Miks sa ei tahaks seda proovida?”

Ta nühhis ja pühkis oma nägu uuesti. „Nojah, ma ilmselt saan siis, kui sina siin oled, Barb. Aga kui sa ära lähed, noh, siis on lihtsalt kohutav.“

„Kuula nüüd. Ma ei ole teab kui kaugel. Ma helistan sulle vahetevahel ka, eks? Kus su kodutööd nüüd on? Vaatame, kas saame mõned neist tehtud.“

Me saatsime tubli tunni mööda matemaatika ja lugemisega. Kui me lõpetasime, ütlesin ma: „Noh, see polnudki ju hull, polnud ju!“

„Mkhh, ma arvan, et see oli päris tore – sellepärast, et sina olid siin.“

Sel õhtul rääkisin ma emale Jimmy'st. Ma tundsin, et ma peaksin tulema tagasi riigikooli, siis olen ma siinsamas, et poissi aidata. Aga ema hüüatas: „Ei, Berbie! Sa kuulud akadeemia juurde. Ma püüan lihtsalt ise leida Jimmy jaoks rohkem aega. Ja ma lähen räägin ka tema õpetajatega.“

Ma tõesti lootsin, et ta suudab seda lubadust pidada.

25.peatükk

Ma lõpetasin oma esimese aasta Fairplanesi akadeemias heade hinnetega ja minust sai kolmanda aasta õpilane. Tedil läks samuti hästi ja temast sai lõpuklassi õpilane.

Jimmy ja Julie olid tasapisi hakanud omaks võtma isa surma ning Jimmy sai oma koolitöös jalad alla. Nad kavatsesid minna mrs Fultoni viiendasse klassi ja kuna ta oli kooli armastatuim õpetaja, ootasid nad seda heameelega.

Sellel suvel kantseldasin ma jälle kaksikuid ja Hallide lapsi. Ja 26. augustil läksin ma tagasi Fairplanesisse.

Kui teistmoodi oli see võrreldes minu esimese päevaga akadeemias möödunud aastal; seekord oli seal nii palju tuttavaid nägusid, nii palju sõpru, keda tervitada. Oli tore vahetada suvevaheaja muljeid tüdrukutega, keda polnud kogu suve näinud. Kuid üks kurb noot tuhmistas servapidi meie

õnne. Mitte keegi ei olnud kuulnud sõnakestki Ilenest. Me otsustasime palvetada tema pärast veel innukamalt.

Cara ja Sue olid tagasi, jagades taas kahepeale tuba. Caras oli toimunud südamemuutus ning tema ja Sue olid nüüd kahekesi jälle head sõbrad, olles rõõmsad kristlased.

Tammy ja Cindy, nüüd juba lõpuklassis, said eelise saada tuba kolmandale korrusele. Ma lootsin neid sel aastal rohkem kohata kui möödunud aastal.

Ja siis oli mul uus toakaaslane, Adele. Oli raske teda kirjeldada. Täiskasvanud nii vastutuse kui teadmiste poolest, oli ta eneses ebakindel seltskondlikult. Ta oli elanud misjonipõllul oma kolmandast eluaastast peale, ning elu seal pidi olema täiesti teistsugune. Me harrastasime ühiseid palveid ja ma olen kindel, et Jumal oli kavandanud meid toakaaslasteks, sest ta oli vaimustav näide, kuidas elada kristlikku elu. Enne kui aasta lõppes, olime me õppinud teineteist armastama nagu õed.

Järgmisel suvel tõusis jälle uus probleem meie perekonda, ja ma teadsin, et Jeesus ja mina võisime seda vaid kahekesi jagada – vähemasti polnud ema poolt mingit abi. Loomulikult ei mõelnud ta sellest kui probleemist – tema jaoks oli see nii tema rahaliste probleemide kui ka üksinduse lahendus, tema vajadus jagada kellegagi mõtteid ja mõningat vastutust perekonna eest. Õigus, selleks oli üks mees.

Kena ja hea näis ta pealegi olevat. Tema nimi oli Andy Peters ning ta oli hiljaaegu tulnud Detroitist Beachviewi. Automehaanikuna töötas ta linnas „Fordi“ firma esindajana.

Ema kohtas teda koguduse omavahelisel ning mees oli emast kohe sisse võetud. Ema oli ikkagi kena naine, pehmete pruunide silmade ja laineliste pruunide juustega. Kuid ema ei pööranud talle tähelepanu, kuni ta teada sai, et ta oli usklik ja polnud abielus. Tema naine oli surnud kaks aastat tagasi ning neil polnud lapsi. Kuid ta näis emast olevat tüki maad noorem. Kui ma seda emale mainisin, ütles ta: „Nojah, ainult paar aastat. Ja igal juhul öeldakse, et naine peab abielluma endast noorema mehega; sest naised elavad kauem kui mehed.“

„Ema!“ hüüatasin ma. „Kas see tähendab, et sa kavatsed temaga ABIELLUDA?“

Ma arvan, et ta polnud taibanud, et ta seda sõna kasutas. Ta läks näost punaseks. „Oh, ma tegin ainult nalja!“ Aga ma teadsin, et ta ei teinud. Mida võisid kaksikud asjast arvata. Ma olin olnud akadeemias vähem kui kaks nädalat, kui ma seda teada sain.

Ühel kolmapäeva õhtul helistasin ma koju ja telefoni võttis Jimmy. „Hei, Pealik!“ ütlesin ma talle. „Just sinuga ma tahtsingi rääkida. Kuidas koolis läheb?“

„Oh ma arvan, et OK.“ Pärast seda, kui olime mõned minutid vestelnud, küsisin ma: „Kus ema on?“

„Ah, ta läks palvekoosolekule koos tolle Andy'ga.“

„Oo? On selles midagi pahasti? Ma arvan, et sina ja Julie olete juba küllalt suured, et üksi koju jääda. Kas te pole juba 12?“

„Jah, järgmisel nädalal.“

„Sel juhul, miks ei võiks ema minna palvekoosolekule?“

„Asi on selles Andy's.“

„Ta ei meeldi sulle?“

„Ei!“ Ta hääl oli peaaegu põlglik.

„Miks mitte?“ pinnisin ma.

„Oh, ta käib siin alatasa. Ma ei näe ema enam üldsegi!“

„Oh, Jimmy! Mitte üldsegi?“

„Noh, PEAAEGU üldsegi!“

Nii siis olid asjad. Ilmselt tabas ema ära, mida Jimmy tundis ja ta ilmselt ütles Andy'le, sest too hakkas võtma kaasa ka kaksikuid sinna, kuhu nad emaga läksid. Ma arvasin, et nad ei oleks seda muidu teinud, aga minu meelest püüdsid nad nii ette kujutada, milline saab olema siis, kui nad abielluvad. Nad panid paika 18. juuni, mis oleks olnud paar päeva peale minu koolilõppu.

Kuid maikuus lõpetas Andy meil käimise ja sellega oli lool lõpp. Ema oli mõned päevad üpris erutatud. Siis ta filosofeeris:

„Ma arvan, et nii oligi parim!“

Jimmy reaktsioon oli: „Hurraa! Nüüd saad sa jälle olla minu ema.“

Ted ja Marty olid kolledžis, mina aga veel lõpuklassis ning me nägime üksteist ainult vaheaegadel. Kuid Ted ja mina kirjutasime järjepidevalt ja Marty kirjutas ka kahel või kolmel korral. Marty kirjad üllatasid mind. Ma ei olnud senini taibanud, et tal minu vastu erilised tunded olid. Kui ma vastasin ta viimasele kirjale, püüdsin ma talle mõista anda, et Ted oli ainus, kellest ma huvitatud olin. Siis äkitselt lakkas Ted kirjutamast. Ma mitte üksnes ei imestanud, et mis juhtunud oli, vaid ma olin mures. Kui ma Tammy kaudu kuulsin, et Ted oli teada saanud Marty poolehoiust minu suhtes, ja otsustanud tema kasuks „tagasi astuda“, selgitasin ma Tedile kiiresti selle asja ära. Siis otsustasime me kihluda, mis polnud kerge, kuna me käisime erinevates koolides. Aga järgmisel aastal (kui ma suudan teenida niipalju raha), lähen ma sellesse samasse adventistide kolledžisse.

Jumala abiga sain ma kolledžisse. Ja see tähendas, et varsti tuli mul teha veel üks suur otsus, mis puudutas mu tulevikku. Kui ma olin umbes 5aastane, oli ema lugenud mulle luuletuse „Laste Sõbrast“, mille pealkiri oli „Kelleks sa tahad saada, kui kasvad suureks?“ Ma olin endalt sellest peale seda küsimust aeg-ajalt ikka küsinud. Kui kaksikud olid alles beebid, mõtlesin ma, et ma tahaksin olla ema. Kui ma olin kaheksane, oli minu unistuseks balletitantsija pilkupüüdev elu. Edasi hakkas mu meel sageli muutuma, olles kord sisse võetud vaimustusest saada raamatukoguhoidjaks (võid vaadata kõiki neid imepäraseid raamatuid!) või maiustustepoe müüjannaks. Aga vahepeal leidsin ma end unistamas olla õpetaja. Ja sedavõrd, kuidas ma vanemaks sain, mõistsin ma kaksikute kogemuse kaudu, kui elutähtis on õpetaja osa Jumala väikeste poegade ja tütarde elu kujundamisel. Jah, kogudusekooli õpetaja – selline oli mu eesmärk, kui ma astusin kolledžisse.

Ted ja mina arutasime oma plaane põhjalikult. Ta igatses aidata noori inimesi, ükskõik millisele ametipostile Jumal tema panna võiks. Tema oma kogemus andis talle ergutuse aidata teisi raskustes olevaid noorukeid.

Tedi teise kolledžiaasta ajal me kihlusime. Kuid meil oli küllaldaselt aega, et plaanitseda ja arutleda ja otsustada –

selliste asjade üle nagu raha, lastekasvatamine ja eriti see, mismoodi me hoiame oma usu elavana. Me mõlemad olime ühel meelel, et ainult Jeesuse kui meie perekonna pea juhtimisel saame me vältida tegemast vigu, mida meie vanemad olid teinud.

Minu imestuseks kihlusid Tammy ja Marty. Tammy õppis muusikat ja Marty teoloogiat. Ühel pühapäeva pealelõunal kohtusime me neljakesi tüdrukute ühiselamus ja arutlesime muu hulgas ka abiellumise asju. Siis liitusid meiega Cindy ja Tim ja enne õhtut olime me teinud plaane kahekordseks pulmaks – pühapäeval pärast kooliaasta lõppu. Cindy ja Tim pidid olema meie saatjad ja samuti Julie ja Jimmy, kes on siis juba peaaegu 15.

Cara ja Sue, endiselt head sõbrad, jagasid ka kolledžis kahekesi tuba ning kavatsesid minna aastaks misjonär-praktikantidena Jaapanisse. Nad lootsid jõuda tagasi just selleks ajaks, et laulda meie laulatusel.

Kaksikud hoidsid ema ikka veel noorena, kuid ta ei lubanud endal enam lasta tõusta huvi ühegi meestuttava vastu. Rajaleidjate juhi abina ja kodu- ja kooliosakonna sekretärina oli ta ülepea hõivatud.

Julie, pikem Jimmy'st, nautis täielikult oma üleolekut. Kuid Jimmy teatas: „Oota ainult paar aastat, noor leedi, ja sa jääd nii lühikesena maha, et ma isegi mitte ei suuda sind enam näha!“ Ta õde lihtsalt naeratas ja marssis nina püsti minema. Nad tegid mõlemad igasugust lisatööd, mida nad vähegi leidsid ning kogusid varuks iga penni, mis nende käest läbi käis. Ja ometi vajasisid nad üsna palju abi, et rahaliselt akadeemias läbi saada.

Tedi ema ja kasuisa elasid endiselt õnnetult koos. Tema väike õde oli nii sisse võetud Tedist nagu kaksikud minust. Ted viis teda alati, kui ta kodus oli, kirikusse ja minu ema ning kaksikud viisid teda muul ajal hingamispäevakooli.

Minu kolledžis oleku teise aasta jõuluvaheajal liipasin ma läbi lumesaju meie pungil kirjakasti juurde. Jõulukaartide paki hulgas oli üks templiga „Detroit“, mis näis mulle just pihku

hüppavat. Tasakesi võtsin ma selle pakist välja. Oi, ei! Andy Petersi tagasiaadress täitis ümbriku vasakpoolset nurka.

Ema nägu ei reetnud ühtki tunnet, kui ta selle avas. Siis võttis ta välja masinal tipitud märkuse kaardi juures. Lugenud seda, kergitas ta kulme ja naeratas. „Barbie! Vaata seda!“

Uudishimust vaevatuna võtsin ma lehekese. „Kallis Laura,“ lugesin ma. „Ma pean rääkima sulle sellest vahejuhtumist. Ma pöördusin tagasi Detroiti, et elada oma venna juures. Kui me ühel päeval restoranis olime, kuulis väike ettekandja, kui ma jutustasin vennale sinust ja Barbierist, kes käib Fairplanesi akadeemias. Äkki ütles ettekandja: „Oo, Fairplanes! Mina käisin kord seal – koos Barbie Archeriga!“ Tema nimi on Ilene. Me vestlesime natuke aega ja ta puhkes nutma. Ta ütles, et ta sooviks väga Barbierit jälle kord näha. Nii ma ütlesin, et ma räägin sulle ja võib-olla sa helistad talle. Ta andis mulle oma telefoninumbri, aga mitte oma aadressi. Toremaid jõulupühi teile. Nagu alati, Andy.“ Telefoninumber oli kirjutatud väikesele paberilehele.

„Oi, ema! Võib-olla ma helistaksin talle kohe nüüd?“

„Loomulikult. Ja täna Jumalat, et ta on leitud.“

Kuid kell oli õhtul juba pool kaksteist, kui Ilene alles telefonile tuli. Kui ta kuulis mu häält, hakkas ta nutma ega suutnud mõne minuti jooksul sõnagi öelda. Lõpuks ta ütles, et ta on proovinud peaaegu kõike, kuid et ta nüüd võitles sellega, et taas ennast sündsale teele saada. Ma kutsusin teda meile külla ja ta ütles, et ta tuleb, kui ta on säästnud küllalt raha. Ta ei soovinud, et ma ta vanematele helistaksin; ta kartis, et nad tõukavad ta ära. Kuid ma ütlesin: „Ilene, ükskõik, mis sa oleksid teinud, see ei loe, nad tahavad sind lihtsalt tagasi saada. Ja samuti mina ja samuti Jeesus!“ Kui ma rääkisin talle, et Ted ja Marty ja teised meie omad käivad kolledžis, vastas ta, et tal on nende üle hea meel, kuid et see ei ole tema jaoks. Ma lubasin kirjutada, kui ta annab mulle oma aadressi, aga ta keeldus.

Pärast seda helistasin ma talle korra nädalas koolist ja mainisin, et ma olen kodus jälle veebruari keskel. Siis ühel õhtul ta ei vastanud. Nii kirjutasin ma Andy Petersile ja palusin

tal Ilene jälle üles otsida. Andy'gi ei vastanud, kuid veebruari teisel hingamispäeval üllatas Andy meid sellega, et astus sisse Beachviewi kirikusse, Ilene käekõrval.

Milline taaskohtumine! Pärast seda kui ma olin Andy't tänanud Ilene küllatoomise eest, embasin ma Ilenet karuema kaisutusega. Kuigi ta oli kleenuke ja kahvatu, oli ta hallikasrohelistes silmades ikkagi sädelus ning tema üleannetu naeratus kütkestav nagu ikka.

Pärast seda hoolitses Andy isaliku huviga Ilene eest, uuris koos temaga ja oma vennaga Piiblit ning tõi Ilene sageli Beachviewi kirikusse. Mitme nädala möödumise järgi Ilene ristiti uuesti ja ta ühines meie kogudusega. Kõik meie, kes olime tema pärast palvetanud, pühitsesime tõelist tänupüha. Ilene erutas oma vanemaid lühikese külaskäiguga, kuid ta kolis Beachviewi ja astus õhtukooli. Lõpuks leidis ta suurepärase töö tellimuste vastuvõtjana. Kuid ta ütles, et ta ei abiellu kunagi, vähemasti lisas ta vaikselt: „Senikaua kui ma leian TÕELISE seitsmenda päeva adventistist mehe!“

Just pärast seda, kui ma läksin kolledži eelviimasele ja Ted viimasele kursusele, otsustasime teatada oma kihlusest. Julie tantsis ja laulis ja vaatas säravate silmadega ringi, eriti siis, kui ma ütlesin talle, et tema saab olema pruutneitsi. Jimmy, järsku häbelikuks muutunud – nüüd põikles ta osavalt kõrvale kaisutustest ja musidest – ütles: „Oh ei, pole tarvis! Te ärge toppige mind säärasesse ahviülikonda!“ Aga ometigi teadsin ma, et tal oli hea meel, et ma olin palunud teda laulatusel osalejaks.

Sel õhtul õhtusöögi laual ütles ta: „Ema, kas sa oled absoluutselt kindel, et selles kunstlihas on head valgud?“

„Parimad!“ vastas ema. „See aitab kasvada nii pikaks kui tahad!“

„Nojah, see võib-olla paneb ta kasvama,“ tähendas Julie, „kuid selleks on tarvis palju rohkemat, kui proteiini, et saada TÄISKASVANUKS!“

„Ja sina ei saa võib-olla kogu oma elu jooksul täiskasvanuks!“ Jimmy viskas emale pilgu, sihtides õde kypse tomatiga.

„Ema ähvardav pilk muutis tema meelt.

„Hästi, te mõlemad kasvage enne suureks, kui ma abiellun!“ naersin ma.

„Millal teie laulatus siis toimuma saab?“ küsis ema.

„Pühapäeval pärast Tedi lõpetamist.“

„Siis sa ei kavatse kõigepealt kolledžit ära lõpetada?“

„Ei, aga ma tahan lõpetada pärast seda. Ja on veel üks asi, mida me mõlemad oleme otsustanud, ema,“ jätkasin ma. „Me lubame Jeesusel olla meie perekonnapea. Me leidsime Ta koos ja me ei taha Teda kunagi kaotada.“

„Oo, see on suurepärane! Ma tean, et kummalgi teist ei ole olnud eesõigust kasvada üles tõelises kristlikus kodus. Aga Issand saab selle siiski korraldada. Ma usun, et tema teeb seda alati. Jumal õnnistagu teid mõlemaid!“

„Oi, ema,“ ütlesin ma, „me oleme sügavalt õppinud, et ei ole ainsatki probleemi, mida Jumal ei saaks enda kätte võtta! Me toetume sellele.“

„Ja võib-olla hakkab ka minu ema ühel päeval nägema valgust ning lubab Jumala oma koju,“ lisas Ted. „Võib-olla väikese Patti kaudu. Temagi õpib Jumalat tundma.“

„Me palvetame kindlasti tema pärast,“ ütles ema.

Marty ja Tammy sõitsid pärastpoole läbi, auto koormast pungil. Kuid meil õnnestus kuhjata kogu omagi last tema väikesesse Hondasse. Mingil viisil õnnestus mul Jimmyt lühidalt kaisutada. Ning Julie embas mind pikalt ja pisaratega.

„Oh, Barbie!“ hüüatas ema, „ma olen väga tänulik, et sa lubasid Jeesusel võita lahingu sinu hinge pärast.“

„Ka mina olen seda, ema. Ma ei palveta kunagi, ilma et ma tänaksin Teda esmalt selle eest, et Ta vabastas mind Saatana käest.“

Ema viimased sõnad, kui me kolledži poole teele asusime, olid: „Me peame alati jääma palvesse!“

